

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ ΣΤ'

ΑΡ. 40
265

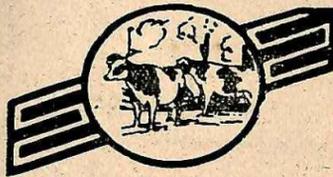
1931

έπαινον,
καταφρονούν.
τέλος και σκο-
πό
ωφέλεια και καρπό.
Ι. ΒΗΛΑΡΑΣ

ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ

του σημερινού έξωφύλλου
«γενεάς» είχε μία άριστη
θαλασσογραφία του ζωγρά-
φου Περσέν.

ΓΕΥΣΙΣ ΚΑΙ ΠΟΙΟΤΗΣ

Πάντοτε η γεύσις του γάλακτος Γκλόρια είνε θραύα γιατί και η ποιότης του είνε πάντοτε καλή. Είνε το καλλίτερο Όλλανδικό γάλα...

ΓΚΛΟΡΙΑ

Μη ξεχνάτε το όνομα. Έπαναλάβατέ το μερικές φορές για να το θυμάστε...

Ήγγισμένοι από τον Αμερικαν. Συνασπισμόν Γαλακτοχων Προϊόντων Νέας Υόρκης.

ΤΣΑΪ ΜΕΛΠΡΟΖ

Προτιμάτε πάντοτε το ΤσαΪ Μελπρόζ, εις κούτια και πακέτα σφραγισμένα. Υπερέχει...

ΓΕΩΡ. Η. ΜΟΥΜΟΥΤΖΗΣ

Ίατρος δερματολόγος. Έπί δεκαετασίαν Έπιμελήτης της Ιδρυθείσας Κλινικής του Καθηγητού κ. Γεωργ. Φωτεινού.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΝΙΚΟΛ. Β. ΔΑΜΙΑΝΟΥ ΔΕΩΦΟΡΟΣ ΑΔΕΞΑΝΔΡΑΣ 209. Άναλαμβάνονται παντός είδους άστικαί ύποθέσεις...

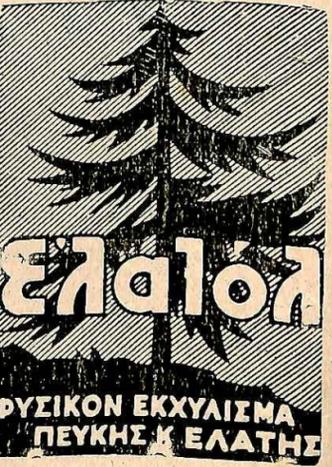

ΙΔΡΩΛΙΝΗ ΠΟΥΔΡΑ ΠΟΔΩΝ ΚΑΙ ΜΑΣΧΑΛΗΣ

Άπλοιν και φθνήν μέσον μετ' άσφαλοϋς και έπιτυχούς ένεργειας, τελείως άβλαβές.

Δ. Ι. ΣΤΕΡΓΙΟΥ Γενική Άποθήκη: Όδός Άγίου Κωνσταντίνου 9.

ΣΤΟ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΟ ΛΟΥΤΡΟ ΣΑΣ

Δυναμώνει τὰ νεύρα. Ξεκουράζει τὸ σῶμα. Άπαλλάσσει ἀπὸ τὸν ἰδρώτα.

Α. Κ. ΔΑΜΒΕΡΓΗΣ ΑΘΗΝΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΑ

ΚΥΝΗΓΟΙ!

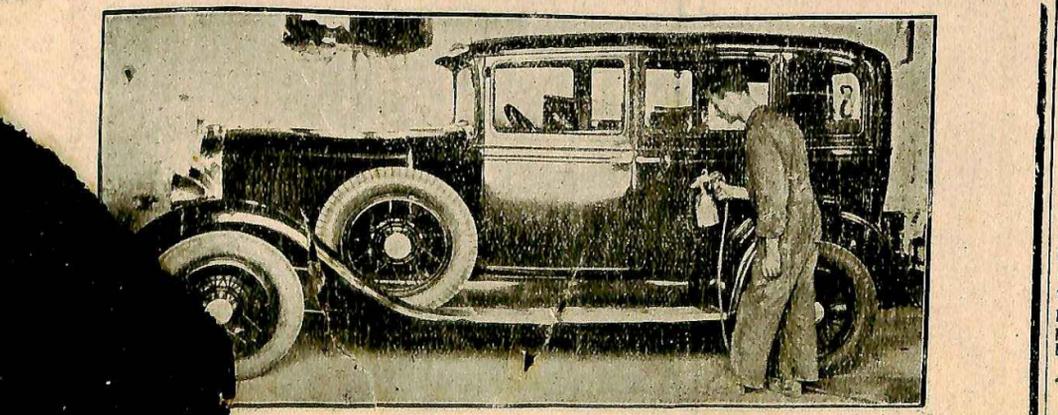
ΣΤΟ ΠΙΚΕΡΜΙ θά εὑρητε κάθε άνεσι και τιμής λίαν προσίτας...

ΠΩΛΕΙΤΑΙ οικία τριόροφος νεόδμητος, επί της οδού Άχαρνών 152, εκ μπετόν άρμ.

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σε έκαιρετάς καλὰς τιμὰς βιβλία και ελοκληρους βιβλιοθήκας, χειρόγραφα παλαιά και εικόνες...

ΘΕΡΜΑ ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΟΥΤΡΑ Ο "ΦΟΙΝΙΞ,"

Άποφεύγετε τὰ πολυδάπανα ταξείδια εις τὰς διαφόρους Ιαματικάς πηγὰς, προτιμώντες να λαμβάνετε ταύτα εις τὸ έν Άθήναις Υδροθεραπευτήριον «ΦΟΙΝΙΞ»...

ια» σὰς συνιστά θερμῶς τὸ μοναδικὸν καθ' ἑλὴν τὴν Άνατολήν Έπισημονίον Άδελφῶν Έμμ. και Γ. Περιδικάκη, ἐδὸς Πειραιῶς 60 (έναντι Βρε...

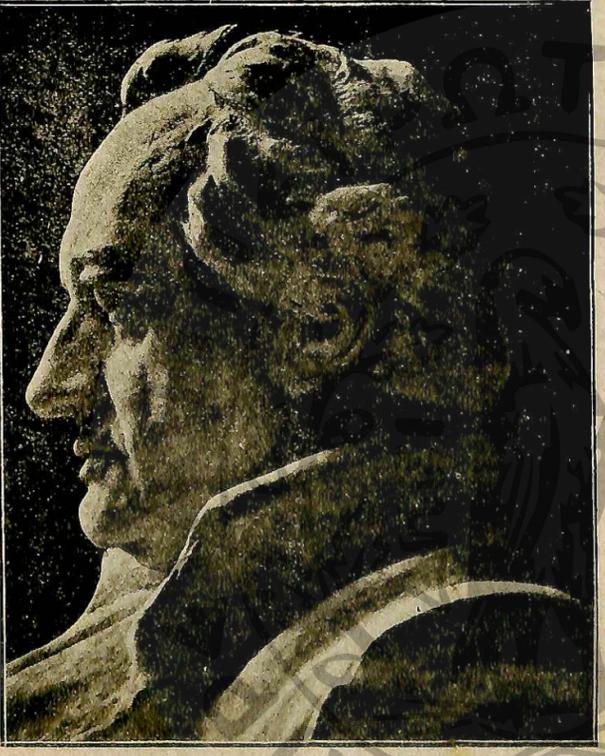
Οἰκονομία

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΣ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Table with subscription rates and contact information for the New York News Agency.

ΜΙΑ ΜΑΤΙΑ ΣΤΗ ΞΕΝΗ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙ

ΕΝΑ ΕΠΙΚΟ ΠΟΛΕΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ. Άπό τὸν Παγκόσμιον πόλεμον βήκαν μερὰ φιλολογικὰ ἀριστουργήματα. Τὰ γλαστότερα ἀπ' ἅλ' αὐτὰ εἶνε τὸ «Ὀδὸν νεώτερον ἀπὸ τὸ Μέτωπον»...

Ο Γκαίτε, τὸν ὁποῖον πρόκειται νὰ εορτασθῇ στὴ Γερμανία ἡ ἐκατονταετηρίδις ἀπὸ τοῦ θανάτου του.

δες ἔχει γίνει κ' αὐτὸς ἦρω. Συγχρόνως συνδέεται ἀδελφικὰ μ' ἕνα ἄλλο σινάδελφόν του, με τὸν ὁποῖο πετοῦν πάντα μαζί, κ' ὅταν κάποτε πάψει...

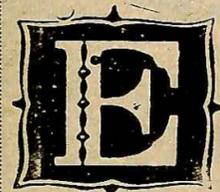
Τὰ δύο τρομερὰ συνασθήματα διαδέχονται τὸ ένα τὸ ἄλλο και τὸ πολέμικὸ αὐτὸ ἔργο τελειώνει, σφραγισμένο ἀπὸ τὸ θάνατον...

Η ΚΟΛΑΚΕΙΑ. Τὸ κὸλακα τὰ χεῖλια ἐκεῖ πὸ σ' ἐπαίνοιν, ἐκεῖ σὲ περιπαίουν και σὲ καταφρονοῦν.

Η ΕΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ ΜΑΣ. Η εἰκὼν τοῦ σημερινοῦ ἐξαφύλλου τῆς «Οἰκονομίας» εἶνε μιὰ ἀριστουργηματικὴ θαλασσογραφία τοῦ ζωγράφου Κλάυτ Περρέν.

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

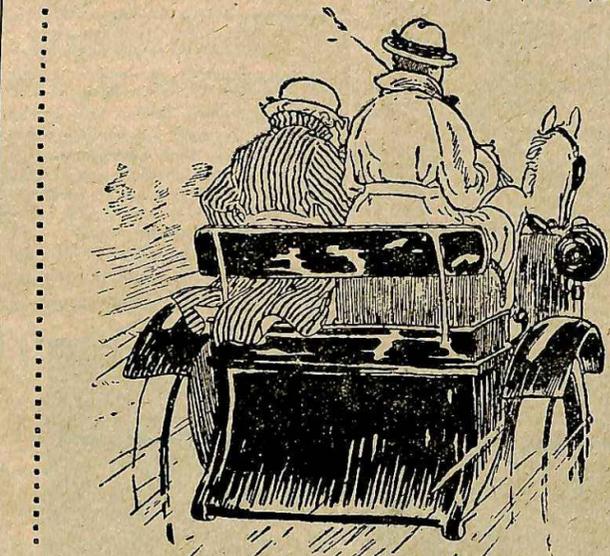
ΕΝΑ ΕΡΩΤΙΚΟ ΔΡΑΜΑ ΣΤΟ ΣΟΡΡΕΝΤΟ...

ΙΧΑ κλείσει τα είκοσιάνοιά μου χρόνια και χαρούμενα για πρώτη φορά την απόλυτη ελευθερία του ένθλιου παιδιού μου. "Ως τότε, ήμουν άναγασμένος να υπακούω στον πατέρα μου και γι' αυτό διεύχθη τον καιρό μου περισσότερο στην εργασία. Γι' αυτό περιμένα, όχι χωρίς κάποια άτυχοιότητα, να ενηλικιωθώ για ν' άποκτησω την ελευθερία μου και να πάω τη διαχείριση της κληρονομιάς που μου είχε αφήσει πεθαίνοντας ή μητέρα μου. "Ετσι, όταν έφτασε η στιγμή της άπληξης μου αυτής ανεξαρτήτως, άνήγειρα στον πατέρα μου ότι η ζωή που μου εχ' επιβάλει ως τότε δεν ήταν καθόλου εκείνη την άποια σκόπενα να κάνω στο μέλλον. Κανένα επάγγελμα δεν με τραβούσε και δεν είχα δάδου την πρόθεση να χρησιμοποιήσω τα διπλώματα, τα όποια είχα πάρει για να συμμορφωθώ με τη θέληση του πατέρα μου. "Αγαπούσα πολύ τις ώρες τέχνης και δεν είχα καμιά άνηξη ν' άσχοληθώ με τίποτε άλλο εκτός απ' αυτές, έφασον η κληρονομία της μητέρας μου ήταν πολύ μεγάλη.

Ο πατέρας μου ήμωσε πολύ για δ' αυτά και άποκολούθησε μία προσωρινή δυσάρεσκεια μεταξύ μας. Για ν' άφήσω μάλιστα να περάσει ο θυμός του, άποφάσισα να ταξιδεύω. Η "Ιταλία με τραβούσε ιδιαίτερος και ξεκίνησα για να την άποσεμφθώ. Η πρώτες βδομάδες της διαμονής μου έκει, υπήρξαν γοητευτικές. Πέρασα το τέλος της άνοιξης στη Βενετία και στη Φλωρεντία και το καλοκαίρι με βρήκε στη Ρώμη. Η ζέση εκείνο το χρόνο ήταν υπερβολική. Η Ρώμη φλεγόνταν σαν φούβνος και σκεπτόμην να καταφύγω σε κανένα μέρος πύδροσερό. Τότε ένας νεαρός γνωστός μου ζωγράφος μου συνέστησε το Σορρέντο. "Ακολούθησα τη συμβουλή του και δεν έβρινα καθόλου δυσάρεστημένος. Το κλίμα του Σορρέντο εινε υπέροχο και τα μαυροβάλα ξεφουδενεωμένα τη ζέση. Το ξενοδοχείο «Μπελλατέστα», στο όποιο είχα εγκατασταθεί, ήταν περιφρμένο, καθώς το περιέβαλαν απ' όλες τις μεριές η πορτοκαλιές κι' η λεμονιές που μοσχοβολούσαν την άτυόσφαιρα.

Ενα μονάχα πράγμα μου έλειπε για να γίνω έντελώς εύθυμοιμένος. "Ήμουν στην ήλια στην όποια δεν μπορεί να καταλάβη κανείς την εύτυχια χωρίς τον ζουτα κι' η άισθηματική μοναξιά μου με βάραινε πολύ. "Υπέφερα μάλιστα περισσότερο, γιατί δεν έβλεπα κανένα φίλο ή άισθηματικό μου παρά ζευγάρια έρωτευμένον.

Είδα καθισμένον μέσα στ' άμαξάκι της ενα νεαρό κύριο...

Από τις πρώτες ήμέρες της διαμονής μου στο Σορρέντο, είχα προσέξει μία νέα γυναίκα με την όποια διασταυρώνοιμον συχνά στους περιπάτους μου. Εδώξ έξ άρχής είχε έξασκήσει επάνω μου μεγάλη επίδραση και κάθε φορά που την έβλεπα, συλλογιζόμην τη χαρά που θά άισθανόμην, άν μ' άγατούσε μία γυναίκα σαν κι' αυτή. "Η λεπτή και χαριτωμένη όμορφιά της νάμυα πώς ένοσάρωνε το κρυφό έρωτικό μου ιδανικό. Τί γλυκό και γοητευτικό πρόσωπο που είχε! Η εικόνα της βρισκόταν διαρκώς ζωγραφισμένη στη μνήμη μου. "Η ώραία άγνωστη βρισκόταν πάντα μόνη της και φανόνταν πώς άναζητούσε τη μοναξιά, γιατί μόνη της έπίσης κατοικούσε σε μία από τις άποικότερες βίλλες του Σορρέντο. "Έπειτ' από λίγες μέρες καθόρθωσα να πληροφορηθώ τόνωμά της κι' έτσι έμαθα πώς η ώραία αυτή νέα ήταν Γαλλιά κι' όνομαζόταν κ. Γενεβιέθς Κ... "Έξαρνα, με πραγματική κατάπληξη, είδα μία μέρα μέσ' στο άμαξάκι, με το όποιο έκανε συνήθως τις περιπάτους της, καθισμένη κοντά της ενα νεαρό κύριο, ο όποιος της μιλούσε με οικειότητα και κρατούσε τα χείρα. "Ένοιωσα άμέσως τη ζήλεια να μου

σπρίγγη την καρδιά, μολοντί ο νέος αυτός μπορούσε να ήταν κάποιος άδύαφος γνωστός της που τον είχε βρει τυχαίως στο Σορρέντο, έφασον βέβαια δεν ήταν άδελφός της ή σύζυγός της. Μά όχι, δεν έπρόκειτο για τέτοιο πράγμα. Γιατί, όταν σε λίγο ξαναγύρισα στο ξενοδοχείο μου, είδα τον άγνωστο αυτό κύριο να κουβεντιάζει με τον πορτιέρη. Ζήτησα άμέσως σχετικώς πληροφορίες στο γραφείο και έμαθα ότι ο νεοφερμένος όνομαζόταν Κάρολος Β. κι' ότι καθόταν στο δωμάτιο 43 που ήταν δίπλα στο δικό μου... "Ήμουν λοιπόν γείτονας του έραστου της Γενεβιέθς Κ... "Η άφηρημένη αυτή ιδέα που είχε περάσει χωρίς λόγο από το μυαλό μου, όπως άπεδείχθη εκ των ύστερων δεν ήταν καθόλου άδύαμη. Σε λίγο, πράγματι, δεν είχα πια καμιά άμφιβολία ως προς αυτό το ζήτημα. Ο κ. Κάρολος Β. δεν ήταν άλλος ήλιος της κ. Κ... "Η σχέσις τους ήταν πολύ περισσότερο άπό κοινωικές. Ο κ. Β... περνούσε όλη σχε-

δόν την ήμέρα του στη βίλλα της κ. Κ... Πολλές φορές τον είδα να χτυπά την πόρτα της. Δειπνούσε μάλιστα και έφευγε άργά από κει, γιατί τον άκούγα να γροξή στο ξενοδοχείο σε πολύ προχωρημένες ώρες της νυκτός. Ποτέ μάλιστα δεν έκοιμόμην πύδρο της έπιστροφής του... *** Ολιμμένος καθώς ήμουν, πήγαινα ταχτικά σ' ένα πορτοκαλεώνα, όπου, για λίγα νομίσματα, η περιβολάρισσα μ' άφινε να περπατάω και να κόβω στα φρούτα θέλω. "Εγώ όμως τις περισσότερες φορές περιουρόμην στο να κάθωμαι κάπως απ' τα ώραία του δέντρου και ν' άνασαινω το μυρωμένο άέρα. Η σωπή του μέρους αυτού μου άρεσε πολύ. Κανένας δεν έρχόταν να με διακόνη στους συλλογισμούς μου. Μου άρεσε μάλιστα ακόμα περισσότερο ο πορτοκαλεώνας αυτός γιατί δεν χωριζόταν παρά μ' ενα μανδρότοιχο φίλο... Μά χρειάζεσθε καιρός... Χρειάζεται καιρός να λημονήσω την άγάπη σου ή μάλλον αυτό που όνομαζέσαι άγάπη σου... Και έτόνισε με μία πικρή ειρωνεία τις τελευταίες αυτές λέξεις. "Επακολούθησε μία στιγμή σιωπής. Κατόπιν ή νέα γυναίκα, όηρικά και ειρωνικά, έπρόσθεσε: — "Ισχυρίζεσθε βέβαια πώς μ' αγαπάτε... Πιθανόν να συμβαίνει κι' αυτό, μά εγώ δεν θέλω να μ' αγαπούν έτσι... Ναί, ήθελα να με συναντήσετε εδώ... Σας εύχαριστώ πολύ... Αυτό ήταν ευγενικό εκ μέρους σας... Μά τώρα τελείωσαν όλα... Κανένας μας άς άκολουθήσει το δρόμο του... "Εσείς από δω, εγώ από κει... "Η καρδιά μου χτυπούσε δυνατά. Χωρίς άλλο από την άλλη μεριά της μάντρας, ο δυν έρωτευμένος στεκόντων άνδρην, ο ένας άπέναντι στον άλλο, εκείνη πεισιμωμένη, εκείνος ταπεινωμένος. "Ασφαλώς θά τον άκούγα τώρα να εκλιπαρή τη συνήνη της. "Θάκούγα τις έκσεις του, την συντριβή του με την ιδέα ότι θά την έχανε για πάντα, τις έρωτικές του παραλήψεις, γιατί βέβαια δεν ήθελε να έτσι σιωπηλά και θά σουρνόταν μπροστά πόδια της... Και πώς έξερει άν εκείνη δεν ύποχωρούσε στο τέλος και δεν μαλάκωνε η καρδιά της. "Η ιδέα αυτή μου ήταν άνυπόφορη. Δεν ήθελα να μείνω εκεί όποτε στιγμή παραπάνω. Γι' αυτό έβγαγα τρέχοντας απ' τον πορτοκαλεώνα. Για να πάω από τον πορτοκαλεώνα ως το ξενοδοχείο Μπελλατέστα όπου έβρινα, άκολούθησα το δρόμο της βίλλας της κ. Κ... Τη στιγμή μάλιστα που πλησιάζα σ' αυτή, είδα την πόρτα της ν' άνοιξη και τον κ. Β... να βγαίνει έξω. Βλέποντάς τον, ένοιωσα πραγματική άγωνία και χαμηλόστα τα μάτια μου. Φανταζόμην ότι θ' άντιφραζα ζωογραφισμένη στο πρόσωπο του την άεπλοία του διαγιγμένο έρωστού, πώς διαβόα σ' αυτό τη συντριβή της καρδιάς του... Δεν εινε τάχα ενα είδος ταπεινής άδιακρισίας το να θέλη ν' άνακαλήνη κανείς στο πρόσωπο ενός άλλου την συντριβή της άγάτης; Μά η περιέργεια στάθηκε πύδρο δυνατή από την λεπτότητα μου και του έριξα ενα δειλό βλέμμα. "Α! Είχα πολύ άδικο να στενοχωροίμαι... Ο κ. Β. φανόνταν έντελώς γαλήνιος. Μόλις ξανάκλεισε την πόρτα πίσω του, έβγαλε απ' την τσάντα του την αγαφοθήκη του, διάλεξε με ήρεμα ενα ταχίρο, το άναψε και φούσησε το σιρίτι πειν το πετάξει. Δεν υπήρχε τίποτε σ' αυτόν από τον άνδρην ο όποιος μόλις είχε ύποσεί μιά δύννηρη κοίση της μοίρας του. Νόμισα μάλιστα τη στιγμή που περνούσα μπροστά του πώς θά με χαρετούσε. "Ήταν φανερό πώς ο κ. Β. βρισκόταν σε άπόλυτη διανοητική ίσορροπία. Είχε λοιπόν συμπληρωθεί με την κ. Κ... Αυτό δεν μου φανόνταν καθόλου πιθανόν. "Η μήπως ήταν συνήθισμένος σε τέτοιου είδους σκηνές, απ' τις όποιες κι' ο πύδρο μέγιστος έρωτας δεν εινε ά-

παλλαγμένοι; "Υπήρχε όστόσο στα λόγια της κ. Κ. που είχα άκούσει κάτι το άνεκάλητα όραστικό... "Εμμεν άκόμα η ύπόθεσις και ο καιγός δεν είχε συγχιρήσει τον κ. Β., ότι δεν τον ένοιωπα καθόλου που έχανε τη φίλη του και δεν ένοιωπα γι' αυτό ούτε θλίψη, ούτε παράπονο. Σε λίγο πίστεψα ότι αυτό πράγματι συνέβαινε. Γυρίζοντας στο ξενοδοχείο, ξαναβρήκα τον κ. Β... να γεμιαίζει. "Έρωτες με μεγάλη όρεξη. "Όσο τον έξετάζα, ένοιωπα να κυριεύομαι από πραγματικό μίσος γι' αυτόν. "Αλήθεια! Αυτός ο άνδρηνος είχε αγαπηθεί από την όνειρευμένη εκείνη γυναίκα;... Είχε φιλήσει το τόσο ήδονικό σώμα της, είχε άγκαλιάσει και είχε κάνει δικό του το θείο κορμί της;... Πώς ήταν δυνατόν να έξακολούθη να ή, τώρα που τα είχε χάσει όλα αυτά για πάντα; "Ενώ εγώ έβρινα τις σκέψεις αυτές, εκείνος έκοθε την κοιλότητά του και το ψωμί του σαν να μην είχε άλλωξεί τίποτε στη ζωή του. "Ω! ήλιθία ειρωνεία, σκεπάζεις τις εύτυχίες σου τις πύδρο σπάνιες σ' αυτούς που δεν έξερουν να τις άπολαύσουν κι' ο όποιος μολοντί δοκιμάσων τις μεθυστικές χαρές τους, δεν άισθάνεται κατόπιν καθόλου την έλλειψή τους... "Καθ' όλη τη διάρκεια της ήμέρας, η σκέψις αυτές στρογγυλιζαν μέσ' στο μυαλό μου. Πολλές φορές συνάντησα ως το βράδυ τον κ. Β. Τον είδα να ριχνη ενα γράμμα στο ταχυδρομείο, τον είδα να ρουφάει μία γρανίτα στην ταράτσα του ξενοδοχείου, τον είδα να δειπνάει το βράδυ, πάντα με το ίδιο γαλήνιο πρόσωπο, αυτό το πρόσωπο, που δεν φανόνταν ούτε βασανισμένο, ούτε άνησυχο και του όποιο η θέα μ' έκανε ν' αγαπιώ.

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΡΟΦΙ ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ, ΑΝΕΚΔΟΤΑΚΙΑ, ΑΣΤΕΙΑ

(Από τα ξένα σαυρικά φύλλα)

Τόν προθάλαμο ενός Παρισινού δικαστηρίου, ένας δικηγόρος που εινε και βουλευτής, μιλάει με τον πελάτη του, ο όποιος κατεδικάσθη πύδρο όλιγο σε δεκαπέντε μηνών φυλάκιση και σε πέντε ετών άπελασι απ' τη Γαλλία. "Έξαρνα τη στιγμή εκείνη περνάει απ' τον προθάλαμο ο κ. Μπριάν, ο όποιος, εκτός των άλλων, εινε και δικηγόρος. — "Αγαπητέ μου Πρόεδρε, του φωνάζει τότε ο δικηγόρος, σεις που χρηματίζατε άλλους ύπομυγούς της δικαιοσύνης, δώστε μου μία συμβουλή. "Ο πελάτης μου από δω καταδικάστηκε σε 15 μηνών φυλάκιση και σε πέντε ετών άπελασι... Θά ήθελα ν' άκουρώσω την άπόρατι σχετικώς με την άπελασι... Πώς θά πορέσει ο πελάτης μου να παραμείνη, μετά την έκπαισι της ποινής του, στη Γαλλία; — "Απολύστατα, του άπαντάει ο Μπριάν. Φροντίστε... να τον καταδικάσετε σε άλλην δεκαπέντε μηνών φυλάκιση!... ***

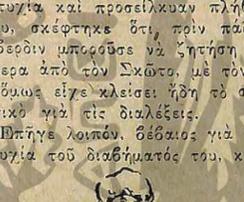
Ο Τζιμ αγαπάει πολύ τα άσχημα άστεία. "Επάνα στο υπερωκεάνιο, με το όποιο πηγαίνει στην Εβρώπη και το όποιο κλυδωνίζεται άργα άναμια στα μανιόμενα κύματα του "Ατλαντικού. βλέπει: ενα δυστυχισμένο επιβάτη, καταπράσινο και άξιοβρήγηντο από τη ναυτία. — "Ε; του λέει ο Τζιμ γελώντας, ε, μπόδι... Πώς πίνε τα κέφια; "Ο επιβάτης βρίσκειτα σε τέτοια κατάσταση ώστε ούτε να του άπαντήσει δεν μπορεί. Κουνάει μόνο λίγο το κεφάλι του. — Κουράγιο!... Κουράγιο!... του λέει: πάλι ο Τζιμ ένθαρρητικά. Δεν θ' άόρησουμε να φτάσουμε... "Αμέσως από τα σπυσιμένα μάτια του ζαλισμένου επιβάτου περνάει μία λάμψη έλπίδος και ρωτάει: μωροστά: — "Αλήθεια; — "Αλήθεια, βεβαιώνει ο Τζιμ. — Και πόσα μίλια άπέχομε από τη στεριά; ρωτάει πάλι ο επιβάτης, παίροντας λίγο θάρρος. — Μπά!... κάτι λίγο... λέει ο Τζιμ περιφρονητικά. Μόλις δυο-τρία μίλια... — "Ωωω!... άδύνατο! λέει ο επιβάτης. — "Ναί... Ναί... τον βεβαιώνει ο Τζιμ άπομακρυνόμενος. "Απέχομε δυο-τρία μίλια... σε βάθος!... ***

Σε μία στιγμή, περνάει από κει ένας άλλος εργάτης, ες ίσου ρωμαλέος με τον πρώτο. Βλέποντας τις άπεγνωσμένες προσπάθειες του συνάδελφου του, τον συμπονάει και, βιάζοντας το σακκάκι του, τρέχει να τον βοηθήσει. "Οι δύο "Ηρακλείς ένώνουν τώρα τις προσπάθειές τους, το πρόσωπό τους γίνεται κατακόκκινο, η φλέβες τους φουσκώνουν. τα νεύρα τους εινε έτοιμα να σπάσουν... Μά χαμένοι κόποι!... Το χρηματικό δεν σαλεύει ούτε πιθαμή. Στο τέλος στεκόνται λαχανιασμένοι και κοπτάζων ο ένας τον άλλον κουρινώντας τα κεφάλια τους. — Τί διάβολο συντροφε, λέει ο νεοφερμένος ενότιος. Τίσο βαρεία εινε αυτή η κάσα, ώστε να μη μπορούμε οι δυο μας να την μπάσουμε μέσα στο σπίτι; — "Με την μπάσουμε; άπαντάει ο πρώτος κατάπληκτος. Μά, βλάκα μου, δεν πρόκειται να την μπάσουμε, αλλά να τη βγάλουμε!... ***

Τηλεγράφησε τα εξής: "Επιτυχία έξηραλισμένη. Προσλήσεις εις πολυάριθμες. "Αδύνατον έλθω στο "Αερόδιν ολιγότερα επάκασι ων φράγκων. "Απαντήσατε. "Ο Σκότος όμως δεν έπαράχθηκε και βασίζόμενος στο συμφωνητικό που κρατούσε, άπάντησε: "Καλώς. "Ελθετε". "Ο καθηγητής όμως, ένθαρρηθείς από την πρώτη αυτή έπιτυχία, έστειλε απ' τον δω μερος του έστειλε νέο τηλεγράφημα: "Προσκήσεις αδύνατον. "Αδύνατον έλθω "Αερόδιν ολιγότερα χιλίων φράγκων. "Απαντήσατε". "Αλλά ο Σκότος όφρε αυτή τη φορά παράκληση. Πήγε στο τηλεγραφείο και του έστειλε νέο τηλεγράφημα με το ίδιο περιεχόμενο: "Καλώς. "Ελθετε". "Όστερα από λίγες μέρες ο καθηγητής πήγε στο "Αερόδιν και έδωσε την περιφημη διάλεξή του. Μετα το πέρας αυτής, ο Σκότος άκου τον συνεγέρη, του ένεχειρίσθη ενα πεντακοσίδραγμα. — Μά γιατί μου δίνετε πεντακοσία φράγκα; ρώτησε έκπληκτος ο "Αμερικανός. Δεν συμφωνήσαμε γίλια; — "Απατάσθε, του άπάντησε άτάραχος ο Σκότος. "Εδώ έγω τη συμφωνία μας με την ύπογραφή σας... — "Ναί, αλλά εγώ σας έπληγάφισα ότι μου ήταν άδύνατο να έλθω με λιγότερα από γίλια φράγκα... — Δεν το άρνούμαι! — Κι' εσείς μου άπαντήσατε: "Καλώς. "Ελθετε". — Ώσωνοι. — Λοιπόν; — Λοιπόν καλώς... ήθελα και να πάτε τώρα στο καλό! "Ο "Αμερικανός άντιληφθείς το πένησια του Σκότου, πήρε το πεντακοσίδραγμα κι' έφυγε καταντροπισμένος. ***

Ενας ευγενής χρωστούσε στον μάγειρό του πολλούς μισθούς. Κάποτε ο μάγειρος έλασε την ύπομονή του και παρακάλεσε τον κύριό του να τον έξοφλήσει. — Δέν έγω δυστυχώς χρήματα προς το παρόν, του άπάντησεν ο ευγενής. Μη σε νοιάζει όμως... "Ο μάγειρος σου τρέχει πάντα... — Αυτό το έξω, κύριε... άπάντησε ο μάγειρος. Το κακό όμως εινε πώς... τρέχει τόσο γρήγορα που εινε άδύνατο να τον φτάσω...

ΑΓΟΡΑΖΟΥΜΕ σ' άπόλυτως ίκανοποιητικές τιμές παλαιά βιβλία, παντός είδους και πάσης γλώσσης κι' δλώκληρες βιβλιοθήκες. Γράψατε: "Οικογένειαν", Δέκα 7, "Αθήνα.

Τόν συλλογιζόμην ακόμα όταν εγύρισα στην κώμη μου και όταν άκουσα κι' αυτόν να γροξή στη δική του. "Η γειτονια μας αυτή μ' έξόργισε έξαρνα τόσο, ώστε πήρα το καπέλλο μου με την άπόρασι να βγω πάλι έξω. Μά τη στιγμή που το φορούσα, ένας τυροβολισμός άκούστηκε στο διπλανό δωμάτιο. "Έτρεξα άμέσως και είδα πώς ο κ. Β. είχε αυτοκτονήσει. Μία πλατιά κηλίδα κοκκίνιζε στο λευκό πλαστρόν του ποικαμισού του. "Ήταν σιασισμένος στην πολυθρόνα του με το κεφάλι γυρισμένο στο πλάι... Και τώρα που ήταν πεθαμένος πειν, στο πρόσωπό του ήταν άποτυπωμένη μία τέτοια άεπλοια, ώστε έξ ένστικτου, και σαν να ήθελα να δικαιολογηθώ, γιατί τον είχα κόνει τόσο άσχημα, άποκαλύφθηκα με σεβασμό μπροστά του. HENRI DE REGNIER

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Οι κυρίαρχοι, δηλαδή οι βασιλείς και η γυναίκες, δεν αγαπούν να τους λέμε την αλήθεια. — Η μεγαλύτερη άνοχησία εινε να ζητή κανείς αιώνιον έρωτα. — Το φειδί, άφού άποπλάνησε τη γυναίκα, της έδωσε τη γλώσσα του. — Φιλία δυο γυναικών, σημαίνει συνωμοσία έναντιον τούτης. — "Αν δεν υπήρχαν άσχημες γυναίκες, καμιά γάμψιμη δεν θάχαν ή ώρες.

ΠΑΡΑΔΟΞΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΕΣ ΧΕΡΙ

ΤΟΥ R. BURNAND

Είμαι ένας από τους πιο γενναίους...

Είμαι ένας από τους πιο γενναίους...

Και όμως... Μια φορά, μια μόνο...

Την εποχή που είχα προβιάσει...

Όταν έπηγα εκεί, έχκαρσετάθηκα...

Το δωμάτιο, στο οποίο με ώδηγησε...

Καθώς μάλιστα ήταν χαλασμένο...

Δεν ξέρω πως με τις σκέψεις αυτές...

Όλα όμως ήταν τόσο πένθημα...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Και, σαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

πό το πόδι μου, το οποίο κρατούσα...

Και τότε... 'Ω Θεέ μου!... 'Ακόμα...

Τότε, είδα ένα χέρι να προβάλλει...

Τρόμαξα τόσο, ώστε άρχισα να...

Ό καθρέφτης που ήταν κρεμασμένος...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

βρωπος αυτός κάτω από το κρεβάτι...

'Αλλά η ιδέα ότι ένας άνθρωπος...

Όταν το δωμάτιο θα σκοτεινιάζε...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Μου έρχόταν να φωνάξω βοήθεια...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

δηποτε αυτό το πείδημα του θανάτου...

Μ' ένα πείδημα βρέθηκα στη μέση...

Το φοβερό χέρι όμως δεν μ' έρπαζε...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

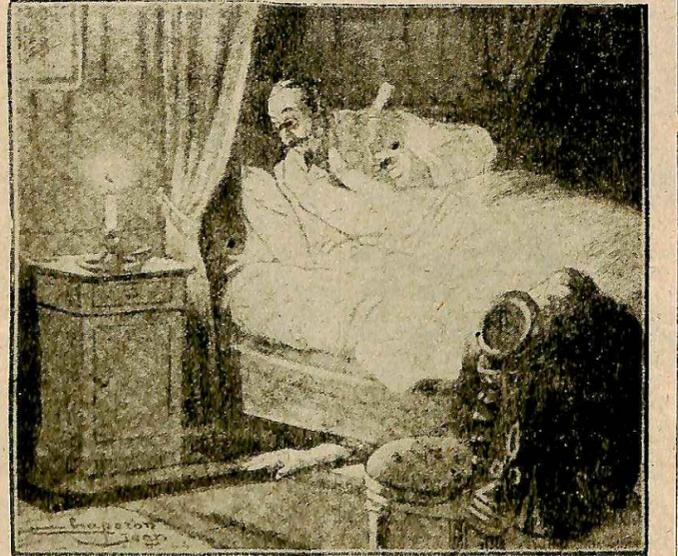
Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Όταν ήσαν να μην έφταναν όλα αυτά...

Είδα έξαφνα ένα χέρι να προβάλλει...

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΑ

Ο ΓΑΜΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΣΤΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

Διατυπώσεις και πιστοποιητικά. Πώς γινόταν...

Ό γάμος στους αρχαίους Έλληνες...

Τότε η νεκρά γυναίκα μου άπαντησε...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Τους όμως και όχι στην πατρίδα των...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ρωμαϊκός γάμος.

Ό γάμος κατά την αρχαιότητα.

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ ΓΡΑΦΕΙΟΝ Νικολ. Β. Δαμιανού, Αλωφρόντος...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

Ό γάμος στην αρχαία Ρώμη...

ΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΤΟΥ GEORGES BERTRAND ΤΟ ΡΟΔΟ ΤΗΣ ΓΕΜΕΝΗΣ

—'Αν δεχτείς να τρέξεις εσύ στη θεία μου με τὰ δικά μου τὰ ρούχα, εξακολούθησε ὁ Ἀσάμ, κί' ἂν φτάσεις πρώτος στὸ τέμα, θά σοῦ χαρίσω τὸ σπαθί μου, τὸ μανδύα μου καὶ τὴν ἄσπρη μου καμήλα...

—Ὅταν ὁ ἀργὸς τῆς φυλῆς ἔδωσε τὸ σύνθημα τῆς ἐνάξιας τῶν ἀγώνων, ἡ καμήλας ξεκίνησαν ὄλες μαζὶ... Ἐστρεξαν, πηδούσαν κί' ἔσφυγαν με τὴν ὀμίχλη, ὥστε τὸ ξανθὸ τρίχωμά τους δὲν παράλαζε ἀπ' τὸ χρώμα τοῦ ἐδάφους.

Ὁ Γιάζι, τυλιγμένος μέσα στὰ πολυτέλη ρούχα τοῦ Ἀσάμ, κάπαζε πρώτος ἀπ' ὅλους τραβώντας κατὰ τὴν ἀνοιχτὴ σκηνή. Ἡ νέες κοπέλλες εἶχαν ἀφήσει νὰ πέσουν τὰ πέπλα τους γιὰ νὰ ἰδοῦνε καλύτερα.

Ὁ Γιάζι ἔβλεπε, ὅτε κἀν μιά μαύρη καμήλα. Ὁ πατέρας του ἦταν φτωχὸς κί' ἔστιαχνε ἀσκήματα πού τὰ πουλοῦσε γιὰ νὰ συντηρηθῇ. Ἀλλὰ ὁ Γιάζι, ὅσο φτωχὸς κί' ἂν ἦταν, ἤξερε νὰ θαυμάζῃ τ' ἄλλα καλύτερα ἀπὸ τοὺς γιουὺς τῶν φυλάρχων. Γνώριζε ἀκόμα νὰ συμβῆτὶ ὠραία τραγούδια, κί' ἔταν περνοῦσε μπρὸς ἀπ' τὴν πηγή, τυλιγμένος στὸ μανδύα του, ἡ γυναίκα ἀφίρναν τὰ σταμνιά τους καὶ τὸν χόρταζαν με λατρεία.

Ὡστόσο ὁ Γιάζι, ἡμέρες τώρα, δὲν εἶχε φανῆ κοντὰ στὴν πηγή. Καθόταν ὅλη τὴν ὥρα ἐξπλωμένους στὴν ἄμμο μ' ἀκίνητα τὰ μάτια καὶ συλλογιζόμενος με πίκρα πὼς δὲν θά μπορούσε νὰ λάβῃ κί' αὐτὸς μέρος στὸ τρέξιμο με τὴν καμήλας.

Συλλογιζόμενος ἀκόμα τὴ μεγάλη ἀνοιχτὴ σκηνή, τὴ στημένη στὴ μέση τοῦ κάμπου, ὅπου ἡ νέες κοπέλλες, σκεπασμένες με τὰ πέπλα τους σύμφωνα με τὴ συνήθεια τοῦ τόπου, θά πήγαιναν νὰ καθίσουν καὶ νὰ περιμένουν τοὺς ὁμοίους, πού θά περνοῦσαν καλπάζοντας ὁμηρικὰ μπρὸς στὴ ἀγαπημένης πῶν.

Ὁ Γιάζι ἐνοιῶσε νὰ τὸν κυριεύτῃ ἡ ἀπελπισία καί, χώνοντας με λύσσα τὸ κεφάλι του στὴν ἄμμο, ἄρχισε νὰ καταριέται τὴ φτώχεια του. Ἐξάφνα, πᾶνω στὴ γῆ διαγράφηκε μιά σκιά καὶ ὁ νέος, σηκώνοντας τὰ μάτια του, εἶδε κοντὰ του τὸν Ἀσάμ.

Ὁ Ἀσάμ ἦταν γιουὸς κάποιου πλουσίου κί' ὁ Γιάζι δὲν τὰ πήγαινε μαζὶ του καθόλου καλά. Γι' αὐτὸ, μὲ ἀλλάξαν ἕνα βλέμμα, ἀπόμειναν κί' οἱ δύο σιωπηλοὶ ἀποφεύγοντας ἄλλο ἄλλο, ὅσο κί' ὁ ἄλλος νὰ μιλήσῃ πρῶτος. Ἐπὶ τέλος ὁ Ἀσάμ εἶπε στὸ Γιάζι:

—Στὸν ἀγῶνα τοῦ δρόμου πού θά γίνῃ αἴριο στὸν κάμπο θέλω νὰ λάβω μέρος κί' ἐγώ, ἀλλὰ τὸ τρέξιμο με τὴν καμήλας μὸς φέρνει ζάλη. Ἐλά ἔλα ἔλα, ὅσο κί' ἂν θέλῃς νὰ μὴν ἀκούω, αὐτὴ πού ὀνει τὴ λέγε ἀρῶδο τῆς Γεμένης δὲν θέλει νὰ με δόξῃ σὺν τῆς, ἂν δὲν μὴν μὸς κἀν. Στὸ ἀκουσμά τοῦ νύμφους τῆς νέας ὁ Γιάζι αἰσθάνθηκε τὰ χέρια του νὰ τρέσουν καὶ γιὰ νὰ κοῦψῃ τὴν τρομβόλα τους τᾶχνε μέσα στὴν ἄμμο.

—Ὡσάν, ζητῶ σὲ γάμο τὴν κόρη σου Οὐαρντάν, τὸ ἀρῶδο τῆς Γεμένης... —Μήπως τρελλάθηκες; τοῦ ἀπάντησε ἔκείνος. Μήπως σὲ ξελόγιασαν τὰ πνεύματα τῆς νύχτας; Ἡ μήπως σὲ μύθωσαν τ' ἀρωματικὰ φυτὰ τῆς ἀμμουδιάς; —Καὶ τί πρέπει νᾶχω γιὰ νὰ μὸς τὴ δώσης;

—Μισὰλό γιὰ τὸν ἐαυτὸ σου καὶ καμήλας γιὰ μένα! —Καλὰ. Θὰ τᾶχω... Καὶ ὁ Γιάζι με τὴν καρδιά γεμάτη θλίψη, ἐγῆκε ἀπ' τὴ σκηνή καὶ τρέχοντας πρὸς τὴν Οὐαρντάν, πού στεκόταν ἀνάμεσα στὴς ἄλλες κοπέλλες, τῆς εἶπε:

—Ὡ ἐσύ πού ἀνθίζεις σὴν τὴ βιψασμένη γῆ κάτω ἀπ' τὴ δροσιά, θέλω νὰ σοῦ μιλήσω. Ἀκολούθησε με στὴν πηγή!... —Ἐκείνη τὸν ὑπάκουσε πρόθυμα. —Ἐστρέξα στὴ θεία τοῦ Ἀσάμ καὶ σὲ εἶδα χωρὶς πέπλο, τῆς εἶπε. Πέρασα μπρὸς τὸν ἀπάνω στήν καμήλα μου, ὅπως ὁ διψασμένος στρατοκόπος ἀπ' τὴν ἔρημο. Ἦσουν τὸ δέντρο με τὸ ῥόδιος ὄμοιους χαρπύρας πὸς ἡ χαρίζεται τὴ ζωὴ. Πέρασα ἀπάνω στὴν καμήλα μου σὴν τὸν ἄντρο πού κνηγᾶει τὴ γῆρά του. Ἦσουν τὸ φυτό με τὰ εὐδιάστατα πέταλα πού ἀνακουφίζει στὴς ἀπνίες... Πέρασα ἀπάνω στὴν καμήλα μου σὴν τὸν κωπηλάτη μέσα στὸ μονόβλο του. Ἦσουν τὸ κλαδί με τὰ κοράλλια πού προβάλλει διάφανο κάτω ἀπ' τὸ νερό. Σὲ εἶδα ἡ κενεδιά μου καὶ λύγισε. Ὁ πατέρας σου ὅμως περιπαίξε τὴ φτώχεια μου. Θὰ φύγω, θά πλουτίσω καὶ θά γυρίσω μόνο ὅταν ἔχω καμήλας γιὰ τὸν πατέρα σου καὶ δαχτυλίδια γιὰ σένα... —Θὰ σὲ περιμένω...

—Δὸς μου λοιπόν, λουλοῦδι τῆς αὔγης, νὰ πῶ νερό μέσα στὴν πορφυρὴ σου χούφτα... Ἡ Οὐαρντάν ἐσκύψε στὴν πηγή καὶ παίρνοντας νερό στὴ χούφτα τῆς τοῦ ἔδωσε νὰ πιτῇ. Ὁ νέος ἤπιε τὸ μισὸ κί' ἔπειτα τῆς εἶπε: —Πιὲ τὸ ἐσὺ τ' ἄλλο... Ἡ νέα ἔφερε τὸ χερί της στὰ χεῖλη τῆς κί' ἤπιε τὸ νερό πού εἶχε ἀπομείνει.

Ὁ Γιάζι, βλέποντας τότε τὸ ὠραῖο κοραλλῆνο περιδέραιο πού κρεμόταν στὸ λαμὸ τῆς, τῆς εἶπε τρέ...

—Νὰ ὁ τάφος τῆς κόρης μου! εἶπε, ὁ Ὡσάν, κί' ἀναχώρησε. Ὁ Γιάζι ἐξπλώθηκε ἀπάνω στὸν τάφο κί' ἀγκυλιζόμενος τὴν κολώνα, ἄρχισε νὰ κλαίῃ, νὰ χυδαῖνε τὴν κόρη πέτρα, νὰ φυλάτῃ τὴ σκηνὴ τὸ μνήματος. Θεηνοῦσε τὸ χαμένο ἔρωτά του κί' ὁ ἄνεμος τῆς νύχτας σκόρπισε στὴν ἔρημιά τὰ παράκοντα τοῦ ἀπαρηγόρητου ἔραστο.

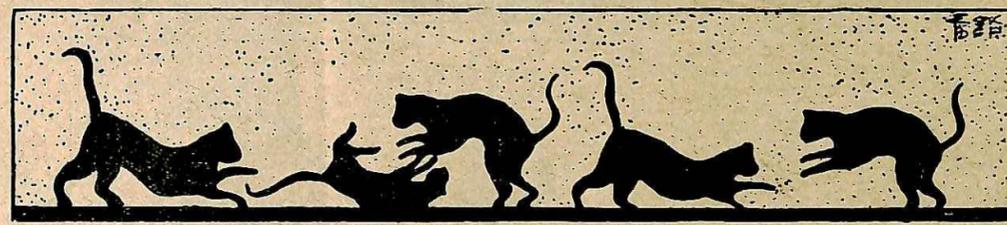
Ἐξάφνα σηκώθηκε, γιατί εἶδε πῶς του ἕνα φάντασμα νὰ τὸν ἐέρνη ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τὸ μανδύα του καὶ νὰ τοῦ λῆῃ τὸ σιγά: —Ὡ δυστυχισμένε, πού βρηγνεις;

Ἐξάφνα σηκώθηκε, γιατί εἶδε πῶς του ἕνα φάντασμα νὰ τὸν ἐέρνη ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τὸ μανδύα του καὶ νὰ τοῦ λῆῃ τὸ σιγά: —Ὡ δυστυχισμένε, πού βρηγνεις;

Ἐξάφνα σηκώθηκε, γιατί εἶδε πῶς του ἕνα φάντασμα νὰ τὸν ἐέρνη ἀπὸ τὴν ἀκρὴ τὸ μανδύα του καὶ νὰ τοῦ λῆῃ τὸ σιγά: —Ὡ δυστυχισμένε, πού βρηγνεις;

ΣΤΙΧΟΙ ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

Θυμάσαι; Βράδυ ἦταν ὠραῖο, θραδάκι καλοκαιρινό, καὶ τὸ φεγγάρι ἦταν νέο στὸ γαλανὸ τὸν οὐρανό. Στὸ φεγγαράκι, ἀγίμ, τὸ νερό κί' ἂν πᾶσαι ὁ ἔρωτας δὲ ζεῖ. Θυμάσαι; Βράδυ ἦ (ταν ὠραῖο καὶ τὸ κυτάρμα με (ὄ. Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΕΚΔΕΚΤΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Πῶς τὴν ἔπαθε ἕνας ἀντιπολεσεβίκος συγγραφεὺς. Τὸ σάπιο σχοινὶ τῆς κρεμάλας. Ἡ ἐπιθεωρήσεις τοῦ διευθυντοῦ τοῦ «Κήρυκος» τῆς Ν. Ὑόρκης. Τὸ τέχνασμα τοῦ πειστή. Ὁ Μάρκ Τουαὶν καὶ ὁ φράχτης τοῦ νεκροταφείου. Ὁ ἀσχημὸς ἱεροκλήρικος. Ὁ ἐργάτης κί' ἡ γυναίκα του, κτλ. κτλ.

Τελευταία συνελήφθη ἀπὸ τὴ Γκε-πεὺ στὴ Μόσχα, κάποιος Ρώσος συγγραφεὺς, ὁ ὁποῖος στὰ ἔργα του καυτοποιεῖς διαρκῶς τοὺς Μπολσεβίκους καὶ τὰς μεθόδους, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται κατὰ τὸ λαοῦ. Μεταξὺ τῶν ἄλλων ἐγραφε, πὼς ἡ ἰδέες, τὰ συστήματα καὶ τὰ αἰσθήματα τῶν κομμουνιστῶν εἶνε βλα-ψυτικά κί' ἐπὶ ἐνὸς κἀνοῦ πὼς φροντίζου-νται παρὰ μόνο γιὰ τὸν ἐαυτὸ τους. Ὅπως ἦταν λοιπὸν φυσικό, τὸν ἔστραν στὸ δικαστήριον γιὰ νὰ δικαστῇ. Ἐκεῖ ὅμως ἀντὶ νὰ φροντίσῃ νὰ δικαιολογηθῇ, ἐπέμεινε στὴς ἰδέες του κί' ἐξακολούθησε νὰ κατηγορῇ καὶ νὰ βρίζῃ τὸ κομμουνιστικὸ σύστημα καὶ τοὺς κομμουνιστικὸς Νόμους. Τὸ δικαστήριον, ὅπως ἦταν ἐπιμένο, τὸν καταδίκασεν εἰς τὸν δι' ἀγχόνης θάνατον. Κατὰ τὴν ὥρα ὅμως τῆς ἐκτελέσεως, τὸ σχοινὶ τῆς ἀγχόνης ἔσπασε τρεῖς φορές καὶ κάθε φορὰ ὁ μελλοθάνατος φώναξε στὸ δῆμο: —Βλέπετε πὼς ἔχω δίχρη ἐγὼ σὲ ὅσα λέω... Κυτάρτα!... Τίποτε δὲν εἶνε γερὸ σήμερα στὴ Ρωσία. Ὅλα εἶνε σάπια... Ὡς καὶ τὰ σχοινιά τῆς κρεμάλας...

Τὸς ὁ δῆμος τὸν ἄφησε μιά στιγμὴ με τὴ φουρὰ καὶ πῆγε νὰ ρωτήσῃ τὸν ἐπαναστατικὸν Ἐπίτροπον, ἂν θά ἔστρεπε, κατὰ τὸ ἔθιμο, ἐπειδὴ ἔσπασε τὸ σχοινί, νὰ τοῦ χαρίσῃ τὴ ζωὴ ἢ νὰ τὸν κρεμάσῃ. Συγχρόνως δὲ τὸν διηγήθηκε τί ἔλεγε ὁ καταδίκαιος κάθε φορὰ πού ἔσπαζε τὸ σχοινί. —Αὐτὴ τὴ φορὰ θά τὸν πείσουμε πὼς εἶνε λάθος, τοῦ ἀπάντησε ὁ Ἐπίτροπος. Πῆγαινε λοιπὸν νὰ τὸν κρεμάσῃς με ἀλυσίδα γιὰ νὰ δῇ πὼς δὲν εἶνε ὅλα σάπια στὴ Ρωσία... Πράγματι ὁ δῆμος κατόρθωσε στὸ τέλος νὰ τὸν κρεμάσῃ καὶ ἐπὶ ἐπει-σε τὸν φτωχὸ συγγραφεὺς ὅτι δὲν ἦσαν, ὅπως πίστευε, βλα-σάπια στὴ Ρωσία...

Ὁ ἀρχιεργάτης τοῦ εἶπε τὸ ὄνομά του, ἐνὸς ὁ δυστυχισμένος πειστή, ἔστρεπε ἀπὸ τὸ φόβου του, μὴπως τὸν ἀπολύσει. —Ἀπὸ σήμερα νὰ τοῦ ἀβῆσης τὸ μισθό, κατὰ τρία δολάρια τὴν ἑβδομάδα. Ἔνε ὁ μόνος πού φαίνεται ἀποσιωπημένος στὴ δουλειά του... Ὁλοι οἱ ἄλλοι δὲν κυτάρτουν παρὰ πὼς νὰ μὴ λαρωθοῦν, εἶπεν ὁ διευθυντῆς.

Μόλις ἔφτασαν ἐκεῖ, ὁ ἐργατικὸς φώναξε τὴ γυναίκα του πού θρασκόταν ἀκαθόλητη στὴν κουζίνα, νὰ πᾶν ἔξω στὴν τραπέζα. Μόλις δὲ ἐκείνη παρουσιάστηκε, τῆς εἶδεις τὸν καταπληκτὸ κληρικὸ καὶ τῆς εἶπε: —Κύσταζε, γυναίκα, αὐτὸν ἐδῶ τὸν ἀνθρωπο... Σήμερα τὸ πρῶτό μου ἔλεγε πὼς εἶμαι ὁ ἀσχημότερος ἀνδρὰς σ' ἔλη τὴν Ἀγγλία. Καθὼς βλέπεις ὅμως ἀποστὰ σ' αὐτὸν τὸν κύριο, εἶμαι σωτὸς ἀγγέλος... —Ἀλήθεια, Τζῶν μου, τοῦ ἀπάντησε ἡ γυναίκα. Ἐγείνε δίκιο. Μπροστὰ σ' αὐτὸν ἐσὺ εἶσαι πραγματικὰ ἄγγελος!...

Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

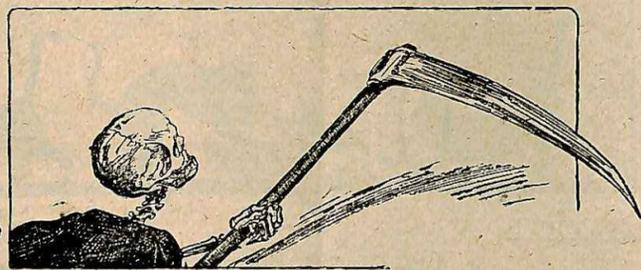
Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος... Ἡ Οὐαρντάν τὸν ἐπεριόρισε τῆς καὶ τοῦ ῥόδιος...

ΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΦΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΥ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΩΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΩΝ

ΤΟΥ ΑΛΕΞΗ ΤΟΛΣΤΟΥ

Πυκνό σκοτάδι που έπεφτε πίσω απ' τα γαλάσματα του παλλούρου παρεκκλή...

Παραμονεύαμε επί ώρας, χωρίς τίποτα να τραβήξει την προσοχή μας. Τίποτε δεν έτάραξε ποτέ, τη γαλήνη των τάφων...

Μα με αυτός με διέκοψε με καλωσύνη και μου είπε: —Καλύτερα που ήρθαν τα πράγματα έτσι...

—Μα κι' εγώ δεν ξέρω ακριβώς π' θα κάνουμε, μου απάντησε. Θα ενεργήσουμε σύμφωνα με την εξέλιξη των γεγονότων...

Πράγματι λίγο πριν απ' το σουρούπιμα ο αδελφός 'Ιακώβος, εγώ, ο Μίλος και τρεις απ' τους βοσκούς του Μπλάβιτς...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

πριν εκείνη αντιληφθεί τί συνέβαινε, είχαμε περικυκλώσει τη Τζένκα απ' όλες τις μεριές...

Μόλις μας είδε, έλασε με μιά όλη τη νεκρική γαλήνη της. Τα μάτια της έλαμπαν τρομερά, τα μαλλιά της άνορθώθηκαν και φοβεροί σπασμοί ζωγραφίζονταν στή φυσιογνωμία...

Θέλησε να όρμηξη, να περάσει ανάμεσά μας, να μας πνίξη, μα αντίκρουσαν τα φυλακτά που κρατούσαμε...

Μα την ίδια σχεδόν στιγμή ακούσαμε έναν ανάλαφρο θόρυβο προς το μέρος της εισόδου του νεκροταφείου...

Μα με αυτός με διέκοψε με καλωσύνη και μου είπε: —Καλύτερα που ήρθαν τα πράγματα έτσι...

—Μα κι' εγώ δεν ξέρω ακριβώς π' θα κάνουμε, μου απάντησε. Θα ενεργήσουμε σύμφωνα με την εξέλιξη των γεγονότων...

Πράγματι λίγο πριν απ' το σουρούπιμα ο αδελφός 'Ιακώβος, εγώ, ο Μίλος και τρεις απ' τους βοσκούς του Μπλάβιτς...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

Όταν φτάσαμε στο νεκροταφείο, η νύχτα απλωνόταν πειά και μ' απέραντη γαλήνη απλωνόταν στην έξοχή...

(Ακολουθεί)

ΑΠ' ΟΛΟ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Το Ματωμένο Κάστρο των Στεναγμών.

Στο Μαρόκο υπάρχει μια πόλις—η Μένες—μοναδική ασφαλώς σ' όλο τον κόσμο για τους ανθρώπους οι οποίοι την κατοικούν και για την κατασκευή του φρουρίου της...

Όσο για το φρούριο της πόλεως αυτής, οι ιστορικοί το ονομάζουν το «Ματωμένο Κάστρο των Στεναγμών». Και πολύ δικαίως, γιατί το φρούριο της Μένες εχτίσθη από 50.000 εθνοπαίσιους που είχε συλλάβει αιχμαλώτους ο Μουλάι 'Ισμαήλ.

Οι δυστυχισμένοι αυτοί σκλάβοι εργάστηκαν επί είκοσι δώδεκα χρόνια για να το τελειώσουν. Το φριχτότερο όμως σχετικώς εινε ότι, όσο προχωρούσε η ανέγερσις των εξωτερικών τειχών του κάστρου, οι στρατιώτες του τρομερού σουλτάνου έσφαζαν κατά εκατοντάδας τους αιχμαλώτους και, αφού επέδωκαν με το αίμα τους τα τείχη, έβαζαν ανάμεσα στις πέτρες τα πτώματά τους και έπειτα εξεκολλούσαν το χτίσιμό επάνω απ' αυτά.

Τα περισσότερα από τα άγρια ζώα ημερώνονται με διαφόρους τρόπους. 'Αλλά κανείς δεν θα μπορούσε να φαντασθή ότι εινε δυνατόν να εξημερωθούν οι κροκόδειλοι, τα φοβερά και παλιόνηρα αυτά άμυρβια θηρία των μεγάλων ποταμών.

Όσο παρανοούνται για τις έννοιες τριτοκίτης και τα παράδοξα που έμβάλλει ή σύγχρονη μόδα στις γυναίκες, πρέπει να εινε εύχαριστήμενοι που δεν γεννήθηκαν διάκοια χρόνια γοργότερα. Γιατί τότε θα έβλεπαν άσυνγκρίτως μεγαλύτερους παραδοξότητες. Εινε γνωστόν, λόγω χάριν, ότι κατά τον 17ο και τον 18ο αιώνα, ή

Μιά πόλις, της οποίας έλοι οι κάτοικοι εινε πρίγκιπες. Το «Ματωμένο Κάστρο των Στεναγμών». Πως έντειχίζονταν ζωντανοί οι Ευρωπαίοι σκλάβοι. 'Η ιδιοτροπία της Μόδας. Καράβια επάνω στα κεφάλια! Οι εξημερωμένοι κροκόδειλοι του Μαχαραγιά της Ζαϊπούρ. Τό πιο πολύπλοκο φαγητό του κόσμου, κτλ. κτλ.

Σ' ένα ιδιαίτερο λοιπόν τμήμα του ζωολογικού αυτού κήπου, υπάρχουν μεγάλες δεξαμενές, με άμμοειδιά και φύκια, μέσα στις οποίες διατηρούνται άφικτοι κροκόδειλοι. Τους κροκόδειλους αυτούς τους έχουν εξημερώσει και γυναικείες ειδικοί θηριοδασεσται, ούτως ώστε μόλις τους φανάζουν με το θνοιά τους, τρέχουν κοντά τους. Οι κροκόδειλοι αυτοί εινε τόσο εξημερωμένοι, ώστε παίρνουν το κρέας από τα χέρια των φυλάκων, και αυτού άκόμα του Μαχαραγιά, και όχι μόνον δέν τους δαγκώνουν, αλλά ούτε καν τους γραντζουνίζουν!...

Όπως θεβαίνονν δσοι το έδοκίμασαν, το περιεργο και πολύπλοκο αυτό φαγητό εινε τόσο νόστιμο, ώστε και χωρίς να εινε κανείς πολυφαγός, τρώει τετραπλάσια από όσο συνήθζει στα γευμάτά του.

Όταν ποτέφι κανείς τον άγγλο γιατρό και βιολόγο δόκτωρα Α. Κίγκ, έπειτα από άλλα χρόνια δέν θα έχουμε ανάγκη από τις γελιάδες και τις κατοίκους για να προμηθευόμαστε το γάλα μας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Τι κάνει ή αγελάδα; Έγραφε σχετικώς πού μινος ο δόκτωρ Κίγκ σ' ένα άρθρο του. Τρώγοντας τα διάφορα χόρτα, παίρνει απ' αυτά τ' αποτιούμενα συστατικά και με ώρισμένες ζυμώσεις και χημικές ένώσεις που γίνονται στον οργανισμό της, τα μεταβάλλει σε γάλα. Σήμερα έχουμε πειά όλα τα μέσα και όλες τις γνώσεις για να απομιμούμε έμεις απ' εθείλας από τα χόρτα με ειδικά μηχανήματα τα συστατικά που παίρνει ή αγελάδα. Και έπειτα με άλλα ειδικά μηχανήματα να δημιουργήσμε τις αναγκαίες ζυμώσεις και χημικές ένώσεις για να τα μεταβάλλουμε σε γάλα.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Το σεβρίσιμα του γιαννοβίσιου φαγητού «ριζιτάφελ».

18ον αιώνα, όπερέθησαν σεις υπερβολές της κομμώσεως ως όλες τις άλλες εθνοπαίσιες. 'Ηταν ή εποχή που ή 'Αγγλία είχε γίνει πειά θαλασσοκρατία της ήρσηλου. Και ή κυρία της άγγλικής άριστοκρατίας θεώρησησ τότε υποχρεούσι τους να τιμήσουν το Βρεττανικό Ναυτικό.

Όσο για το φρούριο της πόλεως αυτής, οι ιστορικοί το ονομάζουν το «Ματωμένο Κάστρο των Στεναγμών». Και πολύ δικαίως, γιατί το φρούριο της Μένες εχτίσθη από 50.000 εθνοπαίσιους που είχε συλλάβει αιχμαλώτους ο Μουλάι 'Ισμαήλ.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

καθεζής, ως ότου να γίνη ένα μίγμα από όλα.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

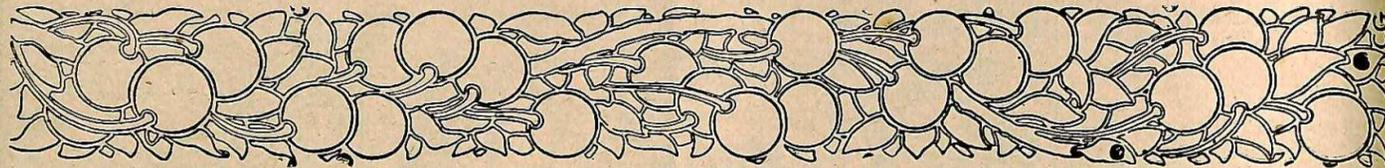
Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Ό δόκτωρ Κίγκ δέν εινε κανένας τυχαίος άνθρωπος. Θεωρείται ως ένας απ' τους κορυφαίους επιστήμονας της 'Αγγλίας και εινε πρόεδρος του Συνδέσμου των ήγειονομικών έπαφωρητών της Μεγάλης Βρετανίας. Έδωλλωσε λοιπόν ότι με τας προσόδους του έπετέλεσε τελευταία ή γημεία, που ούσιμα να προμηθευόσμε το γάλα μας απ' εθείλας απ' την φύσι, δηλαδή από τα φυτά, χωρίς την μεσολάβησι της αγελάδας, της κασίτσας και της προβατίας.

Οι κροκόδειλοι του Μαχαραγιά του Ζαϊπούρ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑΤΑ

Η ΕΔΙΘ ΜΕ ΤΟ ΛΑΙΜΟ ΤΟΥ ΚΥΚΝΟΥ

(Από τις περιπέτειες του άριστοκράτου λαοπόδου ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Ένω ή αστυνομία ενεργούσε δραστήριες αναζητήσεις, προσπαθώντας να βρή τα ίχνη του συνταγματάρχου Σπαρμιέντο και να προλάβει την αυτοκτονία του, ή Έδιθ περιμένε κυριευμένη από μια τρομερή αγωνία.

Κατά το απόγευμα τέλος, έληφθη απ' το Βιλ-ντ' Αβραί ένα διαφωτιστικό τηλεγράφημα. Οι υπάλληλοι έ ενός τραίνου, καθώς ή άμαξοστοιχία βγήκε απ' το τούνελ του Αβραί, βόρχαν το πρόσωπό ενός άνδρου, φορητά διακελευμένο και του όποιου το πρόσωπο δεν είχε πεί κανένα ανθρώπινο σχήμα. Στις τσέπες του δεν υπήρχε κανένα απόλυτως χαρτί. Μά το αναστήναι του, τα ρούχα του ή πρόδιδαν πως ήταν ο συνταγματάρχης Σπαρμιέντο.

Στις έσφα το βράδυ, ή σύζυγός του έφτανε όλοφουρομένη στο Βιλ-ντ' Αβραί. Τήν ώδηγήσαν άμέσως σ' ένα διαμερίσμα του σταθμού. Έκει, τράβηξαν το σεντόνι που σκέπαζε το πρόσωπό ή Έδιθ, ή Έδιθ με το λαιμό του Κύκνου, αναγνώρισε σ' αυτό το σύζυγό της.

Αυτή τή φορά ο τύπος δεν έγραφε όπως άλλοτε, με συμπάθεια για το Λουπέν.

«Άς προσέξει!—έγραφε κάποιος χρονικογράφος απηλώνοντας τήν κοινή γνώμη. Δεν χρειάζονται παρά έλαχιστες ιστορίες αυτού του είδους για να τον κάνουν να χάση όλη τή συμπάθειά μας που είχε ως τώρα. Ο Λουπέν μάς είνε συμπαθής, μόνο έφρόση ή κατηγορηματός του γίνονται εις βάρος φιλαργύρων τραπεζιτών, γερμανών άριστοκρατών, ύπόπτων νεοπλουτών και διαφόρων άνωνύμων έταρειών. Προπάντων να μη σκοτώνη! Λαοπόδην τον παραδεχόμεθα, αλλά δολοφόνο όχι! Και μολονότι αυτή τή φορά δεν έσκότωσα, εν τούτοις όλη ή εδύνη για το θάνατο του συνταγματάρχου αυτόν βαρύνει. Έβαμε τα χέρια του με αίμα... κλπ., κλπ.»

Η όργή κι' ή αγανάκτησις τής κοινής γνώμης μεγάλων άκόμα περισσότερο λόγω του όικτου που προκαλούσε σε όλους ή χλωμή Έδιθ. Όστούσο κοινές δεν μπορούσε να μή θναύμαση τήν μοναδική τέχνη, με τήν όποία είχε διαπραχθεί ή κλοπή. Εβθύς δ' έξ άρχής, ή αστυνομία τήν έξήγησε με τον ακόλουθο τρόπο: Ο Λουπέν κι' οι σύντροφοί του είχαν μπει στή γκαλερία με τους πολυτίμους τάπητες από ένα παράθυρο, τή όποία είχε βρει άνοιχτή.

Η ύπόθεσις αυτή όμως δεν ήταν και τόσο βάσιμη, γιατί δεν έζηγέτο: Ιον) Πώς οι λαοπόδται στήν μετάβασή τους και στήν επιστροφή τους διέσχισαν το κιγκλίδωμα του

κίπου χωρίς να γίνουν αντίληπτοι; 2ον) Πώς διέσχισαν τον κήπο κι' έστίσαν μια σκάλα στον τοίχο, χωρίς ν' άφήσουν κανένα ίχνος, και 3ον) Πώς άνοιξαν το παράθυρο χωρίς ν' άνάψουν τα φώτα και να λειτουργήσουν τα κουδούνια.

Το κοινόν κατηγορούσε ως συνένόγους τής κλοπής τους τρεις ιδιωτικούς αστυνομούς. Ο άνακριτής τους έξέτασε επί ώρες, έρευνήσε λεπτομερώς τήν ιδιωτική τους ζωή και στο τέλος διακήρυξε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι ήσαν άνώτεροι κάθε ύποψίας.

Όσο για τους τάπητες, δεν υπήρχε καμιά απόλυτως έλπις να ξαναβρεθούν.

Έκεινή ακριβώς τή στιγμή, ο άστονομικός επιθεωρητής Γκανιμάρ ξαναγορεύοντας απ' τα βάθη των Ίνδιών, όπου είχε πάει καταδιώκοντας τον Λουπέν, ο όποιος εν τούτοις βρισκόταν στο Παρίσι, άνακατέυτηξε

στήν ύπόθεσι. Νικημένος άκόμα μια φορά από τον άιώνιο αντίπαλό του, έξω φρενών γιατί τον είχε κοροϊδέψει και τον είχε στείλει στήν Άπω Ανατολή, έτσι που να μπορεί αυτός να κλέψη άνομήτως τους τάπητες, πήρε δεκαπέντε ήμερών έξουδία, παρουσιάστηκε στήν κ. Σπαρμιέντο και τής όρκίστηκε να εκδικηθή το σύζυγό της.

Η Έδιθ όστόσο βρισκόταν σε τέτοια κατάσταση, ώστε ή ιδέα τής εκδίκησης δεν τής έφερε καμιά άνακούφιση στον πόνο που τήν έβατάριζε. Το ίδιο βράδυ τής κηρέας του συζύγου της, είχε απόλυσε τους τρεις ιδιωτικούς αστυνομούς κι' είχε αντικαταστήσει από ένα μόνο υπηρέτη και από μια γρηά οικόνομο, όλους τους παλαιούς υπηρέτας του μεγάρου, οι όποιοί τής θυμίζαν τα όδυματά γεγονότα που παρελθόντες. Αδιάφορη προς όλα, κλείστηκε μέσα στήν κάμαρά της και θυσιάστηκε στή θλίψη.

Μά τήν μεθεπομένη, ο κ. Ντιντουά περνώτας πάλι από κεί, βόρθηκε Γκανιμάρ πολύ άπρησολημένο. Ένα δέμα από έφημερίδες ήταν άνοιγμένο μπροστά του. Στο τέλος, πιεζόμενος από τις έρωτήσεις του προϊστάμενου του, ο άστονομικός επιθεωρητής άναγκάστηκε να ψυθουρήσει:

«Δεν ξέρω τίποτε, άρχηγέ, απόλυτως τίποτε... Μά μια διαβολοΰδέα μου έχει περάσει από το μυαλό... Μονάχα που ή ιδέα αυτή είνε τρελή ή έντελώς τρελή... Και δεν δικαιολογείται καθόλου... Άπεναντίας μάλιστα μπερδεύει τα πράγματα άκόμα περισσότερο...»

—Τότε, άρχηγέ, σας παρακαλώ να κάνετε λίγη όπρουνή και να μ' άφήσετε να συνεχίσω τις έρευνές μου. Μά αν, σήμερα, αύριο ή μεθαύριο, σας τηλεφωνήσω έξαφνα, πρέπει να πηδήξετε σ' ένα αυτοκίνητο και, μη γίνοντας ούτε στιγμή, νάρθητε να με βρήτε...

Πέλας έτσι ένα σαργαντακίωρο. Τέλος το πρωί τής μεθεπομένης, ο κ. Ντιντουά έλαβε το έξής τηλεγράφημα:

«Πηγαίω στή Δίλλη. ΓΚΑΝΙΜΑΡ».

—Τι διάβολο πάει να κάνει κεί πέρα; ψήφισε ο διευθυντής τής Δημοσίας Ασφαλείας.

Η ήμερα εκείνη, όπως κι' ή επομένη, πέρασε χωρίς καμιά είδησι εκ μέρους του Γκανιμάρ. Μά ο άρχηγός του το είχε απόλυτη έμπιστοσύνη. Τόν ήξερε καλά και δεν άγνοούσε πως δεν άνακατέυταν χωρίς λόγο σε μια ύπόθεσι.

Πράγματι δέ, το βράδυ τής δευτέρας ήμερας, ο κ. Ντιντουά προσεκήληθη στο τηλεφώνο:

—Έσείς είστε, άρχηγέ; άκούστη

Η Έδιθ κλείστηκε στήν κάμαρά της και θυσιάστηκε στή θλίψη της...

κε μια φωνή από τήν άλλη άκρη του σώματος.

—Έσύ είσαι, Γκανιμάρ. —Ναι... Θέλω δέκα άνδρες άμέσως... Και σας παρακαλώ νάρθητε και σεις ο ίδιος.

—Πού βρισκασαι; —Στο σπίτι του συνταγματάρχου, στο ισόγειο. Μά θα σας περιμένω πίσω απ' τήν καγκελόπορτα του κήπου...

—Ναι, άρχηγέ... Μά σταματήστε το αυτοκίνητό σας σε άπόστασι έκατό βήματα... Σφουρίστε μια φορά και θα σας άνοήξω...

Τα πράγματα έγιναν όπως τή είχε προσδιορίσει ο Γκανιμάρ.

Λίγο μετά τα μεσάνυχτα, καθώς όλα τα φώτα είχαν σβύσει σε όλα τ' άπάνω πατώματα του μεγάρου, ο άστονομικός επιθεωρητής κατέβηκε άθρόβα και πήγε και άνοιξε στον άρχηγό του. Μια σύντομη συνηνότησι έπακολούθησε μεταξύ τους. Έπειτα κι' οι δύο μαζί διέσχισαν τον κήπο και κλείστηκαν μέσα με τις μεγάλες τερρες προφυλάξεις.

—Έ, λοιπόν; ρώτησε ο κ. Ντιντουά. Τι σημαίνουν όλ' αυτά. Έγινουμε το ύφος συνομοτών. (Άκολουθεί)

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ Ο ΒΡΩΤΑΙΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΦΙΛΟΣ ΤΟΥ

Όταν ο Βολταίρος έπρόκειτο να έκδώση ένα φιλοσοφικό σύγγραμμά του, κάποιος φίλος του από το Παρίσι, θνομάζομενος Τριώ, κατόφωσε να του έγγράψη όδόντα συνδρομητάς.

Άλλά μια μέρα που ο Τριώ είχε πάει στήν εκκλησιά, μπήκαν κλέφτες στο σπίτι του και τον πήραν τα χρήματα των συνδρομητών.

Ο Βολταίρος όμως, ο όποιος έμυθε το άτιμήμα, ιδέν το πήρε κατάκαρδα, αλλά έγραψε μετά φίλο του τήν έξης έπιστολή:

«Παρά τήν κλοπή που μου στείχισε τόσο πολύ, έχω έμει άποφασισμένος να στείλω αντίτυπα του έργου μου στους συνδρομητάς, τους όποιους είχες έγγράψει. Η περιπέτεια αυτή, φίλε μου, μπορεί να σε άπομακρύνη από τήν εκκλησιά, αλλά δεν θ' άπομακρύνη ποτέ έμένα από κοντά σου!...»

ΑΙ' ΟΣΑ ΓΡΑΦΟΥΝΤΑΙ Ο ΣΩΤΗΡ ΠΟΝΤΙΚΟΣ

Αυό εργάτες σ' ένα άνθρακωρυχείο τής Πενσυλβανίας έβασαν τή ζωή τους χάρις σ' έναν... ποντικό που είχεν έξήμερώσει και τον κρατούσαν κοντά τους. Μια μέρα, ένω βρισκόντουσαν στο άνθρακωρυχείο και ήσαν άποσχολημένοι με τήν καθημερινή τους δουλειά, είδαν τον ποντικό να διαγράφη άνήσυχα τα πατώσιμα τους και να διευθίνεται βιαστικά προς τήν έξοδο. Οι δύο εργάτες άποκοιμήθησαν τον ποντικό από περιέργεια, για να ιδούν τί συμβαίνει, αλλά μόλις βήσαν έξω ή όσσηρή του άνθρακωρυχείου έπεσε και καταπέλασε τους ύπολοίτους συναδέλφους των που είχαν μείνει μέσα σ' αυτό!...

ΠΕΝΝΙΕΣ

ΠΟΛΛΑ ΚΑΙ ΔΙΑΦΟΡΑ

—Οι μεγάλοι ψυχίατροι τής Εύρώπης και τής Αμερικής άρχισαν, έδώ και κάμποσον καιρό, να χρησιμοποιούν τα άρώματα και τα χρώματα, ως θεραπευτικά μέσα για διάφορες μορφές νευρασθενείας και φρενοβλαείας.

—Στο Κλέβελαντ τής Αμερικής, τή εξαροπλαστεία, αλλά κι' ή νοικοκυρές, συνήθίζουν να βάζουν μέσα στα παγωτά κοκκινογόμια, σπανάκι, σέλινο και καρότα!...

—Στις 18 Ίουλίου, ως γνωστόν, ο βασιλεύς τής Αγγλίας, ύλλησε στον λαό του από ραδιοφώνου. Το μικρόφωνο που χρησιμοποιήσε γι' αυτό το σκοπό ήταν κατασκευασμένο όλο από χρυσάφι, είχε έπάνω σκαλισμένο το άγγλικό στέμμα και τή βασιλική όικόσημα, έστόχησε δέ δύο έκατομμύρια δραχμές.

—Μά μεγάλη γαλλική σιδηροδρομική έταρεία και άσκεύασε στο σταθμό της τού Παρισιού ένα τεράστιο άνευμιστήρα, τόσο μεγάλης έντάσεως, ώστε, αν πλησιάσει κανείς εκεί κι' άφήσει το χέρι του έκτεθειμένο πέντε δευτερόλεπτα στο ρεύμα του, τή δάχτυλα ξυλάζονται απ' το κρύο.

—Στά μικρά παιδιά που χρησιμοποιούνται ως ήθοπολοι στις κινηματογραφικές ταινίες, άπαγορεύεται αυστηρά να μένουν μέσα στα στούντιο πάνω από δύο ώρες τήν ήμερα, έπίσης δε άπαγορεύεται να εκτίθενται στο φως υπερβολικά δυνατών προβολέων.

—Μερικά μεγάλα έστιατόρια τής Νέας Υόρκης καθέωσαν τελευταία τήν καινοτομία να μπιουρή κάθε πελάτης με το ποσόν που έπλήρωσε συνήθως ως τώρα, να τρώη όσα φαγητά θέλει! Έτσι κάνουν χροσές δουλειές γιατί ή πελατεία τους έδιπλασιάσθη, ενώ αντίθετως παρετηρήθη ότι ούτε 5 ο ο άπ' τους πελάτες δεν ήμπον περισσότερο απ' το κανονικό τους φαί.

—Τά άγγλικά νοσοκομεία, διά λόγους υγείας, ξυπνούν κάθε πρωί πολύ νωρίς τους άρρώστους των. Έτσι, σαράντα νοσοκομεία του Λονδίνου τους ξυπνούν στις 5 ως τις 5 και τέταρτο, άλλα είκοσι δύο στις 5 1/2, τέσσερα στις 4 και τέταρτο και μόνον έφτα νοσοκομεία άφίνουν τους άρρώστους να κοιμούνται ως τις 7!

—Τό μεγαλύτερο ήθος στο όποιον έχουν φθάσει άνδρες άεροπόροι είνε 13.500 μέτρα πάνω από τήν επιφάνεια τής γής, ενώ το γυναικείο ρεκόρ ήθους είνε 10.900 μέτρα.

—Από τις συστηματικές

ΔΕΗΣΙ

ΔΕΗΣΙ

Στο ρημοκλήσι του γαλού για το πιστόρι του καλού μιά μαιφροαντηλόσσα καντήλι ανάφτει και κεριά σέφονε! έμπρός στήν Παναγιά τήν Έλεούσα. Κεριά καλή, Κεριά χρυσή, φέρτον μου πάλε στο νησι κι' εμια χαροκαμένη κι' από γονόδια και συγγενείς φτωχιά καρδούλα και σονεί!— όσφανεμένη.

Φύσ' άγεράκι μου πριμνό, να μου τον φέρετε το νιό, μαιστράλια, μιν άραγεί; Έξοτια, πανάκια σταυρωτά, θαλασσοπούλια κι' άπλωτά φτερά, γενήτε. Και χαμιά! για φυλαχτό, με τα χεράκια μου πλεχτό, στα στήθα τούχα δέσει! μιν πάχη και καμιά έσθια βρεθεί μακριά στήν ξενιτειά και τον λανέσει. Φωτάν', άστέρια τ' ουρανού, και σύ, φεγγάρι μου, γενού στο δρόμο συνεγός του, για τον ταχύ του γυρισμό και τήν ψυχή του γλυκασώ το φως σου δός του!

—Οι κάτοικοι τής περιφέρειας Μπούριμα των Ίνδιών έχουν τήν περιεργη πρόληψη να στυματίζουν το σώμα τους, όπως οι φυλακισμένοι στήν Εύρώπη, πιστεύοντας ότι έτσι γίνονται άτρωτοι και δεν σκοτώνονται στον πόλεμο!

—Η βιβλιοθήκη του Βρετανικού Μουσείου έχει το μεγαλύτερο και το μικρότερο βιβλίο του κόσμου. Το πρώτο είν' ένας Άτλας ήθους τριών άν μέτρων, πλάτους δύο μέτρων και μήκους δύο μέτρων. Το δεύτερο είν' ένα έκατοστό του μέτρου, τή διάστασις του είνε έκατοστό του μέτρου, τή διάστασις του είνε έκατοστό του μέτρου, τή διάστασις του είνε έκατοστό του μέτρου.

—Ο Καναδάς είνε άσφαλός ο παράδεισος του ραδιοφώνου. Σε κάθε έκοσι κατοίκους άναλογεί κι' από ένα ραδιοφώνου.

—Στη Βουλή των Κοινοτήτων λειτουργή ένα μεγάλο και πολυτελέστατο έστιατόριο για τους βουλευτάς και τους φίλους των, στο ήπειο, κατά τήν διάσκεψη του περασμένου έτους, έγευματίσαν 198.000 άτομα, έδειψήσαν 50.000 κι' έπήσαν το άπογευματινό τους τσάι 110.000 πελάται!...

—Η δημοσιονόμια των άμερικανών έκδοτών και βιβλιοπωλών προέκρηξε τελευταία διαγωνισμό για να βρεθή ένα όνομα γι' αυτούς που δανείζονται βιβλία και έπειτα δέν τή επιστρέφουν, έδράβουσε δέ τήν λέξη «βιβλιοπώλητες».

—Στήν περιφέρεια του Λονδίνου, κατά το περασμένο έτος, τραυματίστησαν 55.961 άτομα κι' έσοτόθησαν 1.898.

—Έκτός από τους πολύ αγάλους άστέρους του άμερικανού κινηματογράφου, οι άλλοι πρωταγωνιστάι, θταν περάσουν τα σαράντα τους χρόνια, θεωρούνται έξωφλημένοι έλαγγελατικώς και καμιά έταρεία δεν τους προσλαμβάνει πλέον.

—Τό γκολφ είνε άσφαλός το πιο πικάνδικο απ' όλα τα σπόρ. Στήν Αγγλία και τήν Αμερική σκοτώνονται κάθε χρόνο στο γκολφ πολύ περισσότεροι άνθρωποι παρά στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΠΟΙΗΣΙΣ

ΔΕΗΣΙ

ΔΕΗΣΙ

Στο ρημοκλήσι του γαλού για το πιστόρι του καλού μιά μαιφροαντηλόσσα καντήλι ανάφτει και κεριά σέφονε! έμπρός στήν Παναγιά τήν Έλεούσα. Κεριά καλή, Κεριά χρυσή, φέρτον μου πάλε στο νησι κι' εμια χαροκαμένη κι' από γονόδια και συγγενείς φτωχιά καρδούλα και σονεί!— όσφανεμένη.

Φύσ' άγεράκι μου πριμνό, να μου τον φέρετε το νιό, μαιστράλια, μιν άραγεί; Έξοτια, πανάκια σταυρωτά, θαλασσοπούλια κι' άπλωτά φτερά, γενήτε. Και χαμιά! για φυλαχτό, με τα χεράκια μου πλεχτό, στα στήθα τούχα δέσει! μιν πάχη και καμιά έσθια βρεθεί μακριά στήν ξενιτειά και τον λανέσει. Φωτάν', άστέρια τ' ουρανού, και σύ, φεγγάρι μου, γενού στο δρόμο συνεγός του, για τον ταχύ του γυρισμό και τήν ψυχή του γλυκασώ το φως σου δός του!

—Οι κάτοικοι τής περιφέρειας Μπούριμα των Ίνδιών έχουν τήν περιεργη πρόληψη να στυματίζουν το σώμα τους, όπως οι φυλακισμένοι στήν Εύρώπη, πιστεύοντας ότι έτσι γίνονται άτρωτοι και δεν σκοτώνονται στον πόλεμο!

—Η βιβλιοθήκη του Βρετανικού Μουσείου έχει το μεγαλύτερο και το μικρότερο βιβλίο του κόσμου. Το πρώτο είν' ένας Άτλας ήθους τριών άν μέτρων, πλάτους δύο μέτρων και μήκους δύο μέτρων. Το δεύτερο είν' ένα έκατοστό του μέτρου, τή διάστασις του είνε έκατοστό του μέτρου, τή διάστασις του είνε έκατοστό του μέτρου.

—Ο Καναδάς είνε άσφαλός ο παράδεισος του ραδιοφώνου. Σε κάθε έκοσι κατοίκους άναλογεί κι' από ένα ραδιοφώνου.

—Στη Βουλή των Κοινοτήτων λειτουργή ένα μεγάλο και πολυτελέστατο έστιατόριο για τους βουλευτάς και τους φίλους των, στο ήπειο, κατά τήν διάσκεψη του περασμένου έτους, έγευματίσαν 198.000 άτομα, έδειψήσαν 50.000 κι' έπήσαν το άπογευματινό τους τσάι 110.000 πελάται!...

—Η δημοσιονόμια των άμερικανών έκδοτών και βιβλιοπωλών προέκρηξε τελευταία διαγωνισμό για να βρεθή ένα όνομα γι' αυτούς που δανείζονται βιβλία και έπειτα δέν τή επιστρέφουν, έδράβουσε δέ τήν λέξη «βιβλιοπώλητες».

—Στήν περιφέρεια του Λονδίνου, κατά το περασμένο έτος, τραυματίστησαν 55.961 άτομα κι' έσοτόθησαν 1.898.

—Έκτός από τους πολύ αγάλους άστέρους του άμερικανού κινηματογράφου, οι άλλοι πρωταγωνιστάι, θταν περάσουν τα σαράντα τους χρόνια, θεωρούνται έξωφλημένοι έλαγγελατικώς και καμιά έταρεία δεν τους προσλαμβάνει πλέον.

—Τό γκολφ είνε άσφαλός το πιο πικάνδικο απ' όλα τα σπόρ. Στήν Αγγλία και τήν Αμερική σκοτώνονται κάθε χρόνο στο γκολφ πολύ περισσότεροι άνθρωποι παρά στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

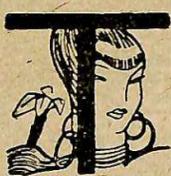
—Τό γκολφ είνε άσφαλός το πιο πικάνδικο απ' όλα τα σπόρ. Στήν Αγγλία και τήν Αμερική σκοτώνονται κάθε χρόνο στο γκολφ πολύ περισσότεροι άνθρωποι παρά στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

—Τό γκολφ είνε άσφαλός το πιο πικάνδικο απ' όλα τα σπόρ. Στήν Αγγλία και τήν Αμερική σκοτώνονται κάθε χρόνο στο γκολφ πολύ περισσότεροι άνθρωποι παρά στα σιδηροδρομικά δυστυχήματα.

ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

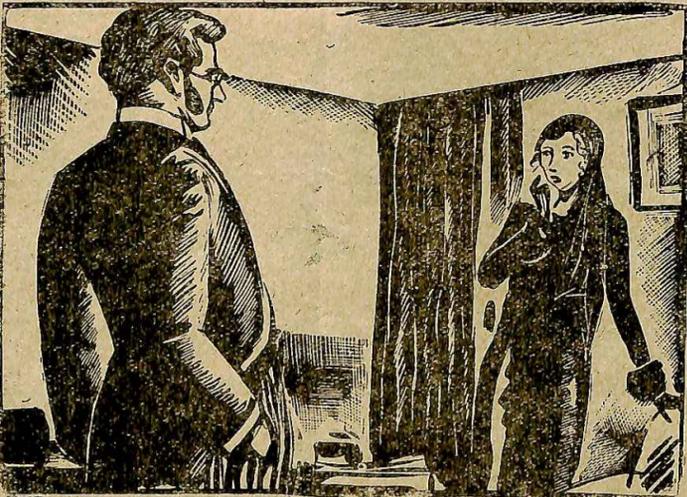
ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Το πτώμα ενός σκοτωμένου μέσ' στο ποτάμι. Το ύπκοτο σπίτι του Μπραϊνκάλ. Η αποκαλύψεις των παιδιών. Πώς διεπράχθη το έγκλημα. Η μυστηριώδης και άγνωστη κυρία. Η εξομολόγησης του φυλακισμένου. Το ενδιαφέρον της κοινής γνώμης. Η αμφιβολίες των δικαστών. Όπου αποκλύπτονται τα πάντα. Η τιμωρίες των ενόχων, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΗΝ Άνοιξη του 1817, διεπράχθη στην επαρχία Ροντέ της Γαλλίας, ένα φρικώδες έγκλημα, το οποίο για πολλά χρόνια, συνεπάρξε ολόκληρη την γαλλική κοινή γνώμη, λόγω του μυστηρίου, με το οποίο εκάλυπτο. Το απόγευμα της 20ης Μαρτίου, κάποια γυναίκα απ' το Ροντέ, περιπατώντας κοντά στην όχθη του Άβουόν, είδε να στριφογυρίζει στην επιφάνεια του ποταμού ένα πτώμα. Αμέσως έτρεξε και ειδοποίησε τους χωριάτες και τους χωροφύλακες, οι οποίοι, όταν, έπειτα από λίγη ώρα, άνοιξαν το πτώμα, αναγνώρισαν στο πρόσωπό του το συνταξιοδχο δικαστή Άντουαν Φουαλντέζ.

Επειτα όμως είδαν ότι έφερε σε διάφορα μέρη θαθεία τραύματα με μαχαίρι. Απ' την ανάκριση που επακολούθησε, εξακριβώθηκε ότι ο Φουαλντέζ είχε θγει για τελευταία φορά απ' το σπίτι του, το βράδυ της προηγούμενης ημέρας, 19 Μαρτίου, στις 10. Έκτος όμως αυτού, οι αστυνομικοί βρήκαν το μπασιτόνι κι' ένα μαχίρι λι του θύματος, έξω απ' το σπίτι κάποιου χριστιανού, ονομαζομένου Μπραϊνκάλ, ο οποίος, όπως κι' η γυναίκα του, είχε πολύ άσχημη φήμη σ' όλη την περιφέρεια. Το σπίτι του Μπραϊνκάλ εχε πολλά δωμάτια. Στα δυο απ' αυτά έμενε κάποιος Βέλγος, ονομαζόμενος Κολάο, που ήταν βοηθός του δημάρχου των Παρισίων, μαζί με τη φίλη του Άννα Μπενουά.

Ο σύζυγός της της Έκαμε μία τρομερή σκηνή και την έδιωξε απ' το σπίτι του...

Τα άλλα πάλι δωμάτια του σπιτιού του, ο γρίστης τα νοίκιαζε για λίγες ώρες, σε διάφορα ζευγάρια. Μετά την ανάκλιψη αυτή, η Άστυνομία συνέλαβε ως ύποπτος τον Μπραϊνκάλ και την γυναίκα του. Αλλά όμως διαμαρτυρήσαν ότι ήταν άθωος κι' έλεγε ότι αγαπούσε κι' εγγονοποιούσε τον Φουαλντέζ, επειδή πάντοτε του πλήθωνε προκαταβολικάς την αμοιβή του για τις εργασίες που τον έπαιρνε κι' έκανε στα κτήματά του. Επρόσθεσε μάλιστα ότι το βράδυ της δολοφονίας, ο μακαρίτης του είχε στείλει ψωμί φρέσκο για τα παιδιά του.

Ο ανακριτής ήταν έτοιμος ν' αποφυλακίσει τον χριστιανό και τη γυναίκα του, όταν τα ίδια τα παιδιά τους, έβγαλαν άφραγκι κι' ένα κοριτσάκι, έβγαλαν χωρίς να θέλουν λίγο φως στην ύπθεση. Κουδεντιάζοντας με άλλα συνομηλικά τους παιδιά, τους είχαν πει: "Έβαλαν τον μπασιτόνι και τη μαχαίρα στη φυλακή, επειδή κάποιο βράδυ είχαν βγει στο σπίτι μας: δυο κύριοι απ' τους οποίους ο ένας ήταν πολύ ψηλός και χονδρός, είχαν φέρει μαζί τους κι' έναν άλλον κύριο που έλεγαν ότι είχε κακός και τον έβαψαν στο τραπέζι...

Τότε γεννήθηκε στους κατοίκους και στις αρχές η ύποψια ότι ο απολύ ψηλός και χονδρός κύριος ήταν κάποιος κτηματίας Μπραϊνκάλ, ο οποίος, συγγενής και στενός φίλος του σκοτωμένου. Άλλα ο Γκραμμόν ήταν παραπολιό πλοίαρχος και έδειχνε πάντα ότι αγαπούσε τον Φουαλντέζ. Πώς ήταν λοιπόν δυνατόν να λάβη μέρος στη δολοφονία του; Πού συμφέρον είχε; Έτσι όλες η προσπάθειες που κατέβαλε η ανάκριση για να χυθεί περισσότερο φως στο έγκλημα, πήγαν χαμένες. Έπειτα όμως από μερικούς μήνες ο Μπραϊνκάλ, που ήταν πάντα προσφυλακισμένος, αρρώστησε βαρεια και ζήτησε έναν πνευματικό για να εξομολογηθεί. Ο διευθυντής της φυλακής ειδοποίησε τον εισαγγελέα και, προτού

πείδα ότι έτσι θα γλύτωνε, ο Φουαλντέζ υπέγραψε, αλλά τότε οι δολοφόνιοι παρεμείναν απ' το μεγάλο τραπέζι το ψωμί που ο δυστυχής είχε στείλει για τα παιδιά του οικοδεσπότη, έβλαψαν επάνω το θυμα τους, που βλέποντας το ψωμί εδάκρυσε, κι' εκεί τον εσκότωσαν. Ο Μπραϊνκάλ Γκραμμόν του έκοβε μ' ένα μαχίρι το λαϊμό, ενώ η γυναίκα του Μπραϊνκάλ κρατούσε το φως. Ένω το αίμα έτρεχε ακόμα απ' τον λαϊμό του θύματος, εξακολούθησε στην εξομολόγησή του ο ένοχος Μπραϊνκάλ, ο οποίος υπήκουε στο διπλανό δωμάτιο για να πάρη μια κουβέτα, με την οποία να τυλίξουν το πτώμα και να το μεταφέρουν στο ποτάμι. Στη δωμάτιο όμως αυτό είδε μια άγνωστη γυναίκα, και ποια κυρία καλής οικογενείας, παντομεμένη. Η κυρία αυτή είχε βγει στο σπίτι μου γιατί συναντιόταν εκεί συχνά με τον έρωσή της, κάποιον

λάδη τον Μπραϊνκάλ Γκραμμόν, στο σπίτι του οποίου βρήκαν και τις συλλαγματικές που είχε υπογράψει εν λευκώ ο Φουαλντέζ, πρό της δολοφονίας του. Συγγνώμης έγινε έρρινα για το παρελθόν του τραπέζιτου Ζωζιόν κι' αποκάλυφθηκε ότι στη νεότητά του είχε αναμιχθεί με μία παιδοκτονία. Έν τούτοις, έλ' αυτά τα στοιχεία δεν έφταναν για να δικαστούν και να καταδικαστούν οι ένοχοι, έφόσον δεν υπήρχε κανένα μαρτύριο του έγκλημάτος τους. Έπρεπε λοιπόν να βρεθεί η μυστηριώδης κυρία που είχε παρενοθεύει χωρίς να θέλη, στη σκηνή της δολοφονίας. Άλλα εκείνη θα ληματοικά δεν θα παρουσιαζόταν ποτέ. Γιατί απ' ενός θα εξέθεσε τη ύποψιά της και απ' άλλου κινδύνευε να καταδικαστεί επί συνεισείας έφοδος τόσο καιρό δεν είχε φανερωσει τους ενόχους στη Δικαιοσύνη. Η εφημερίδες αφιέρωναν καθημερινώς στήλες ολόκληρες για τη μυστηριώδη αυτή κυρία, η οποία είχε γίνει έτσι θρυλική. Και ξεκινάει τότε συνέθη κάτι άπροσδόκητο. Σε κάποια άριστοκρατική λέσχη, στην οποία γινόταν λόγος για το έγκλημα και την μυστηριώδη κυρία, ένας νεαρός αξιωματικός έφρασε να του ξεφύγη η ολογία ότι η ξερσ ποιή ήταν η κυρία αυτή. Ένας απ' τους παριστανόμενους ειδοποίησε άμέσως τον εισαγγελέα, ο οποίος έκάλεσε τον αξιωματικό και τον επέσει να μαρτυρήσει την αλήθεια. Τότε ο αξιωματικός απεκάλυψε ότι ήταν η κυρία Κλαρίς Μαντζόν, σύζυγος κάποιου μεγαλοεπιχειρηματίου και κόρη ενός απ' τους κορυφαίους δικαστικούς της Γαλλίας.

Στην αρχή η Κλαρίς Μαντζόν αρνήθηκε τα πάντα. Άλλα ο σύζυγός της της έκανε τότε μια τρομερή σκηνή νή και την έδιωξε απ' το σπίτι του, και ο πατέρας της, στον όποιον και τέφρα, την επέσει να ύπολογιστεί. Μα και πάλι δεν θέλησε να τ' αποκαλύψη όλα, έπωσθήποτε όμως φανερώσε αρκετά ένοχοποιητικά στοιχεία, ώστε να συλληφθούν οι ένοχοι. Η δίκη που έγινε στη κακουροδικείο των Παρισίων ήταν πολυθρονη και συνεκίνησε όχι μόνον τη Γαλλική αλλά και την παγκόσμια κοινή γνώμη. Πραοδόξως, στην δίκη, η Κλαρίς Μαντζόν αρνήθηκε όλα όσα ειγες πει στην ανάκριση. Έν τούτοις το κακουροδικείο κατεδίκασε σε διάφορες ποινές τους κατηγορουμένους. Αλλά όμως έκαναν ανάκριση στο Άνβόκαστο "Ακουστικό Δικαστήριο (τον Λοειο Παγό της Γαλλίας) που έκάρωσε την απόφαση. Άρχισε τότε νέα ανάκριση για να γίνει νέα δίκη. Συγγνώμης η Κλαρίς Μαντζόν συνελήφθη επί ψευδορκία. Έξω απ' την γυναίκα αυτή, έγινε άγνωστος δημοσιογραφικός άγων. Μέσα απ' την φυλακή, η Κλαρίς έπώλησε σ' έναν παρμένο δημοσιο

γράφο μερικές βιογραφικές σημειώσεις της, τις οποίες φαινοσ συνεπλήρωσε με την φαντασία του κι' εξέδωκε έτσι ένα ολόκληρο βιβλίο, που πωλήθηκε όσο κανένα άλλο την εποχή εκείνη. Στο βιβλίο αυτό η Μαντζόν κενόταυ ότι είχε παρενοθεύει στη σκηνή του έγκλημάτος και κατηγορούσε φρικτά τον αξιωματικό που είχε αναφέρει το όνομά της. Αυτός πάλι της απάντησε δια του Τόπου κι' έπώληγε βλοκλήρους γνόταν ανταλλαγή επιστολών δια των ιτηλών των εφημερίδων. Έπί τέλους έφρασε η ημέρα της κηνοόργιας δίκης. Τη φορά αυτή ο λαβορόθηρας Μπαλ, απεράσιτος να μιλήσει και μπροστά στο δικαστήριο τα ύπολόγησε όλα κι' ανέφερε όλες τις λεπτομέρειες της δολοφονίας, καθώς και ότι η Κλαρίς Μαντζόν είχε παρενοθεύει σ' αυτή. Έκείνη κατάλαβε τότε ότι ήταν περιττόν να εξακολουθήσει ν' άνηται και μαρτύρησε ότι την αλήθεια. Έτσι το κακουροδικείο της τόλειος "Άλμπυ, όπου έγινε η δίκη, κατεδίκασε εις θάνατον τον Μπραϊνκάλ Γκραμμόν, τον Ζωζιόν, τον Κολάο και τον Μπάι, τον δε Μπενουά σε στυγματισμό και ισόβια καταναγκαστικά έργα. Όσον άφορα την Κλαρίς Μαντζόν αυτή άθωώθηκε.

Και ξεκινάει τότε συνέθη κάτι άπροσδόκητο. Σε κάποια άριστοκρατική λέσχη, στην οποία γινόταν λόγος για το έγκλημα και την μυστηριώδη κυρία, ένας νεαρός αξιωματικός έφρασε να του ξεφύγη η ολογία ότι η ξερσ ποιή ήταν η κυρία αυτή. Ένας απ' τους παριστανόμενους ειδοποίησε άμέσως τον εισαγγελέα, ο οποίος έκάλεσε τον αξιωματικό και τον επέσει να μαρτυρήσει την αλήθεια. Τότε ο αξιωματικός απεκάλυψε ότι ήταν η κυρία Κλαρίς Μαντζόν, σύζυγος κάποιου μεγαλοεπιχειρηματίου και κόρη ενός απ' τους κορυφαίους δικαστικούς της Γαλλίας.

Στην αρχή η Κλαρίς Μαντζόν αρνήθηκε τα πάντα. Άλλα ο σύζυγός της της έκανε τότε μια τρομερή σκηνή νή και την έδιωξε απ' το σπίτι του, και ο πατέρας της, στον όποιον και τέφρα, την επέσει να ύπολογιστεί. Μα και πάλι δεν θέλησε να τ' αποκαλύψη όλα, έπωσθήποτε όμως φανερώσε αρκετά ένοχοποιητικά στοιχεία, ώστε να συλληφθούν οι ένοχοι. Η δίκη που έγινε στη κακουροδικείο των Παρισίων ήταν πολυθρονη και συνεκίνησε όχι μόνον τη Γαλλική αλλά και την παγκόσμια κοινή γνώμη. Πραοδόξως, στην δίκη, η Κλαρίς Μαντζόν αρνήθηκε όλα όσα ειγες πει στην ανάκριση. Έν τούτοις το κακουροδικείο κατεδίκασε σε διάφορες ποινές τους κατηγορουμένους. Αλλά όμως έκαναν ανάκριση στο Άνβόκαστο "Ακουστικό Δικαστήριο (τον Λοειο Παγό της Γαλλίας) που έκάρωσε την απόφαση. Άρχισε τότε νέα ανάκριση για να γίνει νέα δίκη. Συγγνώμης η Κλαρίς Μαντζόν συνελήφθη επί ψευδορκία. Έξω απ' την γυναίκα αυτή, έγινε άγνωστος δημοσιογραφικός άγων. Μέσα απ' την φυλακή, η Κλαρίς έπώλησε σ' έναν παρμένο δημοσιο

ΣΤΑ ΠΕΤΑΧΤΑ

ΔΕΙΣΙΔΑΙΜΟΝΙΕΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΗΨΕΙΣ ΤΗΣ ΚΟΡΣΙΚΗΣ

Οί τοκετοί και η σκάφη του ζυμώματος. Η μάγισσα που γίνεται... νυφίτσα! Οί γιατροί στην Κορσική. Έντελώς άχρείαστοι. Πώς φοριζόταν η «απαρμαγούλα» και το «άνεμοπόρωμα». Πώς γιατρεύονται ή θερμές. Το ζευμί της πικραγγουρίας. Η θεραπεία της «Χρυσής», κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ένας από τους πιο προληπτικούς λαούς της γης, είναι ο Κορσικανός. Όλα στη ζωή τους είναι δεισιδαιμονία και μυστήριο. Άν ένα παιδί γεννηθεί στην Κορσική στις αρχές της εβδομάδος και η σκάφη που ζυμώνεται το ψωμί, τύχη ή σκάφη που ζυμώνεται γεμάτη άλευρο, οι γοναίες χρίζονται, γιατί αυτό σημαίνει: πως το παιδί τους θα ζήσει εύτυχισμένο. Άν όμως το παιδί τύχει να γεννηθεί Παρασκευή ή Σάββατο, όποτε η σκάφη του ζυμώματος είναι άδειανή, οι γοναίες του καταπτενοφορούν, γιατί αυτό σημαίνει ότι το μέλλον του μικρού, δεν θα είναι καθόλου εύτυχισμένο.

Όταν ο νέος γίνει δώδεκα χρονών, επειδή από την ηλικία αυτή αρχίζουν να πιάνουν η άμαρτίες του, τον βάζουν τη νύχτα έξω στο φεγγάρι και το ψωμί ζυμώνεται με νερό, το οποίο παίρνουν από μακρονη πηγή, πωιά, πέν πάρε: άλλος, οί-νους, αλλά με τ' όνομα του μεγαλύτερου αδελφού του, γιατί το ζωτικό της νύχτας, αν ακούσει δυο όνοματα, θα πάρη το ένα απ' τα δυο παιδιά. Ένωσεται έτσι απ' την άλλη ημέρα το πωιά, το παιδί ξαναπαίρνει τ' όνομά του. ***

Μάθη γάτα δεν κρατούν οι Κορσικανοί στο σπίτι. Εκτός αν της κρατήσουν μια κόκκινη κορδέλλα στο λαϊμό. Κι' αυτό γιατί πιστεύουν ότι η μάθη γάτα είναι η... γυναίκα του διαβόλου. Η κόκκινη όμως κορδέλλα εξουδετερώνει τη δαιμονική δύναμη της. ***

Όταν ένα μωρό αρρωστήσει στην Κορσική, οι γοναίες του αποδίδουν το κακό στη μάγισσα του χωριού. Πι-πεύουν δηλαδή ότι η μάγισσα βρήκε ειδικία, όταν αυτοί έλειπαν ή ήταν ίπασχολημένοι, μπήκε κρυφά μέσα στο σπίτι μεταμορφωμένη σε νυφίτσα και βόλαξε το δάχτυλο του στέρνου του και τον τόνο της φωνής του. Για την καλιθερσία του υπο-ερίτε να κρινετε από το ζευμί των γραβατών του, από το ζευμί του από τα δαχτυλλίδια που φορεί και από... τους φίλους του. Για να θεοκωθήτε περι των κλίσεων του, να κυττάτε το λαϊμό του και να αποφύγετε με κάθε τρόπο των άντρα που ο λαϊμός του είναι φουσκωμένος και σγάνει έξω απ' το κολλάριο του. Άν θέλετε να πάρετε άντρα με μέλλον, δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε αν τα πόδια του είναι καλοκαυωμένα. Για να δοκιμάσετε τέλος το χαρακτήρα του, πείτε του ότι η μύτη του είναι στραβή και ότι δεν σας άρεσει το χρώσιμα των μαλλιών του. Άν αυτά τα δυο δεν τον θορώσουν, να είστε βέβαιος πως με τίποτε δε θα θωμάνη μαζί σας. ***

Χροντας μέσα σ' αυτό και μερικές στιγμές άγριας.

Όταν ένα παιδί γεννηθεί τον ίδιο μήνα με τον αδελφό του, αποφεύγουν να το παντρώουν με τ' όνομά του ή νύχτα της επετείου της γεννήσεως. Τη βία κάνουν και για το άνεμοπόρωμα. Κατόπιν άπάνω από τις πακαρού-νες τοποθετούν μια γοναία κόκκινη στομα κι' άπάνω στην σκάφη βάνουν υπαροδοί και το άνεμοπόρωμα, λέγοντας: αυτά τα λόγια: Η παρασούνα άναψε και πύρωσε το μαρούλο και πήγε και μαρήθηκε, πως τη φωτιά περναίει, στην πύρα και στο κάψιμο, ***

Μια άμερικανική εφημερίδα αναφέρει ένα άληθινό περιστατικό που συνέβη τελευταία στη Μασαχουσέτη. Δύο χωρικοί, ενώ περιπατούσαν σ' έναν έξοχικό δρόμο, κατελήφθησαν έξωφρα από ορατότητα βροχή και άναγκάστηκαν να καταφύγουν κάτω από μια λούκα. Άλλά σε λίγο έπρεσε άπάνω στο δέντρο κερωνός και πλήθος άεροιά τους δυο χωρικούς, οι όποιοι σωριαστήκαν κάτω άναίσθητοι κι' έμειναν έκτεθειμένοι επί πολλές ώρες στη βροχή. Όταν με μεγάλη δυσκολία συνήλθαν τέλος, σηκώθηκαν, νοιώθοντας τρομερούς πόνοους στο στομα τους και ο ένας τρώ-ακάς θλίπτοντας ότι το δένρο του συνάραστο του είχε μαρσίσει κι' είχε γίνει σαν το άσπρι. Σε λίγες μέρες οι δυο κερωνοπλάκτοι έμειναν έντε-λως καλά άπο βροχή, αλλά ο μαυρο-σμένος στήθηκε άδύνατο να ξαναβεί το φυσικό χρώμα του. ***

Όταν ένα μωρό αρρωστήσει στην Κορσική, οι γοναίες του αποδίδουν το κακό στη μάγισσα του χωριού. Πι-πεύουν δηλαδή ότι η μάγισσα βρήκε ειδικία, όταν αυτοί έλειπαν ή ήταν ίπασχολημένοι, μπήκε κρυφά μέσα στο σπίτι μεταμορφωμένη σε νυφίτσα και βόλαξε το δάχτυλο του στέρνου του και τον τόνο της φωνής του. Για την καλιθερσία του υπο-ερίτε να κρινετε από το ζευμί των γραβατών του, από το ζευμί του από τα δαχτυλλίδια που φορεί και από... τους φίλους του. Για να θεοκωθήτε περι των κλίσεων του, να κυττάτε το λαϊμό του και να αποφύγετε με κάθε τρόπο των άντρα που ο λαϊμός του είναι φουσκωμένος και σγάνει έξω απ' το κολλάριο του. Άν θέλετε να πάρετε άντρα με μέλλον, δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε αν τα πόδια του είναι καλοκαυωμένα. Για να δοκιμάσετε τέλος το χαρακτήρα του, πείτε του ότι η μύτη του είναι στραβή και ότι δεν σας άρεσει το χρώσιμα των μαλλιών του. Άν αυτά τα δυο δεν τον θορώσουν, να είστε βέβαιος πως με τίποτε δε θα θωμάνη μαζί σας. ***

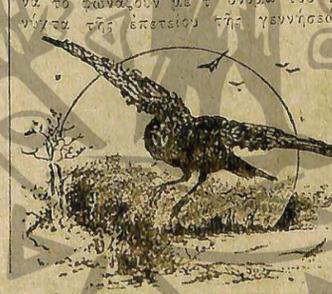
Όταν ένα παιδί γεννηθεί τον ίδιο μήνα με τον αδελφό του, αποφεύγουν να το παντρώουν με τ' όνομά του ή νύχτα της επετείου της γεννήσεως. Τη βία κάνουν και για το άνεμοπόρωμα. Κατόπιν άπάνω από τις πακαρού-νες τοποθετούν μια γοναία κόκκινη στομα κι' άπάνω στην σκάφη βάνουν υπαροδοί και το άνεμοπόρωμα, λέγοντας: αυτά τα λόγια: Η παρασούνα άναψε και πύρωσε το μαρούλο και πήγε και μαρήθηκε, πως τη φωτιά περναίει, στην πύρα και στο κάψιμο, ***

ΑΠΟ ΠΑΝΤΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΠΡΟΣ ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ

Κάποια άγγλική εφημερίδα δίνει τις ακόλουθες περιεργες συμβουλές στις άναγοιστρίες της, προκειμένου να τις καθοδηγήσει στην έκλογή των συζύγων: Για να σχηματίσετε ακριβή ιδέα της καταγωγής και της άνατροφής του μέλλοντος συζύγου σας, παρατηρήστε τα άπορόρουγά του, τα νύχια του και τον τόνο της φωνής του. Για την καλιθερσία του υπο-ερίτε να κρινετε από το ζευμί των γραβατών του, από το ζευμί του από τα δαχτυλλίδια που φορεί και από... τους φίλους του. Για να θεοκωθήτε περι των κλίσεων του, να κυττάτε το λαϊμό του και να αποφύγετε με κάθε τρόπο των άντρα που ο λαϊμός του είναι φουσκωμένος και σγάνει έξω απ' το κολλάριο του. Άν θέλετε να πάρετε άντρα με μέλλον, δεν έχετε παρά να παρατηρήσετε αν τα πόδια του είναι καλοκαυωμένα. Για να δοκιμάσετε τέλος το χαρακτήρα του, πείτε του ότι η μύτη του είναι στραβή και ότι δεν σας άρεσει το χρώσιμα των μαλλιών του. Άν αυτά τα δυο δεν τον θορώσουν, να είστε βέβαιος πως με τίποτε δε θα θωμάνη μαζί σας. ***

ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΞΟ ΤΥΠΟ ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΚΕΡΑΥΝΟΥ

Μια άμερικανική εφημερίδα αναφέρει ένα άληθινό περιστατικό που συνέβη τελευταία στη Μασαχουσέτη. Δύο χωρικοί, ενώ περιπατούσαν σ' έναν έξοχικό δρόμο, κατελήφθησαν έξωφρα από ορατότητα βροχή και άναγκάστηκαν να καταφύγουν κάτω από μια λούκα. Άλλά σε λίγο έπρεσε άπάνω στο δέντρο κερωνός και πλήθος άεροιά τους δυο χωρικούς, οι όποιοι σωριαστήκαν κάτω άναίσθητοι κι' έμειναν έκτεθειμένοι επί πολλές ώρες στη βροχή. Όταν με μεγάλη δυσκολία συνήλθαν τέλος, σηκώθηκαν, νοιώθοντας τρομερούς πόνοους στο στομα τους και ο ένας τρώ-ακάς θλίπτοντας ότι το δένρο του συνάραστο του είχε μαρσίσει κι' είχε γίνει σαν το άσπρι. Σε λίγες μέρες οι δυο κερωνοπλάκτοι έμειναν έντε-λως καλά άπο βροχή, αλλά ο μαυρο-σμένος στήθηκε άδύνατο να ξαναβεί το φυσικό χρώμα του. ***

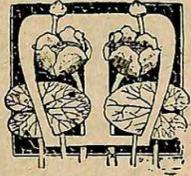

Μεταξύ φιλοπόδων. Μπορώ ναρθω σε γάμο σου; Τι λες, άκατητή σου; Οί γοναίες μου εμε τόσο πολύ θυμώνουν α... άν τον διάλεξα κι' άντρα μου, άσπε δεν εμει βέβαιη άν θ' άρρήσουν να πάω... κι' εγώ ή ίδια!..

ΕΚΟΤΕΙΝΕΣ ΚΑΙ ΜΑΤΩΜΕΝΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

ΤΟ ΦΡΙΧΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΟΥ ΔΟΥΚΟΣ ΤΗΣ ΕΣΤΗΣ

Ο άρσιος καρδινάλιος και δούξ. Οι δύο αδελφοί του Ίππολύτου. Η ώραία τους εξαδέλφη. Ένας έρωσ χαρίς έλπίδα. Η απόγνωση του δούκως της Έσθης. Μπρός στην αγαπημένη του. Όπου αυτή του αποκάλυπτε την αλήθεια. Η τρομερή μανία του Ίππολύτου. Είς άναγήτησιν του άδελφου του. Το άπισιο έγκλημα. Ο άρσιος Ίούλιος τυφλώνεται. Μιά συνωμοσία που άποτυγχάνει.

Η Ν έ ποχή της Άναγεννήσεως, το δουκάτο της Έσθης ήταν μιά άπί τις ισχυρότερες και πλουσιώτερες ήγεμονίες της Ιταλίας, και ή πρωτεύουσα του ή Φερόρα συναγωνίζεταν στις τέχνες και στον πολιτισμό, με τη Βενετία, τη Φλωρεντία και το Μιλάνο. Προπάντων κατά την έποχή που βασίλευσε σ' αυτό ο δούξ Ίππολύτος, ήγεμών νέος, έξυπνος, μορφωμένος και άναγής, γνώρισε ήμέρες μεγάλης δόξης.

Πολύ νέος, ο Ίππολύτος είχε γίνει κληρικός με την έλπίδα ότι μιά μέρα θα κατόρθωνε, όπως οι περισσότεροι γόνιο των μεγάλων οικογενειών, να φθάσει στα άνώτατα αξιώματα και να εκλεγεί Πάπας. Και κατόρθωσε πραγματικά σε ήλικία είκοσι πέντε ετών να γίνει καρδινάλιος. Εαρινικά όμως τότε, πέθανε ο πατέρας του δούξ της Έσθης, και ο Ίππολύτος, ο οποίος ήταν πρωτότοκος, χωρίς ν' αφήσει το αξίωμα του καρδινάλιου, τον διαδέχτηκε στο θρόνο.

Αυτό όμως έχλόωσε τον δευτερότοκο αδελφό του ο οποίος είχε έλπίσει ότι θα διαδεχόταν τον πατέρα του, εφόσον ο Ίππολύτος ήταν κληρικός.

Όπως έλοι οι πρόγονοί του, ο Ίππολύτος προστάτευσε τις τέχνες και τα γράμματα και συγκεντρωσε στην πρωτεύουσά του, τους μεγαλύτερους καλλιτέχνες και ποιητές της Ιταλίας, μεταξύ δέ αυτών και τον μεγάλο Άριστο.

Παρ' όλα αυτά όμως, ήταν κατά θάθος, άνθρωπος άγριος και σκληρός σ' άπάντασσο στυμίο κι' εύδλωνε τη ζωή του μ' ένα έγκλημα φρικάλου, από τα τρομερότερα που άναφέρει ή ιστορία.

Ο πατέρας του είχε κι' ένα νόθο παιδί, τον Ίούλιο, τον οποίο είχε άποκτήσει με μιά από τις ώραϊότερες γυναίκες της αλήθης του και ο οποίος είχε καταχθθεί στον κλήρο κι' έμεινε στη Φερόρα.

Ο δούξ Ίππολύτος άγαπούσε τον νόθο έκείνο άδελφό του που ήταν ο ώραϊότερος άνδρας σ' όλο το δουκάτο της Έσθης και τον είχε μαζί του στο παλάτι.

Κάποτε όμως ο νεαρός δούξ της Έσθης έρωτεύθηκε μιά ώραϊοτάτη συγγενή του που κι' έκείνη ζούσε στην κύλη της Φερόρας, και ή όποια άπέκρυψε τον έρωτά του. Ο Ίππολύτος έκανε ότι μπορούσε για να κατακτήσει την καρδιά της. Σύμφωνα με την συνήθεια της εποχής, της έστειλε σχεδόν κάθε μέρα έμμετα του φλογερή ραβασάκια. Έβάζε τους μεγαλύτερους ζωγράφους να της κάνουν πορτραίτα. Ωρολόγινα γιά γάμι της μεγαλοπρεπείς έσπερίδες. Μά έλ'

αυτά έπήγγαιναν χαμένα. Και το κακό ήταν πως όσο ο Ίππολύτος έβλεπε ν' άποτυγχάνουν ή προσπάθειές του, τόσο γιγάντωνε μέσα του ο έρωτάς του γιά την ώραία εξαδέλφη του.

Στο τέλος, θέλοντας να δώσει ένα τέλος σ' αυτή την κατάσταση, πήγε μιά μέρα στο διαμέρισμά της, της μίλησε τρυφερά, της έκανε άπειρες ύποσχέσεις, της περιέγραψε την άπελπίστα στήν όποια τον έρωχγε ή άδιαφορία της και, όταν είδε πως αυτή έμεινε άσυγκίνητη, της έζήτησε έξηγήσεις.

—Έπί τέλους, της φώναξε, πές μου γιατί με άποκρούεις; Δεν μπορείς θέβαινα να μείνεις άναπαντητη κι' άνεραστη σε όλη τη ζωή σου! Ποιών περιμένεις ν' αγαπήσης και να παντρευτής; Έγώ είμαι ο μεγαλύτερος, ο πλουσιώτερος, ο δυνατώτερος κι' ο ώραϊότερος άνδρας σ' όλο το δουκάτο.

—Ο πλουσιώτερος κι' ο δυνατώτερος ναι. Όχι όμως και ο ώραϊότερος, του άποκρίθηκε έκείνη.

—Και ποιος είναι ο ώραϊότερος; ρώτησε ξαφνιασμένος ο δούξ.

—Ο άδελφός σου, ο δόν Τζούλιο.

—Ά, ώστε αυτόν θέλεις;

—Ναι. Δεν υπάρχει λόγος να σου τ' ο κούφω. Πρέπει να μάθης την αλήθεια γιά να τ' πάρης, επί τέλους, άπόφασι και να πάψης να μ' ένοχλής με τον έρωτά σου. Λοιπόν, ξέρε το! Άγαπάω τον δόν Τζούλιο και μ' αγαπάει κι' αυτός.

Η απόκρισις αυτή έπεσε σαν κεραυνός στο κεφάλι του νεαρού δούκως. Ριά μερικές στιγμές έμεινε άναυδος.

—Έπειτα ώρμησε κνιασμένος, έξω άπ' το διαμέρισμά του, φωνάζοντας: —Πού είναι ο δόν Τζούλιο; Θέλω τον δόν Τζούλιο!... Φέρετε μου εδώ άμέσως τον δόν Τζούλιο!.

Οι κύριοι τον πληροφόρησαν τότε ότι ο άδελφός του έλειπε άπ' το πρωί σε κυνήγι στο γειτονικό δάσος.

—Τό άλογό μου! Άμέσως τ' άλογο μου και να μ' ακολουθήσει όλη ή φρουρά μου! Φώναξε άγρια ο δούξ.

Κατέβηκε τρέχοντας τη σκάλα του άνακτόρου, ανέβηκε στο άλογο του και ακολουθούμενος άπ' τους εμπίστους άνθρώπους της σωματοφυλακής του, βγήκε καλπάζοντας δαυμαγμένα έξω άπ' τη Φερόρα. Σε λίγο έφτασε στο μεγάλο γειτονικό δάσος και διέταξε τους άνθρώπους του να σκορπιστούν παντού, να θρύνει τον δόν Τζούλιο και να του τον παρουσιάσουν.

Έπειτα από λίγη ώρα ή διαταγή του είχε εκτελεστεί και ο ώραϊος κληρικός παρουσιάστηκε μπροστά στον δούκα άδελφό του.

—Πού έχεις ξεμυαλίσει την μόννα Κλάρα; του φώναξε άγρια και με μάτια που άστράφταν.

—Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής, του άπάντησε ο δόν Τζούλιο.

—Έχεις σμέσει με την εξαδέλφη μας, την μόννα Κλάρα, αί;

—Ναι. Δεν υπάρχει λόγος να σου τ' άρνθώ.

—Πολύ καλά. Θα σε κάνω έγώ να μην την ξαναβής. Τά μάτια σου αυτά που την έμαγαψαν, δεν θα ξανακινούνται πειά την ύμορφιά της. Και, γυρίζοντας στους άνθρώπους:

—Πιάστε τον! Δυό από σας ν' άνάψουν μιά φωτιά και να μου πυρώσετε σ' αυτή δυό σίδερα, δυό σιλιέτακα!...

—Όλοι όσοι βρισκόντουσαν εκεί, κατάρθαν τί έσήμαιναν τά λόγια του κι' ανατρίχισαν. Άλλά κανένας δεν έτόλμησε να παρακούσει στη διαταγή του. Κι' ενώ τέσσερες ρωμαλέοι φρουροί, κρατούσαν τον δόν Τζούλιο, μερικοί άλλοι άναψαν φωτιά κι' έβλθαν επάνω δυό μαχαίρια. Όταν αυτά έπύρωσαν ο δούξ πήγε κι' έπιασε άπ' τις πλάτες τον άδελφό του, και διέταξε:

—Ώρα βγάλτε του τ'ά μάτια με τ'ά σίδερα αυτά!

Τότε οι εμπίστοι του δούκως της Έσθης έδωκαν να διαβραματίζεταν μπροστά τους ένα άπ' τ'ά φρικαλέωτερα έγκλήματα των αιώνων. Ο δούξ κρατούσε σφιχτά τ'όν Τζούλιο, ενώ οι άνθρώποι του έχωναν τ'ά πυρωμένα σίδερα στα μάτια του δατυλισμένου άδελφού του.

Όταν ή άπατία αυτή σκληρή τελείωσε, και ο δούξ είδε τους βολβούς των ματιών του άδελφού του να πετιούνται έξω από τις κόγχες τους, έβγαλε ένα άγριο μουγκρητό ικανοποίησεως, κι' έπειτα τον άφησε και ξαναγύρισε στη Φερόρα.

Τό έγκλημά του αυτό έκανε να φείξη όλος ο κόσμος.

Οι περισσότεροι άπ' τους μικροφουδάρους ύποταλεις του δούκως της Έσθης εξευάνησαν έναντιον του και, έχοντας επί κεφαλής τους δυό άδελφούς του, τον κόνητα Φερράντε και τον τυφλωμένο δόν Τζούλιο, ώργάνων τον τυφλωμένο δόν Τζούλιο, ώργάνων μιά μεγάλη συνωμοσία για να σάν τον τιμωρήσουν γιά τό έγκλημά του.

Οι συνωμοτάι έσχόπευαν να σκοτώσουν τον Ίππολύτο και ν' άνακηύξουν δούκα τον δευτερότοκο άδελφό του. Άλλά δεν ήταν εύκολο να κινουθή άναφανδόν επανάστασις, γιατί ο δούξ είχε μεγάλη στρατό ύμορφία, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν. Άπεφώραν, άρτισμένον σ' αυτόν.

Ο Ίνδος άρχηγός Κά—Βε—Νάχ—Γκέρ—Βένς (δηλαδή ξαρωμένο κρέας), ήλικίας 134 ετών, όπως έμφανίζεται σ' ένα λονδρέζικο ίπιποδρόμιο.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΗΣ

Ο ΥΠΝΟΣ, ΤΑ ΓΛΥΚΙΣΜΑΤΑ ΚΑΙ Ο ΚΑΦΕΣ

Τι λέγει ο Νίτσε γιά τον ύπνο. Μιά κλασική συνταγή γιά να κοιμάται κανείς καλά. Τι λένε οι Άμερικανοί βιολόγοι. Όσο πιό πολλά γλυκά τρώει κανείς, τόσο καλύτερα κοιμάται! Ένας περιεργός Πανεπιστημιακός διαγωνισμός ύπνου. Ποιοί κοιμούνται καλύτερα, οι άνδρες ή ή γυναίκες; Ποιοί έντησαν στο διαγωνισμό. Η άδικες προκαταλήψεις κατά του καφέ, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

του. Άπόδειξις ότι, χωρίς φράι, μπορεί κανείς να διατηρηθή στη ζωή και τρεις και τέσσερες και πέντε άκμα βδομάδες, ενώ χωρίς ύπνο, καθώς και χωρίς νερό, δεν μπορεί ν' άνθξεί περισσότερο από δυό το πολύ τρία εικοσιτετράωρα.

Την ίδια γνώμη γιά τον ύπνο είχε κι' ο μεγάλος γεωμότης φιλόσοφος, ο συγγραφέας του «Ζαρωτούστω» Νίτσε, ο οποίος γράφει κάπου τά εξής: «Τιμή και σέβας στον ύπνο, κύριοι μου, γιατί αυτός είναι το σπουδαιότερο και αναγκαίότερο πράγμα στη ζωή μας. Το δεύτερο είναι ν' άποφύγη κανείς αυτούς που δεν κοιμούνται καλά και που άγρυπνούν τις νύχτες».

Άλλως, το περισσότερο άνθρωποι, όσοι άγατούν την καλοζωία, το ίδιο πιστεύουν και εφαρμόζουν.

Είμε όμως εύκολο σε όλους να κοιμούνται καλά; Και πως υποφούν να το επιτύχουν αυτό; Σχετιώδς οι υγιεινολόγοι, τόσο της Άρχαϊότητας, όσο και της έποχής μας, όφισουν ότι, γιά να μπορη κανείς να κοιμάται καλά, πρέπει ν' ακολουθή άπαραιτήτως τά εξής:

—Νά πλαγιάζει νωρίς το βράδυ και πάντοτε εν τακτική ώρα, άφου όμως άφήσει να περάσουν δυό-τρεις ώρες μετά το δείπνο. Ν' άποφύγη τις φυλοεικίες και κάθε είδους έρεθισμό κι' έννευρισμό πριν πλαγιάσει. Νά έχη κρεβάτοκάμαρα σε μέρος ήνωχο κι' άθόρυβο και φωτισμένη πολύ λίγο. Η κρεβάτοκάμαρα πρέπει έλπίσης νάχη πολύ καθαρό άέρα, αλλά και να μην είναι υπερβολικά κρυά.

Η κλασική αυτή συνταγή, όπως βλέπει κανείς, δεν είναι ούτε πολύπλοκη, ούτε δύσκολη στην εφαρμογή της. Τελευταία όμως οι άμερικανοί βιολόγοι και υγιεινολόγοι άνεκάλεσαν ένα άλλο μέσο άνάμια άπλό, γιά να μπορη κανείς να κοιμάται πολύ καλά: Νά τρώη όσο το δυνατόν περισσότερα γλυκά!...

Τό πράγμα φαίνεται έν πρώτης ύψεθεα. Έτσι άποκαλύφθηκε ή συνωμοσία.

Όλοι οι συνωμοτάι συνελήφθησαν και μαζί μ' αυτούς ο κόνησ Φερράντε και ο δόν Τζούλιο. Ο δούξ Ίππολύτος όμως, ο οποίος έντωματξδ έίλωτος συναισθανθεί πόσο φοιητό ήταν τό πρώτο του έγκλημα, δεν θέλησε να γίνη και άδελφοκτόνος. Φυλάκισε μόνο τους δυό άδελφούς του στη φυλακή της κωμοπόλεως Άλφόνσο, όπου και πέσαν το ύπόλοιπο της ζωής τους, μέχρι του θανάτου τους.

ως άστέιο, αλλά είναι σοβαρότατο και διαπιστώθηκε επίσημος κατά τ'όν τελευταίο διαγωνισμό ύπνου που ώργάνωσε ή Ψυχιατρική Σχολή του ζακωνστού άμερικανικού Πανεπιστημίου της πόλεως Κολγκάιτ, μεταξύ των φοιτητών.

Στόν διαγωνισμόν αυτόν, που διήρκεσε δυό βδομάδες βδομάδες, έλαβαν μέρος 276 φοιτητά και φοιτήτρια.

Κάθε βράδυ οι διαγωνιζόμενοι ήταν ύποχρεωμένοι ν' αναφέρουν στην έλλανόδοκο έπιτροπή λεπτομερώς πως πέρασαν την ήμέρα τους, τί έφαγαν άπ' το πρωί ως το βράδυ, τί έκαναν, τί ψυχολογικά συναισθήματα δοκίμασαν, χαρά, λύπη, θύμο κλπ. Έπί τη βάση δέ έδων αϊτών των στοιχείων και των παρατηρήσεών της έπ' του ύπνου των διαγωνισθέντων, ή έπιτροπή έβγαλε τά συμπεράσματά της.

Και, σπρωτά-σπρωτά, άπεδείχθη ότι ή γυναίκες κοιμούνται καλύτερα άπ' τους άνδρες. Στο διάστημα των 15 ήμερών, όλες άνεξαίρετως ή φοιτήτριες έκοιμόντουσαν καλύτερα περισσότερο, καλύτερα κι' άναπαντικότερα από τους άρσενικούς συναδέλφους των. Άλλά και από τις φοιτήτριες άνεκαλύφθησαν

κακήτριες δυό ώραϊοτάτες και καλοφρεμμένες κοπέλλες, ή όποιες κοιμόντουσαν περισσότερο και άναπαντικότερα άπ' όλες τις άλλες και ή όποιες έχουν την συνήθεια να καταβροχθίζουν άπ' το πρωί ως το βράδυ γλυκίσματα και παντός είδους ζαχαρωτά.

Η σχετική έλπίσις της έπιτροπής άναφέρει επί λέξει τά εξής: «Άπό όλους που έλαβαν μέρος στον διαγωνισμό, εύκολότερα κι' άναπαντικότερα κοιμούνται τριαντά-τέσσερες φοιτήτριες, των όποιων ή καθημερινή τροφή περιλαμβάνει άφθονα γλυκίσματα. Χαρίς στα συστατικά των γλυκισμάτων, ο ύπνος τους είναι άναπαντικώτατος και δεν ταράζεται καθόλου από όνειρα. Αυτό δέ συμβαίνει, έπειδή τά συστατικά της ζαχαρης τροφοδοτούν τους μυϊκούς ιστούς με την γλυκερίνη, ή γλυκίνη, ή όποια άποτελεί ή σπουδαιότερη τροφή γιά τους μύς. Η γλυκίνη έχει επίσης το πλεονέκτημα να κάνει τους μύς ν' άπλώνονται και να ξεμουδιάζουν. Χαρίς δέ τό άπλωμα και τό ξεμουδιάσμα αυτό, δεν μπορεί να είναι άναπαντικός ο ύπνος».

Όστε, όσοι θέλουν να κοιμούνται

καλά και άναπαντικά, πρέπει να τρώνε όσο το δυνατόν περισσότερα γλυκά και ζαχαρωτά.

Ο διαγωνισμός του Πανεπιστημίου της Κολγκάιτ συνετέλεσε επίσης ώστε να πέσει μιά προκατάληψη που έπικρατεί έναντιον του καφέ, ο οποίος, όπως πιστεύεται, προκαλεί την άπνία. Η έλλανόδοκος έπιτροπή διαπίστωσε ότι ο καφές, όχι μόνον δεν διαγύνη τον ύπνο, αλλά άπεναντίας τον προκλήει και μάλιστα τον κάνει άναπαντικώτερο.

Τό ίδιο πράγμα άπεδείξε και ένας άλλος άμερικανός έπιστήμιον, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Χάρρισον, ένας άπό τους μεγαλύτερους γιατρούς και βιολόγους της Καλιφορνίας, ο οποίος έκανε σχετικές συστηματικά πειράματα με ειδικά εργαλεία ιδιαιτης του έπινόησεως. Βοήθη δηλαδή ότι κανένα άλλο φαγητό, είτε πιωτό, δεν κάνει άναπαντικώτερον τον ύπνο από τον καφέ!

Τά πρώτα πειράματά του τά έκανε σε τρεις φυλακισμένους της φυλακής του Άγίου Φραγκίσκου, άπ' τους όποιους ο ένας είχε καταδικασθεί γιά δολοφονία και οι άλλοι δυό γιά διάφορες κλοπές.

Έπί τρεις εβδομάδες, ο δόκτωρ Χάρρισον τους έβαζε βράδυ να πλαγιάζουν, χωρίς να δάδινε κανένα πιωτό στο στόμα τους και κατά την διάρκεια του φαγητού και μετά.

Έπειτα, την ώρα που έκείνοι κοιμόντουσαν, τοποθετούσε δίπλα τους τά ειδικά μηχανήματα του και κατά την διάρκεια των πέντε ή έξι ώρων, έπαιζαν πότες κινήσεις και με κάθε ώρα ένας άνθρωπος που κοιμάται. Λοιπόν, κατά τό διάστημα των τριών εβδομάδων ο καθένας άπ' τους τρεις καταδικύους, είτε στον ύπνο του, είτε στο μουσύντιο του, έκανε 21 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όταν τελείωσε ή δοκιμή αυτή, ο δόκτωρ Χάρρισον έπ' έννεμα ήμέρες έβαζε τους τρεις αυτούς καταδικύους να πίνουν κάθε βράδυ, λίγο πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Στόν ύπνο τους ή στο μουσύντιο τους, τά μηχανήματα κατέγραφαν τότε 17 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Τέλος, επί άλλες έννεμα ήμέρες ο άμερικανός γιατρός τους έβαζε να πίνουν πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο κούπελο έλεκτερο και δυνατού καφέ. Τά μηχανήματα στον ύπνο τους κατέγραφαν 16 μόνο κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όστε ο καφές είναι πιό άποτελεσματικός κι' άπ' αυτό άκόμα τό νερό, γιά να κάνει τον ύπνο άναπαντικώτερο.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΡΑΞΕΙΝΙΕΣ

Όταν καμιά γεροντίσσα ή γέρος με άσπρα ούδα γάμου στεφανώνεται, στη νυμφική πιστόδα των ο Έρωσ με τη σιά του Χάρου άγταιώνεται.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

καλή και άναπαντικά, πρέπει να τρώνε όσο το δυνατόν περισσότερα γλυκά και ζαχαρωτά.

Ο διαγωνισμός του Πανεπιστημίου της Κολγκάιτ συνετέλεσε επίσης ώστε να πέσει μιά προκατάληψη που έπικρατεί έναντιον του καφέ, ο οποίος, όπως πιστεύεται, προκαλεί την άπνία. Η έλλανόδοκος έπιτροπή διαπίστωσε ότι ο καφές, όχι μόνον δεν διαγύνη τον ύπνο, αλλά άπεναντίας τον προκλήει και μάλιστα τον κάνει άναπαντικώτερο.

Τό ίδιο πράγμα άπεδείξε και ένας άλλος άμερικανός έπιστήμιον, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Χάρρισον, ένας άπό τους μεγαλύτερους γιατρούς και βιολόγους της Καλιφορνίας, ο οποίος έκανε σχετικές συστηματικά πειράματα με ειδικά εργαλεία ιδιαιτης του έπινόησεως. Βοήθη δηλαδή ότι κανένα άλλο φαγητό, είτε πιωτό, δεν κάνει άναπαντικώτερον τον ύπνο από τον καφέ!

Τά πρώτα πειράματά του τά έκανε σε τρεις φυλακισμένους της φυλακής του Άγίου Φραγκίσκου, άπ' τους όποιους ο ένας είχε καταδικασθεί γιά δολοφονία και οι άλλοι δυό γιά διάφορες κλοπές.

Έπί τρεις εβδομάδες, ο δόκτωρ Χάρρισον τους έβαζε βράδυ να πλαγιάζουν, χωρίς να δάδινε κανένα πιωτό στο στόμα τους και κατά την διάρκεια του φαγητού και μετά.

Έπειτα, την ώρα που έκείνοι κοιμόντουσαν, τοποθετούσε δίπλα τους τά ειδικά μηχανήματα του και κατά την διάρκεια των πέντε ή έξι ώρων, έπαιζαν πότες κινήσεις και με κάθε ώρα ένας άνθρωπος που κοιμάται. Λοιπόν, κατά τό διάστημα των τριών εβδομάδων ο καθένας άπ' τους τρεις καταδικύους, είτε στον ύπνο του, είτε στο μουσύντιο του, έκανε 21 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όταν τελείωσε ή δοκιμή αυτή, ο δόκτωρ Χάρρισον έπ' έννεμα ήμέρες έβαζε τους τρεις αυτούς καταδικύους να πίνουν κάθε βράδυ, λίγο πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Στόν ύπνο τους ή στο μουσύντιο τους, τά μηχανήματα κατέγραφαν τότε 17 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Τέλος, επί άλλες έννεμα ήμέρες ο άμερικανός γιατρός τους έβαζε να πίνουν πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο κούπελο έλεκτερο και δυνατού καφέ. Τά μηχανήματα στον ύπνο τους κατέγραφαν 16 μόνο κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όστε ο καφές είναι πιό άποτελεσματικός κι' άπ' αυτό άκόμα τό νερό, γιά να κάνει τον ύπνο άναπαντικώτερο.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΡΑΞΕΙΝΙΕΣ

Όταν καμιά γεροντίσσα ή γέρος με άσπρα ούδα γάμου στεφανώνεται, στη νυμφική πιστόδα των ο Έρωσ με τη σιά του Χάρου άγταιώνεται.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

καλή και άναπαντικά, πρέπει να τρώνε όσο το δυνατόν περισσότερα γλυκά και ζαχαρωτά.

Ο διαγωνισμός του Πανεπιστημίου της Κολγκάιτ συνετέλεσε επίσης ώστε να πέσει μιά προκατάληψη που έπικρατεί έναντιον του καφέ, ο οποίος, όπως πιστεύεται, προκαλεί την άπνία. Η έλλανόδοκος έπιτροπή διαπίστωσε ότι ο καφές, όχι μόνον δεν διαγύνη τον ύπνο, αλλά άπεναντίας τον προκλήει και μάλιστα τον κάνει άναπαντικώτερο.

Τό ίδιο πράγμα άπεδείξε και ένας άλλος άμερικανός έπιστήμιον, ο δόκτωρ Ουίλλιαμ Χάρρισον, ένας άπό τους μεγαλύτερους γιατρούς και βιολόγους της Καλιφορνίας, ο οποίος έκανε σχετικές συστηματικά πειράματα με ειδικά εργαλεία ιδιαιτης του έπινόησεως. Βοήθη δηλαδή ότι κανένα άλλο φαγητό, είτε πιωτό, δεν κάνει άναπαντικώτερον τον ύπνο από τον καφέ!

Τά πρώτα πειράματά του τά έκανε σε τρεις φυλακισμένους της φυλακής του Άγίου Φραγκίσκου, άπ' τους όποιους ο ένας είχε καταδικασθεί γιά δολοφονία και οι άλλοι δυό γιά διάφορες κλοπές.

Έπί τρεις εβδομάδες, ο δόκτωρ Χάρρισον τους έβαζε βράδυ να πλαγιάζουν, χωρίς να δάδινε κανένα πιωτό στο στόμα τους και κατά την διάρκεια του φαγητού και μετά.

Έπειτα, την ώρα που έκείνοι κοιμόντουσαν, τοποθετούσε δίπλα τους τά ειδικά μηχανήματα του και κατά την διάρκεια των πέντε ή έξι ώρων, έπαιζαν πότες κινήσεις και με κάθε ώρα ένας άνθρωπος που κοιμάται. Λοιπόν, κατά τό διάστημα των τριών εβδομάδων ο καθένας άπ' τους τρεις καταδικύους, είτε στον ύπνο του, είτε στο μουσύντιο του, έκανε 21 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όταν τελείωσε ή δοκιμή αυτή, ο δόκτωρ Χάρρισον έπ' έννεμα ήμέρες έβαζε τους τρεις αυτούς καταδικύους να πίνουν κάθε βράδυ, λίγο πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο ποτήρι νερό. Στόν ύπνο τους ή στο μουσύντιο τους, τά μηχανήματα κατέγραφαν τότε 17 κινήσεις κάθε δυό ώρες.

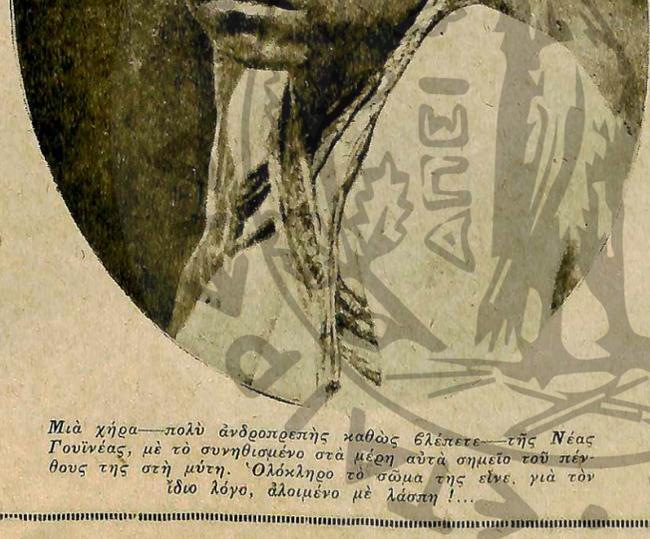
Τέλος, επί άλλες έννεμα ήμέρες ο άμερικανός γιατρός τους έβαζε να πίνουν πριν πλαγιάσουν, άπό ένα μεγάλο κούπελο έλεκτερο και δυνατού καφέ. Τά μηχανήματα στον ύπνο τους κατέγραφαν 16 μόνο κινήσεις κάθε δυό ώρες.

Όστε ο καφές είναι πιό άποτελεσματικός κι' άπ' αυτό άκόμα τό νερό, γιά να κάνει τον ύπνο άναπαντικώτερο.

ΓΕΡΟΝΤΟΠΑΡΑΞΕΙΝΙΕΣ

Όταν καμιά γεροντίσσα ή γέρος με άσπρα ούδα γάμου στεφανώνεται, στη νυμφική πιστόδα των ο Έρωσ με τη σιά του Χάρου άγταιώνεται.

Γ. ΣΟΥΡΗΣ

Μιά χήρα—πολύ άνδροπρεπής καθώς έλέπετε—της Νέας Γουίνεας, με τό συνηθισμένο στα μέση αυτά σημείο του πέγθους της στή μύτη. Όλόκληρο το σώμα της είναι, γιά τον ίδιο λόγο, άλοιμένο με λάσπη!...

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΧΡΥΣΟΘΗΡΩΝ

ΜΕΣΑ ΣΤΗ ΣΠΗΛΙΑ ΤΩΝ ΠΑΝΘΗΡΩΝ

Η δίψα του χρυσού. Μέσα στις έρημες Αμερικανικές πεδιάδες. Ένας τρομερός κυκλών. Οι δύο χρυσοθήρρι καταφεύγουν σε μιή σπηλιά. Η άπρσοδίκητη και τρομερή ανακάλυψη. Τα θηρία έρχονται!... Μιά άγρια και άπεγνωσμένη πάλη. Άνθρωποι και θηρία. Μιά σωτηρία έμπνευσις. Το μητρικό ένστικτο, κτλ. κτλ.

Κάποιοι πριν απ' αυτός να τή ειχε στρώσει εκεί για να κοιμηθώ.

—Έκασπε θουμισια! είπε μ' ευχαρίστησι ο Πέρισιτι. Μπορούμε μάλιστα να μείνουμε ώς το βράδυ για να περάσουμε εδώ και τη νύχτα μας.

—Θά κάνουμε ό,τι νομίζεις εδώ καλύτερο, αγάπη μου, τοδ αποκρίθηκε με τρυφερότητα η νέα γυναίκα.

—Ωραία!... Άς λάσουμε λοιπόν τις άποσκευές μας...

Δεν πρόφτασε όμως να τελειώσει τη φράσι του. Την ίδια στιγμή, μέσα απ' το βάθος της σπηλιάς, αντήχησε ένας παράξενος ήχος, πάλι άδυνατο ναυδισμα και γρυλλιακή κωξή.

Πεζοπορούσαν όλη την ημέρα, σταματώντας μονάχα το μεσημέρι για να φάνε. Το βράδυ πάλι κοιμόντουσαν, είτε σε καμιά σπηλιά, είτε επάνω σε κανένα πυκνόκλαδο δένδρου.

—Δυστυχία μας! Ο Θεός να βάλει το χέρι του! φώναζε η Άμιντα.

Η βροχή έπεσε χειμαρρόωδης, συνοδευομένη από ένα ήλιγγιώδη ανεμοστρόβιλο που τους εσύφλωνε και τους έκοβε την αναπνοή...

—Δυστυχία μας! Ο Θεός να βάλει το χέρι του! φώναζε η Άμιντα.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

Δύο καλοί φίλοι (Τοδ Μπουέρ)

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

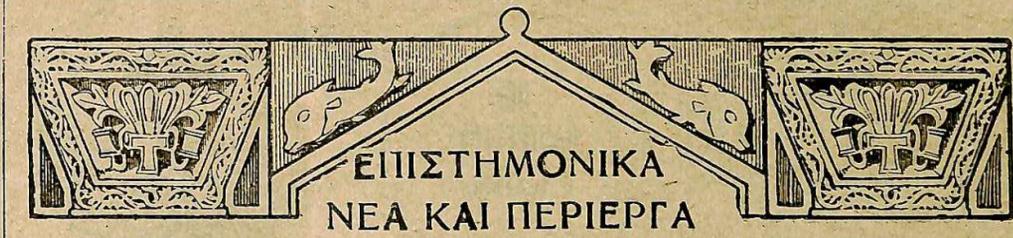
—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΤΥΠΟ

Η καταπληκτική εφεύρησις δύο διδύμων άδελφών. Όπου ό,τι κάνει η μιή κάνει κι' η άλλη. Πώς άραβωνιστήκαν. Ένα καταπληκτικό φαινόμενο. Μιά γρηά 95 χρόνων βγάζει καινούργια δόντια. Η τελερταίες ανακαλύψεις. Τα έλαστικά γυαλιά. Μηχανήμα προς άνακαλύψιν... θησαυρών. Πώς δύο νεαροί Γερμανοί δα κανουν την τύχη τους, κτλ. κτλ.

Μιά μεγάλη εφημερις του Ρότερνταμ αναφέρει μιή άπίστευτη και καταπληκτική περιήπτοις όμοιότητις μεταξύ δύο διδύμων άδελφών, της Έλντας και της Έλσας Χάρροσ, η άποια έχει άναστατώσει τους ψυχιάτρους όλης της βορειοδυτικής Εύρώπης.

Η δύδ αυτές άδελφές, όπως συμβαίνει συνήθως με τή διδύμια παιδιά, μοιάζουν μεταξύ τους, αλλά τόσο πολύ, ώστε συχνότατα κι' αυτή άκόμα η μητέρα τους, δυσκολεύεται να τις ξεχωρίσει. Πολλές φορές, φιλώντας την Έλσα, την παίρνει για την Έλντα και αντίστροφως. Είνε και η δύδ ξανθές, ψηλές, λεπτοκαμωμένες, έχουν τή ίδια χαρακτηριστικά και την ίδια έκφρασι στο πρόσωπο.

Το περιεργότερο όμως είναι η όμοιότητις τους, δέν είναι μόνο έξωτερική, αλλά και ψυχική. Έτσι, ό,τι κάνει η μιή, τή ίδια κάνει κι' η άλλη, έστω κι' άν βρισκται χιλιάδες χιλιόμετρα μακριά της. Ό,τι κι' άν σκεφτεί η Έλντα, τή ίδια βλ σκεφτεί την ίδια ώρα και η Έλσα.

Έκείνο όμως που υπερβαίνει πάν όριον τή πιστευτοί, είναι η συνθήκες υπό τις όποιες η δύδ διδυμες άραβωνιστήκαν. Πέρισι η δύδ άδελφές έτυχε να βρισκονται σε δύο διάφορες λουτροπόλεις, που άπειραν άκριτά μεταξύ τους. Και εκεί εγγνώρισαν κάθε μιή τους από ένα νέον, με τόν όποιον ανεδέθησαν κι' άπεφίσαν να παντρευτούν. Άλλά, όταν εγραψαν στην μητέρα τους τις λεπτομέρειες τόν έρωδιλλίων τους κι' έστειλαν και τις φωτογραφίες τών ύποψηρίων μηστήριών τους, οι γονεεις τών δύο κοριτσιών έμειναν άναυδοι.

Οι δύδ νέοι μοιάζουν τόσο μεταξύ τους, όσο περίπου μοιάζουν η Έλσα και η Έλντα. Τό άπο περιεργό δέ είναι, ότι υιολογί δέν έχουν καμιά άπολιτύς συγγένεια, είναι άγγλοι και έχουν και οι δύδ τή ίδια όνομασειώνυμοι. Λέγονται Τζαίμς Θόμσον.

Οι γάμοι τους θά γίνουν σε χωριστά μέρη γιά... να μη συμβή κανένα λάθος και πάσει ό ένας απ' τους γαμπρούς την άδελφή της μηστήρις του για γυναίκα του. ***

Ένα καταπληκτικό φαινόμενο που προκάλεσε τελερταία έξαιρητική συγκίνησι μεταξύ τών γερμανών υιολόγων, ήταν η περιήπτοις μιās γρηάς γερμανίδος, της υιοίς Κατερίνας Φέιμερς, η άποια, σε ηλικία 95 έτων, έβγαλε καινούργια δόντια. Πολλοί γιατροί βέβαια τών γερμανικών όθνών αναφέρουν παρόμοιες περιήπτοιεις υιοιότων ανθρώπων, οι άποιοι σε ηλικία ένενήντα ή εκατό χρόνων έβγαζαν καινούργια δόντια. Άλλά επειδή, ούτε

στον περασμένο αιώνα, ούτε στον διό πρώτες δοκιμές, είναι στερεό όπως και τή μέταλλα. ***

Δύδ άλλοι μηχανικοί, γερμανοί κι' αυτοί, έκαναν τελερταία μιή εφεύρησι άκόμα σπουδαιότερη από την προηγούμενη. Κατεσκεύασαν δηλαδή μιή πολύπλοκη συσκευή τηλεοράσεως, της όποιας τόν μηχανισμό κατούνει μουσικό, και η άποια έχει την ιδιότητα να φανερώνη τί βρισκεται μέσα στα έγκυκα τής γής, μέχρι βάθος 1.500 μέτρων. Όταν δηλαδή τοποθετήσει κανείς την συσκευή αυτή σ' ένα μέρος, χωράρι, λιθάδι ή βουνό, μπορεί να ιδή άν στο ύπερφωσ τή μέριος αυτού είναι θαμμένος κανένας θησαυρός ή άν ύπάρχει κανένα στρώμα χρυσοού, άργύρου, ή ψηρές πετρελαίου, ή έστω και νερό.

Οι δύδ ευτυχεις μηχανικοί άρνήθηκαν να πουλήσουν τή συσκευή της εφευρέσεώς τους σε διάφορες εταιρειές που τούς προσέφεραν σεβάστια ποσά. Ήσαν την συσκευή τους και έφυγαν από όλλων ήμερών για την Αμερική. Έκει θά άρχισουν να ψάχνουν σε διάφορες επαρχίες για να βρούν θησαυρούς θαμμένους στην γή, είτε από άμερικανούς κατά την διάρκεια τού μεγάλου έμφυλλίου πολέμου, είτε από τούς αυτόχθονας κατοίκους, Έσθροδοέριους, Ίνδους κλπ. Όταν δέ, με τόν τρόπο αυτόν, ανακαλύθουν θησαυρούς και συγκεντρώσουν άκριτά χρήματα, θά ίδροουν μιή μεγάλη έταίρεια και θά γυρσουν την ύψηλο, ψάχνοντας να βρούν χρυσορυχεία, άργυρορυχεία, πετρελαορυχεία κλπ. ***

Η Γερμανίς γρηά που σε ηλικία 95 χρόνων βγαβγαλε τή δόντια της.

δοντοίατροί, όταν τή έμαθαν αυτό, πήγαν και την είδαν στο χωριό της. Έπει παρακολούθησαν την δημη ήδονταρμία της και διαπιστώσαν ότι σε διάστημα λίγων μηνών έβγαλε τριανταδύδ όλοκαίνουργα, γάταστρα και στερεωτάτα δόντια!... ***

Δύδ νεαροί άμερικανοί φυσικοχημικοί έκαναν τελερταία μιή σπουδαιότατη εφεύρησι, η άποια θ' αποβή χρησιμώτατη για την άνθρωπότητα. Κατόρθωσαν δηλαδή να κατασκευάσουν γυαλιά έλαστικά και εύκαμτο, τή όποια μπορεί κανείς να τή λυγίση όσο θέλει και να τή τυλίγη άκόμα σε όβλο, όπως τή χαρτί, χωρίς να σπάση.

Ό γερμανός χημικός εφεύρησες έυποδς στους χημικούς συνέδρους την άνακαλύψι του αυτής έδήλωσε ότι συνηθίζει να πειράματά του ελπίζοντας να βγάλη συστατικά θρεπτικά και για τούς ανθρώπους!... ***

Το μονοπάτι τελειώνει κάτω στη είσα τού βουνού.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

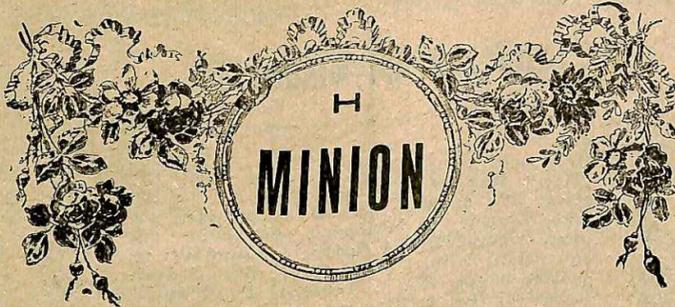
—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

—Όταν βρέθηκαν άσφαλτισμένοι απ' τη θεωρηρία, ο Πέρισιτι έβγαλε το κορτί με τή απίστα, άναψε ένα άπ' αυτά και περιερίστανε τή έσωτερική τή σπηλιά.

ΕΝΑ ΛΑΘΗΙΝΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ

ΤΟΥ ΜΙΣΕΛΑ ΖΕΒΑΚΟ

...ως πίσω και είδ' ένα άρχοντα με ώ-
ραίο παράσημα, του οποίου η γλυ-
κειά και θλιμμένη προσομιμία προ-
καλούσε από την πρώτη στιγμή μι-
ά ακατανίκητη συμπάθεια. Ήταν ένας
άντρας καμιά σαρανταριά χρονών,
πλούσιος μάλιστα, αλλά ντυμένος με βε-
λοδοδα μάστορ και με σπαθί που είχε
άδαικτοκόλλητη λαβή, στο πλευρό.
Τά μάτια του φανερώσαν ειλικρί-
νεια, ήθος, ανδρεία... Μά το σκο-
τεινό μέτωπό του φαινόταν σαν να
κούβη το μυστικό κάποιας άπειρης
θλίψεως.

—Τί με θέλετε, Έξοχότατε; ρώ-
τησε ο Ουμβέρτος με κάποια δυσπί-
στία.

—Ήσουν κοντά σου, του ά-
πάντησε ο άγνω-
στος, μειστόν, την ώρα που κη-
ραστήκαμε τον βασιλέα... Αυτό
που έκανε; ή-
σαν πολύ πολ-
υπρό... Πρέπει
να έγινε υποφέ-
ρι, πολύ για να
εκτίθεσαι και να
οιφισθούνη; έτσι
τα κεφάλια σου...
Οδ' ήθε-
λες λοιπόν πολ-
λό να μάθω ποιά
και γιατί μισεί το-
σο το βασιλέα...
Μπορείς να μου
μιλήσεις με κά-
θε εμπιστοσύνη;
Είμαι ο κόμης
Σπάντα...Κι' αν
τόνομά μου δεν
σου άρει, μάθε
ότι κι' εγώ μι-
σώ σαν κι σε-
να το Φερδινάν-
δο!...

—Ο κόμης Σπάντα! φώναξε ο
Ουμβέρτος. "Ω! Έξοχότατε, τόνωμά
μου είναι συνώνυμο της τιμιότητας
και της ανδρείας!... Σε ασ' υποσώ-
νω να εμπιστευτώ όλα... Μά όχι, εδω-
 γιατί άρχίζουν να μ'ε υποπεθώνουν
κιόλα... Νά, βλέπετε αυτούς εκεί
που άρθόπου... Έχω κάθε λόγο να
φοβάμαι τα πάντα!

—Πράγματι, μερικοί άνθρωποι είχαν
σταθεί και κύτταξαν περίεργα τους
δύο άνδρες.

—Τότε, είπε ο κόμης Σπάντα, έ-
λάτε στο σπίτι μου. Έκεί, όχι μόνο
δεν υπάρχει κίνδυνος να σ' ακούσουν
οι άδίκαιτοι, αλλά θα είσαι κι' ασφα-

λισμένος από τις ανάγκες της Ά-
στυνοσίας... Γιατί πρέπει να ξέρεις
ότι ο Φερδινάνδος δεν συγχωρεί ποτέ
μια προσβολή εναντίον του κι' ότι ά-
σφαλώς αυτή τη στιγμή θα έχει δια-
τάξει να σε συλλάβουν...

—Έπειτα από λίγη ώρα, ο Ουμβέρ-
τος κι' ο κόμης Σπάντα βρισκόντου-
σαν κλεισμένοι μέσα σε μι' από τις
άδαικτοκόλλητες λαβή, στο πλευρό.
Τά μάτια του φανερώσαν ειλικρί-
νεια, ήθος, ανδρεία... Μά το σκο-
τεινό μέτωπό του φαινόταν σαν να
κούβη το μυστικό κάποιας άπειρης
θλίψεως.

—Βγήνω από το κάτεργο, μα έ-
χω τη συνείδησή μου λευκή σαν το
μαλλιά μου. Το μόνο μου έγκλημα
είναι ότι υπήρξα πιστός τον κύριό
μου, τη μαρκή-
σια ντε Κυπριά-
νι!... Ονομάζο-
μαι Ουμβέρτος!

—Πώς! Έκανε
ο κόμης. Είναι
παλιός υπρέ-
της του Τζοβάν-
νι!... "Ω! πόσο
τά καταλαβαίνω
δία!... "Ο στω-
χος Τζοβάννι!...
"Ήταν ο πιο εύ-
γανής, ο πιο ώ-
ραϊός, ο καλύτε-
ρος απ' όλους
μας!... Τί τρο-
μεροί θρόνοι
κυκλοφορούνε γι'
αυτόν! "Άλλοι
λένε ότι έφαρ-
μιστήκαμε μακριά
άλλοι θεβαιώ-
σαν ότι γινόντι-
σταν με τον κό-
μη του Βεζου-
βίου. Άλλοι πέ-
λος όρκίζονται
πως τον είδαν
να σίχεται μέσ'
στα νερά του
κόλπου της Νεαπόλεως, όπου πνίγη-
κε η κόρη του!...

—Τότε, είπε ο κόμης Σπάντα, έ-
λάτε στο σπίτι μου. Έκεί, όχι μόνο
δεν υπάρχει κίνδυνος να σ' ακούσουν
οι άδίκαιτοι, αλλά θα είσαι κι' ασφα-

—Ο κόμης Σπάντα πήρε και διάβασε
την επιστολή της βασιλίσσης...

—"Ο κόμης Σπάντα! φώναξε ο
Ουμβέρτος. "Ω! Έξοχότατε, τόνωμά
μου είναι συνώνυμο της τιμιότητας
και της ανδρείας!... Σε ασ' υποσώ-
νω να εμπιστευτώ όλα... Μά όχι, εδω-
 γιατί άρχίζουν να μ'ε υποπεθώνουν
κιόλα... Νά, βλέπετε αυτούς εκεί
που άρθόπου... Έχω κάθε λόγο να
φοβάμαι τα πάντα!

—Πράγματι, μερικοί άνθρωποι είχαν
σταθεί και κύτταξαν περίεργα τους
δύο άνδρες.

...σείς με συγκίνησε κι' εύγνωσούνη.
Από την ημέρα αυτή, ο Ουμβέρτος
έγκαταστάθηκε στο παλάτι του με-
γαλόφρουρου αυτού άρχοντα, ο οποίος
του έφερε σαν ίσως του. Διέταξε
μάλιστα τους υπηρέτες του να τον
θεωρούν ως φιλοξενούμενο του, να
του έτοιμάσουν ιδιαίτερο διαμέρισμα
και να τον σερβίρουν στο ίδιο τρα-
πέζι μ' αυτόν.

Ο Ουμβέρτος έμεινε κλεισμένος
στο παλάτι πολλές ημέρες, ως που
ληρωθήκατε το έπεισόδιό του με το
βασιλέα κι' έγινε δυσκολογνώριστος.
Ντυμένος στα δλοκίονοργα, χωρίς
στις φρονιδες του κόμητος, από το
κεφάλι ως τα πόδια, αποφάσισε τέ-
λος μιά μέρα να βγή έξω.

Ο Ουμβέρτος, χωρίς ν' αναγνωρι-
στή από κανένα, διέσχισε πολλούς
δρόμους ανάμεσα στην πόλη, ένοχός
και πολλούς παληούς του φίλους, με
τους οποίους ξανάπιασε γνωριμία χω-
ρίς να τους αποκαλύψει ποιά είναι και
πρακτικώς ότι ή εξαίσιος των πνευ-
μάτων κατά του ναθεστώτος, ήταν
πάντα ή ίδια. Μιά σπία έφτανε
για ν' ανήξει τη φωτιά της επανα-
στάσεως στο βασιλείο των Δού-
κελιών.

Κατά τους περιπάτους του αυτούς,
ο Ουμβέρτος κατάληγε πάντα κάτω
απ' τα παράθυρα του μοναστηριού της
Άννουτσιάτας. "Ένα βράδυ τέλος, κα-
θώς ύψωσε προς τ' άστρο τα δακρυ-
σιμένα του μάτια, του φάνηκε πως
είδε ένα λευκό γέρι να σιελει ν' έ-
να από τα παράθυρα αυτά κι' ένα
πράγμα θαού να πέφτει μπρός στα
πόδια του.

"Ήταν ένα κομμάτι φουάι... Τρέ-
μοντας ένόληρος, ο Ουμβέρτος έ-
σκυψε και το πήρε. "Έπειτα, με την
καρδιά πληρωμένη από έλπίδα,
το άνοιξε. "Ένα χροιά γυαμμένο ή-
ταν κλεισμένο μέσα. Χλωμός, πελι-
νός, νοιώθοντας τα πόδια του να
λυγίζουν, σέρθηκε τότε ως το ανά-
κτορο του Σπάντα. Μόλις βρέθηκε
στο διαμέρισμά μου, κλείστηκε μέσα
κι' εκεί υπήρξε να διαβάσει στη χα-
τί αυτά τα λόγια, που ένα γέρι γα-
πημένο του τα είχε χαλάσει:
"Σε αναρωτιέμαι... Έλάττω σε σε-
να... Μή ξαναφανής κάτω απ' τα πα-
ράθυρα του μοναστηριού... Μας επι-
βλέπουν.

Η ΜΑΝΤΟΝΑ.
—Θε μου!... Ζωντανή ή Μαντό-
να!... Ήη λοιπόν!... φώναξε ο Ου-
μβέρτος έτοιμος να λιποθυμήσει.
"Όταν βγήκε από το δωμάτιό του,
μιά ακλόνητη απόφαση ζωγραφίζε-
ταν στο πρόσωπό του που ή εδούχια
τον έγχε κάνει σχεδόν νεανικό... Μιά
παράδοξη φλόγα έλαμπε στο μάτι
του... Πήγε και βόηξε τον κόμητα
Σπάντα, ο οποίος βλέποντάς τον,
φώναξε:
—"Ω! "Ω! καλέ μου Ουμβέρτε!...
Φάνηκαν μεταμορφωμένοι... Τί σου
συνέβη λοιπόν!...
—Έξοχότατε, του άπάντησε μυσ-
τηριώδης ο Ουμβέρτος, βρισκόμα-
στε ίσως στην εποχή των θανάτων.
Οι νεκροί ξαναζούν... Δεν είναι λοι-
πόν καθόλου περίεργο να ξαναβρούν
κι' οι γέροι κάτι απ' το νεανικό τους
σφρίγος.

Ο κόμης, ακούγοντας αυτά τα λό-
για, κύτταξε το γέρο με μι' άδουνητή
κατάπληξη.

—Δεν είναι τραλλός, όπως ίσως
φοβάστε, έπαυσε να του πη ο Ου-
μβέρτος. "Η έλπίδα που ξαναγεννιέται
μέσ' στην καρδιά μου μ' ενθουσιάζει
και με κάνει να λέω λόγια φαντασι-
στικώς ακατάληπτα... "Ήθλα να σ'ε
ρωτήσω, Έξοχότατε, αν είστε δια-
τεθειμένος να κάνετε τα πάντα για
το φίλο σας Τζοβάννι ντε Κυπριάνι.
—Προθυμώτατος! άπάντησε ο κό-
μης συγκινημένος. Μά τί μπορούμε
να κάνουμε για ένα...
—Γιά ένα νεκρό; συμπλήρωσε ο
Ουμβέρτος. Τίποτε! Μά για τη χή-
ρα του!...
—Γιά τη μαρκήσια, όπως για τον
εύγενικό μου φίλο, αν ήταν ζωντα-
νός, θα ήμουν έτοιμος να κάνω τα
πάντα!...

—Αυτό μου φτάνει, Έξοχότατε!
είπε ο Ουμβέρτος. Μεθαύριο θα σ'ε
πώ τί μπορεί να έλπιζή ή μαρκήσια
Κυπριάνι από σ'ε κι' από μένα.
Και ο Ουμβέρτος άποσύρθηκε, χω-
ρίς να δώση άλλες εξηγήσεις, άφι-
νοντας τον κόμητα Σπάντα με την
τρομερή έντύπωση πως είχε τραλα-
θεί απ' τον πόνο του... Αυτή ή εν-
τύπωση του έγινε δεδιόττητα, όταν
σε λίγο οι υπηρέτες του πήγαν και
του είπαν ότι ο
Ουμβέρτος είχε έ-
ναροσει τα κου-
ρελιότινα ορού-
του, τα οποία είχε
φράξει κι' ήτι είχε
βγάλει έξω θεβαι-
ώντας πως θα έ-
ναγνίζε τις μεθε-
πομένη.

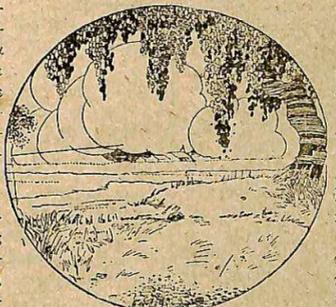
Φεύγοντας από
το ανάκτορο του κό-
μητος, ο Ουμβέρτος
—ο οποίος πάμα-
τι είχε φορέσει τα
κουρελιότινα ορού-
γα του—για να μη
τον αναγνωρίση κανείς, βγήκε έξω
απ' τη Νεάπολη.

Όταν έφτασε στην έξοχή, γύρισε
και κύτταξε πίσω του και είδε ότι
κανείς δεν τον παρακολούθουσε. Τό-
τε, με θύμα γοργό, διευθύνθηκε προς
το χωριό Τσιβίτα, όπου κατοικούσε
ο Φορτουνάτο, ο σύνοργός του της
φυλακής, ο αριθμός 73 του κάτε-
ργου.

—Έφτασ' εκεί με τα χαράματα. Κα-
θώς περπατούσε στην πλατεία του
μικρού χωριού κι' έτοιμαζόταν να
χτυπήσει στην πόνη πόρτα που θα
του άνοιξε μπροστά του για να ζητήσει
πληροφορίες, είδε έξωθεν ένα νεό, ο
οποίος περνούσε μ' ένα δίκανο στον
δμο.

—Φορτουνάτο! φώναξε γαμάτος
χαρά.
—Ουμβέρτε! του άπάντησε ο νέ-
ος, πέφτοντας στην άγκαλιά του. "Ε-
σ' έδω!... Με χρειάζεσαι τίποτε;...
Είμαι έτοιμος... Μήπως χρειάζεσαι
καταφύγιο;... Το σπίτι μου είναι δικό
σου!
—Φορτουνάτο! είπε με σοβαρότητα
ο Ουμβέρτος, άκουμπώντας το χέρι
του στον ώμο του νέου.
—Έργου να σου ύπνο-
θωμίσω την ύπνο-
σου... Μοδ' έχεις πει θ-
τι σε όποιονδήποτε περ-
στασι, θα μπορούσε να
θέσσει στη διάθεσή μου...

—Μπλίνοντας στο δρόμο όπου βρισκό-
ταν το ανάκτορο του Σπάντα αυτε-
λήθη με κατάπληξη συγκέντρωσι κό-
σου υποστά σ' αυτό.
"Έβλεπε το θύμα του, καταβύου-
νος από κακή προσοχήματα. "Πο-
υάταν να δούλη μέσα, όταν έ-
κεί τον έπιστάτη του κόμητος
να διευθύνεται προς αυτόν.
"Ο έπιστάτης τον έπηρε-
απ' το πρόσωπο και τον ή
πουάκουσε άδίστα από κεί
για τήν αυτήν... (Ακολουθεί)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΙΣΤΟΡΙΑ

"Ένας βρυλλικός είκοσαετής ήρωας. "Ο Γουλιέλ-
μος άποφασίζει να παντρευτή. "Η απαγορεύσει
του Πάπα. "Η προσβλητική άπάντησι της νύ-
φης. "Η μανία του Γουλιέλμου. Μιά ξεφρενια-
σμένη ιππασία. Στον πύργο της Μαθίλδης.
"Η τρομερή έκδικησις του περιφρονημένου.

Χίλια χρόνια έχουν περάσει
από την εποχή που έζησε ο περίφη-
μος Γουλιέλμος ο Νόβος ή ο Κατα-
κτήτης, δούτ της Νορμανδίας και βα-
σιλεύς της Άγγλίας... Γι' αυτό ή
ζωή του περιβάλλεται με χιλίους ώ-
ραϊούς θρόνους, από τους οποίους
είνε άδύνατο στο σύγχρονο ιστορικό
να εξακριβώση ποιά είναι αληθινή
και ποιά φανταστική.

Μά ο πιο ώραϊός απ' όλους αυ-
τούς τους θρόνους έχει πληγεί γύ-
ρω από το γάμο του και τον οποίο
θα σ'ε διαγγέθουμε σήμερα.

Μιά ώραια λοιπόν ήμουν, ο Γου-
λιέλμος ο Νόβος—τόν έλεγαν νόβος,
καί ή η η-
τέρα του ή-
αν κόρη τα-
πεινών βυ-
ροδεψών—
αποφάσισε
να κλάκα-
ρουμε να
παντοστή.

Συγχρόνως
διέλεξε και
τη μέλλουσα
σύζυγό του
στο πρόσωπο
της μακρο-
πύχης του έ-
ξοχού Με-
θίλδης, κόρης
ορού δούκα
Μπωντουάν της Φλάνδρας, αν και δεν
ήξερε καθόλου. Είχε άκούσει μό-
νο να λένε πως ήταν μι' απερίετος
έξοχότητα ώραια κι' άγνή.

Ο άρχιεπίσκοπος θύας της Ρουέν,
μολις άυθε την άπειρά του αυτή,
όλησε ν' απαγορεύσει το γάμο αυτό,
λόγω της συγγενείας των δύο νέων
και επικαλέσθη την επείμβασι του
Πάπα, ο οποίος εξέδωσε και σχετική
άπαγορευτική βούλα. Μά ο Γου-
λιέλμος έλάττω ναύαταν για τις
απαγορεύσεις του Πάπα. Δεν ήταν
άλλοτε ούτε ή πρώτη, ούτε ή τε-
λευταία φορά που παρέδινε τη θέ-
λησή του "Άγιος Πιερρε της Ρουέν.

Έστειλε λοιπόν άγγελιοφόρους του
στην ποιηχότισσα Μαθίλδη για να
της αναβάθισον την πό-
νησά του και πείθει με
άγωνα νά την έπιστρέφη
τους.

Πράγματι, έπειτα από
λίγη ήμερα οι άγγελοι
φώρα ξαναγεννήσαν, φέ-
ροντας την άπάντησι της
ποιηχότισσας.

Στάθηκε το-
ςτον κύριο τους,
ο οποίος ήταν ν
τρομερός στην
έργη του και
του μετεβίβασαν
τραυλίζοντας την
προσοχή απάν-
τησι της ή ο-
ποία ήταν απλή
και ειλικρινής.
—Προστώ
—τους είχε πει
—να φορέσω
τον πέπλο της καλογοησίας, παρ' να
γίνω σέζου-
γος ενός νε-
θου...
"Ο Γουλι-
έλμος, μαστι-
γούμενος κα-
τάτορα έ-
πό την προ-
σβολή αυτή,
κυριεύθηκε ά-
πό μι' ατρο-
λή μα νία.
Πήδησε άμέ-
σως στο έ-
λόγιό του κι'
άρχισε να
κατάπληξε
τη Φλάντρα.
"Έτσι έφτασε
στον πύργο του κόμητος Μπωντουάν,
του πατέρα της Μαθίλδης, διέσχισε
σαν βάλος την κρηματική του γέφυρα
και την αλλη, υπήκε μέσα σαν άγρι-
μ, βόηκε τη Μαθίλδη σε μι' α-
βουσα να βουάη μπρός στον κορμάλειό
της, χύθηκε άπάνω της μωρητόν-
τας άγρια και την έσπασε κυριολε-
κτικώς στο έδαφος... Κατόπι ξαναγύ-
ρισε στον πύργο του Ιβανουπονημένος.
Δεν περσαν όμως τρείς μέρες και ή
Μαθίλδη τούστειλε άγγελιοφόρους,
ζητώντας τον αυτή ώρα για σύζυγό
της! Το έδαφος της είχε δώσει,
είνε πιασε τότε.

—Μεσως όλη ή μανία του Γουλι-
έλμου μετεβίβη σε γάμο και παρ-
τες μεγάλωρησάτασ συμπτώσι.
"Ήπι παντρεύτηκε έ-
πειτ' απ' λίγες μέρες στη
Μητροπόλη της Ρουέν την
ποιηχότισσα Μαθίλδη.
"Όπως είθε βεβαιώνει ή ή-
στορία, υπήρξε καλός και
πιστός σύζυγος και ούτε
ένα σύννεφο δεν όθλωσε
τη σύζυγική εδούχια του.

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΑΡΤΑΝΙΑΝ

Μπουσού έλπιζε ότι, αν άπήγαγε την κ. ντε Μιραμιόν, από τέλος έκείνη θα δούλευε να γίνει σύζυγός του.

Πήρε λοιπόν έπ' αμάξι κι' έναν άμαξά και, καθώς η κ. ντε Μιραμιόν πήγαινε στην εκκλησία του Μόν-Βαλεριάν για να προσευχηθή, σταμάτησε το άμαξί της, μαζί με τών συγγενείς και τούς φίλους του, τών οποίων είχ' επικαλεσθεί τη συνδρομή, και της άνακοίνωσε το σκοπό του, γεμάτος γλυκύτητα στην άρχή. Μά όταν η κυρία ντε Μιραμιόν του άπάντησε με αβρότητα, άλλαξε τόνο και, ασπάζοντας την διά της βίας, την έβαλε μέσα στο άμαξί του, το οποίο ξεκίνησε άμεσα διευθυνόμενο προς τη Μαρτί. Έκει ήταν το σπίτι κάποιου συγγενούς του, στο οποίο σκόπευε να εγκατασταθή προσωρινώς.

Στη Βουλώνη όμως, με ρόδα του άμαξίου έσπασε και χρειάστηκαν δύο ώρες ως ότου να την αντικαταστήσουν.

"Ενας άπ' τούς ύπηρετές της κ. ντε Μιραμιόν, ο οποίος ήταν μαζί της κατά την ώρα της άπαγωγής και κατόρθωσε να ξεφύγει, ήρθε τρέχοντας στο σπίτι της συγγενούς της κ. ντε Τροβίλ, όπου, κατά συμπρωσιν, βρισκόμουν κι' εγώ. Άμέσως, αδιά εμάθα τι είχε συμβεί. Έφυγα βιαστικάς για να το ροζήσω να βοηθήσω την κ. ντε Μιραμιόν.

"Έπρεπε να πάω μαζί μου και μερικούς γενναίους συντρόφους. Έπρεξα λοιπόν ως το στρατών των σωματοφυλάκων, όπου κατώροβα να βρω έφτά-όγδα άπ' αυτούς.

"Ο ύπηρετής είχε άκούσει το Μπουσού να λέη το μέρος στο οποίο ή άδηγόσας την κ. ντε Μιραμιόν. Καλπάσαμε λοιπόν άσυγκράτητοι πώς τα έκει κι' έπειτα από μερικές ώρες φτάσαμε τούς άπαγωγείς σε μικρή άπόσταση από το κατασφύγι τους.

"Ο Μπουσού κι' οι άνωρωποι προτίμησαν, άντι να συμπλακούν μαζί μου να ξεφωνιστούν, άφίνοντας με ως λάφυρα την κ. ντε Μιραμιόν και το άμαξί τους.

"Άμέσως εγώ έβιασα προς το μέρος της χαρούμενος γιατί την είχα άπελευθερώσει και περιμένα να μου εκδηλώσει ή έννοιασμού την εύγνωμοσύνη της. Μά έκείνη με δέχτηκε σαν γά με μη με γνώριζε σχεδόν καθόλου. Το άπέδωσα αυτό στην ταραχή της και στην συγκίνησή

Ο Άρτανιάν, ο Πόρθος, ο Άραμης και ο Άθος. (Ακολουθεί)

σε σάς, μου άπάντησε έκείνη. Δεν θέλει να έκτεθη στο μέλλον στις μουφές που είνε ένδεχόμενο να της άπευθύνετε, σχετικώς με την άπαγωγή της.

Την ίδια άπάντησι μου επανέλαβε κι' η κ. ντε Μιραμιόν, όταν την ξανα-συνάντησα. "Ήσουν πολύ δυσχερής μένος άπό όλη αυτή την ιστορία και γι' αυτό άποφάσισα να μη γάνω τον καιρό μου προς τιμήν της.

"Πράγματι η κ. ντε Μιραμιόν δεν ξαναπαντρεύτηκε πειά.

"Μολοντί πέρασαν περισσότερα άπό είκοσιπέντε χρόνια από τότε που διεδομακρίσθησαν τα γεγονότα που άναφέρω παραπάνω, ή πλούσια αυτή γήρα δεν τα λησιμόνασε ποτέ. Η άπαγωγή είχε πληρώσει βαθιά την ήθικη της και για να παρηγορηθή άφιέρωσε όλη τη ζωή της και την περιουσία της στις φιλανθρωπίες.

"Έπειτα από λίγες ήμέρες, ο καρδινάλιος Μαζαρίνος προσέλαβε έμένα κι' έναν άλλο σωματοφύλακα, το Μπανώ, στην ιδιότητα του ύπηρεσία. Μας έδινε έλάχιστα γρήματα και μάς έφέρετο με μεγάλη ψυχρότητα.

"Έξαρνα όμως κι' έντελιος άπροσδόκητα, ή συμπεριφορά του καρδινάλιου άλλαξε απέναντί μας. "Άρχισε να μάς περιποιήται, να μάς κολακεύη και να μάς δείχνη με κάθε τρόπο την εύνοιά του. Έγώ ξαφνιαζόμουν για την άπρόσπη αυτή μεταβολή, ή οποία δεν ήταν καθόλου δικαιολογημένη, γιατί ο ζήλος μου με τον οποίο τον ύπηρετούσα στην άρχή, είχε σβάσει εξ αίτιας της άδιαφορίας του.

"Άρνού σκέφτηκα άρεκατα σχετικώς με αυτό το ζήτημα, κατάλαβα ότι ο καρδινάλιος έννοιασε τη δύναμή του να κλωνίζεται και ότι, βλέποντας τον κίνδυνο και καταλαβαίνοντας πως όλοι του χρειάζοντουσαν, δεν περιφρονούσε πειά κανένα.

"Άνακοίνωσα τις σχέψεις μου αυτές στο Μπανώ, ο οποίος έμεινε ά-

πολύτος σύμφωνος μαζί μου και μου συνέστησε να έπορευηθεύμε της εύκαιρίας και να θυώμε κερδισμένοι.

"Πράγματι, ο λαός είχε έξεγερθεί έναντίου του καρδινάλιου. Οι φόροι τούς οποίους του επέβαλε διαρκώς ήταν δυσβάστακτοι πειά. Έπίσης κι' οι συγγενείς τόν μισούσαν για την επίδειξή του στην Άλνα την Αυτοκρατική και δεν έδλεπαν την ώρα πότε να τόν άνακρούσουν.

"Έτσι ο Μαζαρίνος βιασκόταν μαζί μου δύο πυρών.

Τότε αυτός προσπάθησε να πάω με το μέρος του το δούκα ντε Σατιγιόν, ο οποίος έξακουσε μεγάλη επίδρασι στον πρίγκηπα ντε Κοντέ. Τού προσέφερε μάλιστα εις άντάλλαγμα τη στραταρχική ράβδο, μά ό δουξ άνήνησε, λεγοντάς του περήφανα ότι τη στραταρχική ράβδο θα την άποκοτούσε με την άξια του κι' όχι με ραδιουργίες.

"Ο καρδινάλιος, χωρίς ν' άπογορευθή άπευθύνθηκε τότε προς τον Γκιτώ, τον οποίο ο Κοντέ άγαπούσε έξαιρετικά.

"Ο Γκιτώ δείχτηκε λιγώτερο εύσυνείδητος και, άντι πενήντα χιλιάδων σκούδων, δέχτηκε να μευτεύση για να συμπλώση τον καρδινάλιο με τον πρίγκηπα.

"Πράγματι δέ επέτυχε τη συμφιλίωσι αυτή, ή οποία έπισφραγίστηκε με ένα μεγαλοπρεπές συμπόσιο, στο οποίο παρεκάθησε, έκτος των άλλων και ο στραταρχός ντε Γκραμόν, κοινός φίλος και των δύο.

"Έτσι τα πράγματα κανονίστηκαν για λίγον καιρό.

"Ένωμεταξύ όμως οι έγθροι της Γαλλίας είχαν κυριεύσει το Κουρσάι κι' είχαν σημειώσει και διάφορες άλλες έπιτυχίες. Παντού δέ επαναλάμβαναν βριστικώς ότι ο καρδινάλιος ήταν ευχαριστήμενος για τις ένδικες αυτές συμφορές, ή οποίες τού έδιναν εύκαιρίας να επέβαλη καινούργιους φόρους και να παρατεινέ τον πόλεμο επ' άπειρο. Γι' αυτό το λόγο μάλιστα το Παρλαμέντο των Παρισίων άνήνησε να έπιχωρώση διάφορα φορολογικά διατάγματα του.

"Ο καρδινάλιος άρχισε καινούργιες μηχανορραφίες για ν' άναγκάση τα μέλη του Παρλαμέντου να συμφορώθουν με τις θελήσεις του, τις οποίες παρουσίαζε δ'ήθευε ως θελήσεις του νεαρωτάτου άκόμα βασιλέως.

"Έτσι άρχισε ένας άκήρυκτος πόλεμος μεταξύ του καρδινάλιου και του Παρλαμέντου, μερικά άπ' τα μέλη του οποίου ο Μαζαρίνος είχε πάρει με το μέρος του.

"Η άντιθεση αυτή δεν άργησε να επεκταθή και στο λαό, ο οποίος φυσικά κηρύχτηκε κατά του Μαζαρίνου και άρχισε τις ταραχές.

όστε είχε πάντα περισσότερο μαζί του. Γιατί, καθώς έλεγε, είχε διαβάσει πολλές ποσές ιστορίες μαθητών που μαχαιρώσαν τούς δασκάλους των γιά να τούς εκδικηθούν για τούς κακούς βαθμούς που τούς έβαζαν ή για τις τιμωρίες που τούς επέβαλαν.

Αυτός ήταν ο Πέτερλ.

Πώς, έπειτα άπ' αυτά, κατόρθωσε να βρη γυναίκα, μια γυναίκα μάλιστα διπλή από εκείνον, αυτό είνε μυστήριο...

"Όστόσο παντρεύτηκε... Άίτρουε τη γυναίκα του, έν πρώτος γιατί ήταν γυναίκα του κι' έπειτα γιατί ήται ή μόνη γυναίκα που δεν τον είχε άποκρούσει...

Δυστυχώς, ή διαβολογυναίκα αυτή κορόιδευε τον άγαθό Πέτερλ και διασκέδαζε με άλλους. Έδιατέρας είχε σχέσεις με ένα συνάδελφο τού συζύγου της, ένα νέο που είχε το πρόσωπό του σημαδεμένο από κάποιου φοιτητική μοναγία, ψηλό κι' εύρωστο.

"Ο Πέτερλ ήταν άνικανος, όσο κι' ένα μωρό ν' άντιληφθή τίποτε.

"Έτσι θ' άγνοούσε τα πάντα στον ζώνω τον άπαντα. Άν δεν παρουσιαζόταν ένας καλός φίλος, ο οποίος, υπορωστικώτατα, τον έκανε ένήμερο των σχέσεων της συζύγου του με το συνάδελφό του...

"Ο Πέτερλ όμως δεν πείστηκε κι' έσπευσε μάλιστα να άνακοινώση στη γυναίκα του σ' ή πρώτη της επίσκεψις. Τότε έκείνη, για καλό και για κακό, (φοβόταν βλέπεις τόν περισσότερο που ο Πέτερλ είχε πάντα άπάνω του) σκέφτηκε να τού πάζη τον άέρα με γιά πάντα.

Κατόρθωσε λοιπόν να πάη με το μέρος της την καινούρα τους που ήταν μια πονηρή γυναίκα σαν κι' αυτή και με την οποία συννεοιστο περισημα. Έτσι την έβαλε να μπλέξη και να γοητεύη τον άγαθό Πέτερλ. Έκείνος στην άρχή δείχτηκε δειλός και στενωγορημένος, μά σιγά-σιγά, κολικεύθηκε μέσ' στην άπλοικη ψυχή του, βλέποντας ότι η γυναίκα του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Μά, ό Ουρανέ!... "Θ Θεέ!... Πέτερλ! Πέτερλ! Μέσα στη μέθη του, δεν είχε πάει στην καινούργια του κατοικία... Είχε ξαναγυρίσει από παλιό του σπίτι και βρισκόταν μπρος στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

"Η γυναίκα του ήταν πλαγιασμένη και γλυκοκοιμώταν.

Μά άπάνω στο δυνατό στήθος της αναπαύονταν έν' άντρικό κεφάλι, στο πρόσωπο του οποίου ήταν χαραγμένη μια ούλη. "Ο άγαπητός συνάδελφός του κι' επικαλεσθηκε τη μαρτυρία της ίδιας της ύπηρετίας. "Η τελευταία μάλιστα, συννεοσημένη καθώς ήταν με την κυρία της, έμεινε σιωπηλή κι' έσχυψε το κεφάλι της...

Τέλος ή δυο γυναίκες, ή κατόφωσαν τόσο καλά, ώστε ο φτωχός Πέτερλ δεν μπόρεσε πειά να βρη την παρακρή άντιρρηση. Παρακάλεσε μόνη την γυναίκα του ν' άναβάλη το διαζυγίο τους για μερικούς μήνες για να συνήθειε στην τρομερή ιδέα τού χωρισμού.

"Η γυναίκα του έκανε πως το δεχεται αυτό. "Έτσι ο Πέτερλ πήρε εις βάρος του όλα τα άδικα και έκανε, ό, τι τού ζητούσε ή γυναίκα του.

Τέλος, ή ήμέρα τού χωρισμού έφτασε. "Ο Πέτερλ νοιώσισε έν άλλο οίκτισμα για να εγκατασταθή, ενώ ή γυναίκα του κρατήσε το παλιό.

Στις δυο άκριθως, το άπόγευμα χρώσαν.

"Η γυναίκα του έμεινε στο σπίτι της κι' ο Πέτερλ πήγε—για πρώτη φορά στη ζωή του—σε μια μπουαρία για να πιήη τον πόνο του. Έκει έπειτα από κάθε ποτήρι μπύρας, ή ψυχή του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Μά, ό Ουρανέ!... "Θ Θεέ!... Πέτερλ! Πέτερλ! Μέσα στη μέθη του, δεν είχε πάει στην καινούργια του κατοικία... Είχε ξαναγυρίσει από παλιό του σπίτι και βρισκόταν μπρος στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

"Η γυναίκα του ήταν πλαγιασμένη και γλυκοκοιμώταν.

Μά άπάνω στο δυνατό στήθος της αναπαύονταν έν' άντρικό κεφάλι, στο πρόσωπο του οποίου ήταν χαραγμένη μια ούλη. "Ο άγαπητός συνάδελφός του κι' επικαλεσθηκε τη μαρτυρία της ίδιας της ύπηρετίας. "Η τελευταία μάλιστα, συννεοσημένη καθώς ήταν με την κυρία της, έμεινε σιωπηλή κι' έσχυψε το κεφάλι της...

Τέλος ή δυο γυναίκες, ή κατόφωσαν τόσο καλά, ώστε ο φτωχός Πέτερλ δεν μπόρεσε πειά να βρη την παρακρή άντιρρηση. Παρακάλεσε μόνη την γυναίκα του ν' άναβάλη το διαζυγίο τους για μερικούς μήνες για να συνήθειε στην τρομερή ιδέα τού χωρισμού.

"Η γυναίκα του έκανε πως το δεχεται αυτό. "Έτσι ο Πέτερλ πήρε εις βάρος του όλα τα άδικα και έκανε, ό, τι τού ζητούσε ή γυναίκα του.

Τέλος, ή ήμέρα τού χωρισμού έφτασε. "Ο Πέτερλ νοιώσισε έν άλλο οίκτισμα για να εγκατασταθή, ενώ ή γυναίκα του κρατήσε το παλιό.

Στις δυο άκριθως, το άπόγευμα χρώσαν.

"Η γυναίκα του έμεινε στο σπίτι της κι' ο Πέτερλ πήγε—για πρώτη φορά στη ζωή του—σε μια μπουαρία για να πιήη τον πόνο του. Έκει έπειτα από κάθε ποτήρι μπύρας, ή ψυχή του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Η ώραία καινούρα τον είχε άνακαλύψει τρυφερά...

Ο ΠΕΤΕΡΛ

—Καλησπέρα, Πέτερλ. Γυρίζεις κούλας στο σπίτι σου;

—Ναι, γυρίζω... Καληνύχτα...

—Μά μείνε λίγο μαζί μου! Τι κάνεις ή γυναίκα σου;

"Ο Πέτερλ ψύβρισε και πύθμοιαζε σαν νάλεγε: "Ο Διάβολος να την πάρη! Χαιρήλωσε το καπέλλο του και διευθύνθηκε προς το σπίτι του με όλη κλωνίζουσα. Τα γέλια μιας τόν συνάδελφου. Έβιασε ένας κύκλος λογίων και καλλιτεχνών και, μολοντί είχαν περάσει ή δυο μετά τα μεσάνυχτα, καθόλαστε ακόμα σ' ένα τραπέζι τού θάβους στο "Καφέ-Μερκούρ".

—Είνε λοιπόν παντρευμένος ο Πέτερλ; ρώτησα τούς άλλους. Δεν τον άκουσα ποτέ να μιλάη για την γυναίκα του.

"Η άλήθεια είνε ότι δεν τον είχ' άκούσει άκόμα παρά να προσφρή πέντε-έξη λέξεις. Έρχόταν κάθε μέρα στο τραπέζι μας, έπινε τις μπύρες του, τη μια άπάνω στην άλλη και, μόλις μεθύσε, μάς άφινε κι' έφουγε. Ποτέ μάλιστα δεν έφουγε χωρίς να έχη μεθύσει.

"Ένωτούς ποτέ δεν φαινόταν μεθυσμένος. Ήταν ένας άνθρωπάκος άδύνατος, με στενωγοκόρο κεφάλι και χλωμό πρόσωπο, με δυο μάτια θολά και με μια βαθιά ρυτίδα, που φανερώσε πόνο, γόρω άπ' το στόμα. "Όταν έπινε πολύ, το πρόσωπό του χρωματιζόταν έλαφρά και τα μάτια του άρχιζαν να σπιθολούουν σαν τη φλόγα ενός καντηλιού έτοιμου να σβύση.

—Δεν μιλάει, παρά όταν είνε μεθυσμένος, άπάντησε στην έρώτησή μου ο ψηλός Χέιντελμαν. "Έτσι μου διηγήθηκε κάποτε την ιστορία του. "Έλεξτε να την άκούσης;

—Φυσικά! Μου άρέσει πάντα ν' άκούω πράγματα που δεν με άφορούν.

—Λοιπόν, άκου... "Ο Πέτερλ, έτσι όπως τον βλέπεις μπορεί νάναι το πολύ σαράντα χρόνων. Πρό δέκα άκόμα χρόνων ήταν καθηγητής σε κάποιο καλλίεγιο σε μια επαρχία. Άδύνατος και εύλασθενος καθώς ήταν, είχε συνήθειε από νέος να υποτάσσεται σε όσους ήταν δυνατώτεροι άπ' αυτόν.

"Έτσι, οι συμφοιτητά του τόν έπειραν στο μεξέ και πάντα, τόσο οι άντρες όσο κι' ή γυναίκα, δεν τον λογαριάζαν ποτέ για μια πεντάρα.

"Ήταν ήδη πολύ δειλός κι' άπολωτος, όταν έξαρνα βρέθηκε, χωρίς να τού έβρη πώς, από τα φοιτητικά έδάφια στην έδρα του καθηγητού, από τα χέρια τών συμφοιτητών του στα τέρμα των μαθητών του. Και οι μόν και οι δέ τον μεταχειρίζοντουσαν με τον ίδιο τρόπο.

Ποτέ καθηγητής δεν θά είχε περισσότερα παράπονα από τον Πέτερλ για την κακία τών μαθητών του, τούς οποίους φοβόταν κι' οι οποίοι τού ήξεραν αυτό. Τους φοβόταν τόσο,

όστε είχε πάντα περισσότερο μαζί του. Γιατί, καθώς έλεγε, είχε διαβάσει πολλές ποσές ιστορίες μαθητών που μαχαιρώσαν τούς δασκάλους των γιά να τούς εκδικηθούν για τούς κακούς βαθμούς που τούς έβαζαν ή για τις τιμωρίες που τούς επέβαλαν.

Αυτός ήταν ο Πέτερλ.

Πώς, έπειτα άπ' αυτά, κατόρθωσε να βρη γυναίκα, μια γυναίκα μάλιστα διπλή από εκείνον, αυτό είνε μυστήριο...

"Όστόσο παντρεύτηκε... Άίτρουε τη γυναίκα του, έν πρώτος γιατί ήταν γυναίκα του κι' έπειτα γιατί ήται ή μόνη γυναίκα που δεν τον είχε άποκρούσει...

Δυστυχώς, ή διαβολογυναίκα αυτή κορόιδευε τον άγαθό Πέτερλ και διασκέδαζε με άλλους. Έδιατέρας είχε σχέσεις με ένα συνάδελφο τού συζύγου της, ένα νέο που είχε το πρόσωπό του σημαδεμένο από κάποιου φοιτητική μοναγία, ψηλό κι' εύρωστο.

"Ο Πέτερλ ήταν άνικανος, όσο κι' ένα μωρό ν' άντιληφθή τίποτε.

"Έτσι θ' άγνοούσε τα πάντα στον ζώνω τον άπαντα. Άν δεν παρουσιαζόταν ένας καλός φίλος, ο οποίος, υπορωστικώτατα, τον έκανε ένήμερο των σχέσεων της συζύγου του με το συνάδελφό του...

"Ο Πέτερλ όμως δεν πείστηκε κι' έσπευσε μάλιστα να άνακοινώση στη γυναίκα του σ' ή πρώτη της επίσκεψις. Τότε έκείνη, για καλό και για κακό, (φοβόταν βλέπεις τόν περισσότερο που ο Πέτερλ είχε πάντα άπάνω του) σκέφτηκε να τού πάζη τον άέρα με γιά πάντα.

Κατόρθωσε λοιπόν να πάη με το μέρος της την καινούρα τους που ήταν μια πονηρή γυναίκα σαν κι' αυτή και με την οποία συννεοιστο περισημα. Έτσι την έβαλε να μπλέξη και να γοητεύη τον άγαθό Πέτερλ. Έκείνος στην άρχή δείχτηκε δειλός και στενωγορημένος, μά σιγά-σιγά, κολικεύθηκε μέσ' στην άπλοικη ψυχή του, βλέποντας ότι η γυναίκα του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Μά, ό Ουρανέ!... "Θ Θεέ!... Πέτερλ! Πέτερλ! Μέσα στη μέθη του, δεν είχε πάει στην καινούργια του κατοικία... Είχε ξαναγυρίσει από παλιό του σπίτι και βρισκόταν μπρος στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

"Η γυναίκα του ήταν πλαγιασμένη και γλυκοκοιμώταν.

Μά άπάνω στο δυνατό στήθος της αναπαύονταν έν' άντρικό κεφάλι, στο πρόσωπο του οποίου ήταν χαραγμένη μια ούλη. "Ο άγαπητός συνάδελφός του κι' επικαλεσθηκε τη μαρτυρία της ίδιας της ύπηρετίας. "Η τελευταία μάλιστα, συννεοσημένη καθώς ήταν με την κυρία της, έμεινε σιωπηλή κι' έσχυψε το κεφάλι της...

Τέλος ή δυο γυναίκες, ή κατόφωσαν τόσο καλά, ώστε ο φτωχός Πέτερλ δεν μπόρεσε πειά να βρη την παρακρή άντιρρηση. Παρακάλεσε μόνη την γυναίκα του ν' άναβάλη το διαζυγίο τους για μερικούς μήνες για να συνήθειε στην τρομερή ιδέα τού χωρισμού.

"Η γυναίκα του έκανε πως το δεχεται αυτό. "Έτσι ο Πέτερλ πήρε εις βάρος του όλα τα άδικα και έκανε, ό, τι τού ζητούσε ή γυναίκα του.

Τέλος, ή ήμέρα τού χωρισμού έφτασε. "Ο Πέτερλ νοιώσισε έν άλλο οίκτισμα για να εγκατασταθή, ενώ ή γυναίκα του κρατήσε το παλιό.

Στις δυο άκριθως, το άπόγευμα χρώσαν.

"Η γυναίκα του έμεινε στο σπίτι της κι' ο Πέτερλ πήγε—για πρώτη φορά στη ζωή του—σε μια μπουαρία για να πιήη τον πόνο του. Έκει έπειτα από κάθε ποτήρι μπύρας, ή ψυχή του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

όστε είχε πάντα περισσότερο μαζί του. Γιατί, καθώς έλεγε, είχε διαβάσει πολλές ποσές ιστορίες μαθητών που μαχαιρώσαν τούς δασκάλους των γιά να τούς εκδικηθούν για τούς κακούς βαθμούς που τούς έβαζαν ή για τις τιμωρίες που τούς επέβαλαν.

Αυτός ήταν ο Πέτερλ.

Πώς, έπειτα άπ' αυτά, κατόρθωσε να βρη γυναίκα, μια γυναίκα μάλιστα διπλή από εκείνον, αυτό είνε μυστήριο...

"Όστόσο παντρεύτηκε... Άίτρουε τη γυναίκα του, έν πρώτος γιατί ήταν γυναίκα του κι' έπειτα γιατί ήται ή μόνη γυναίκα που δεν τον είχε άποκρούσει...

Δυστυχώς, ή διαβολογυναίκα αυτή κορόιδευε τον άγαθό Πέτερλ και διασκέδαζε με άλλους. Έδιατέρας είχε σχέσεις με ένα συνάδελφο τού συζύγου της, ένα νέο που είχε το πρόσωπό του σημαδεμένο από κάποιου φοιτητική μοναγία, ψηλό κι' εύρωστο.

"Ο Πέτερλ ήταν άνικανος, όσο κι' ένα μωρό ν' άντιληφθή τίποτε.

"Έτσι θ' άγνοούσε τα πάντα στον ζώνω τον άπαντα. Άν δεν παρουσιαζόταν ένας καλός φίλος, ο οποίος, υπορωστικώτατα, τον έκανε ένήμερο των σχέσεων της συζύγου του με το συνάδελφό του...

"Ο Πέτερλ όμως δεν πείστηκε κι' έσπευσε μάλιστα να άνακοινώση στη γυναίκα του σ' ή πρώτη της επίσκεψις. Τότε έκείνη, για καλό και για κακό, (φοβόταν βλέπεις τόν περισσότερο που ο Πέτερλ είχε πάντα άπάνω του) σκέφτηκε να τού πάζη τον άέρα με γιά πάντα.

Κατόρθωσε λοιπόν να πάη με το μέρος της την καινούρα τους που ήταν μια πονηρή γυναίκα σαν κι' αυτή και με την οποία συννεοιστο περισημα. Έτσι την έβαλε να μπλέξη και να γοητεύη τον άγαθό Πέτερλ. Έκείνος στην άρχή δείχτηκε δειλός και στενωγορημένος, μά σιγά-σιγά, κολικεύθηκε μέσ' στην άπλοικη ψυχή του, βλέποντας ότι η γυναίκα του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Μά, ό Ουρανέ!... "Θ Θεέ!... Πέτερλ! Πέτερλ! Μέσα στη μέθη του, δεν είχε πάει στην καινούργια του κατοικία... Είχε ξαναγυρίσει από παλιό του σπίτι και βρισκόταν μπρος στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

"Η γυναίκα του ήταν πλαγιασμένη και γλυκοκοιμώταν.

Μά άπάνω στο δυνατό στήθος της αναπαύονταν έν' άντρικό κεφάλι, στο πρόσωπο του οποίου ήταν χαραγμένη μια ούλη. "Ο άγαπητός συνάδελφός του κι' επικαλεσθηκε τη μαρτυρία της ίδιας της ύπηρετίας. "Η τελευταία μάλιστα, συννεοσημένη καθώς ήταν με την κυρία της, έμεινε σιωπηλή κι' έσχυψε το κεφάλι της...

Τέλος ή δυο γυναίκες, ή κατόφωσαν τόσο καλά, ώστε ο φτωχός Πέτερλ δεν μπόρεσε πειά να βρη την παρακρή άντιρρηση. Παρακάλεσε μόνη την γυναίκα του ν' άναβάλη το διαζυγίο τους για μερικούς μήνες για να συνήθειε στην τρομερή ιδέα τού χωρισμού.

"Η γυναίκα του έκανε πως το δεχεται αυτό. "Έτσι ο Πέτερλ πήρε εις βάρος του όλα τα άδικα και έκανε, ό, τι τού ζητούσε ή γυναίκα του.

Τέλος, ή ήμέρα τού χωρισμού έφτασε. "Ο Πέτερλ νοιώσισε έν άλλο οίκτισμα για να εγκατασταθή, ενώ ή γυναίκα του κρατήσε το παλιό.

Στις δυο άκριθως, το άπόγευμα χρώσαν.

"Η γυναίκα του έμεινε στο σπίτι της κι' ο Πέτερλ πήγε—για πρώτη φορά στη ζωή του—σε μια μπουαρία για να πιήη τον πόνο του. Έκει έπειτα από κάθε ποτήρι μπύρας, ή ψυχή του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

όστε είχε πάντα περισσότερο μαζί του. Γιατί, καθώς έλεγε, είχε διαβάσει πολλές ποσές ιστορίες μαθητών που μαχαιρώσαν τούς δασκάλους των γιά να τούς εκδικηθούν για τούς κακούς βαθμούς που τούς έβαζαν ή για τις τιμωρίες που τούς επέβαλαν.

Αυτός ήταν ο Πέτερλ.

Πώς, έπειτα άπ' αυτά, κατόρθωσε να βρη γυναίκα, μια γυναίκα μάλιστα διπλή από εκείνον, αυτό είνε μυστήριο...

"Όστόσο παντρεύτηκε... Άίτρουε τη γυναίκα του, έν πρώτος γιατί ήταν γυναίκα του κι' έπειτα γιατί ήται ή μόνη γυναίκα που δεν τον είχε άποκρούσει...

Δυστυχώς, ή διαβολογυναίκα αυτή κορόιδευε τον άγαθό Πέτερλ και διασκέδαζε με άλλους. Έδιατέρας είχε σχέσεις με ένα συνάδελφο τού συζύγου της, ένα νέο που είχε το πρόσωπό του σημαδεμένο από κάποιου φοιτητική μοναγία, ψηλό κι' εύρωστο.

"Ο Πέτερλ ήταν άνικανος, όσο κι' ένα μωρό ν' άντιληφθή τίποτε.

"Έτσι θ' άγνοούσε τα πάντα στον ζώνω τον άπαντα. Άν δεν παρουσιαζόταν ένας καλός φίλος, ο οποίος, υπορωστικώτατα, τον έκανε ένήμερο των σχέσεων της συζύγου του με το συνάδελφό του...

"Ο Πέτερλ όμως δεν πείστηκε κι' έσπευσε μάλιστα να άνακοινώση στη γυναίκα του σ' ή πρώτη της επίσκεψις. Τότε έκείνη, για καλό και για κακό, (φοβόταν βλέπεις τόν περισσότερο που ο Πέτερλ είχε πάντα άπάνω του) σκέφτηκε να τού πάζη τον άέρα με γιά πάντα.

Κατόρθωσε λοιπόν να πάη με το μέρος της την καινούρα τους που ήταν μια πονηρή γυναίκα σαν κι' αυτή και με την οποία συννεοιστο περισημα. Έτσι την έβαλε να μπλέξη και να γοητεύη τον άγαθό Πέτερλ. Έκείνος στην άρχή δείχτηκε δειλός και στενωγορημένος, μά σιγά-σιγά, κολικεύθηκε μέσ' στην άπλοικη ψυχή του, βλέποντας ότι η γυναίκα του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

Μά, ό Ουρανέ!... "Θ Θεέ!... Πέτερλ! Πέτερλ! Μέσα στη μέθη του, δεν είχε πάει στην καινούργια του κατοικία... Είχε ξαναγυρίσει από παλιό του σπίτι και βρισκόταν μπρος στο διπλό συζυγικό κρεβάτι.

"Η γυναίκα του ήταν πλαγιασμένη και γλυκοκοιμώταν.

Μά άπάνω στο δυνατό στήθος της αναπαύονταν έν' άντρικό κεφάλι, στο πρόσωπο του οποίου ήταν χαραγμένη μια ούλη. "Ο άγαπητός συνάδελφός του κι' επικαλεσθηκε τη μαρτυρία της ίδιας της ύπηρετίας. "Η τελευταία μάλιστα, συννεοσημένη καθώς ήταν με την κυρία της, έμεινε σιωπηλή κι' έσχυψε το κεφάλι της...

Τέλος ή δυο γυναίκες, ή κατόφωσαν τόσο καλά, ώστε ο φτωχός Πέτερλ δεν μπόρεσε πειά να βρη την παρακρή άντιρρηση. Παρακάλεσε μόνη την γυναίκα του ν' άναβάλη το διαζυγίο τους για μερικούς μήνες για να συνήθειε στην τρομερή ιδέα τού χωρισμού.

"Η γυναίκα του έκανε πως το δεχεται αυτό. "Έτσι ο Πέτερλ πήρε εις βάρος του όλα τα άδικα και έκανε, ό, τι τού ζητούσε ή γυναίκα του.

Τέλος, ή ήμέρα τού χωρισμού έφτασε. "Ο Πέτερλ νοιώσισε έν άλλο οίκτισμα για να εγκατασταθή, ενώ ή γυναίκα του κρατήσε το παλιό.

Στις δυο άκριθως, το άπόγευμα χρώσαν.

"Η γυναίκα του έμεινε στο σπίτι της κι' ο Πέτερλ πήγε—για πρώτη φορά στη ζωή του—σε μια μπουαρία για να πιήη τον πόνο του. Έκει έπειτα από κάθε ποτήρι μπύρας, ή ψυχή του γίνονταν πάλι έλαφιά και πάλι εύλευθερη. Και όταν, άργά μετά τα μεσάνυχτα, έφυγε άπ' τη ύπνορα, παίρνοντας τούς έσημούς δούλους, για πρώτη φορά στη ζωή του δεν έννοιασε κανένα φόβο και καμιά σπινθηροβία. Άπεναντίας μάλιστα! Ποτέ δεν είχε νοιώσει τον εαυτό του τόσο καλά. Δούσαν τη ζωή με δύναμη και με θάρρος. Σιγοτραγουδούσε ένα εδύμο τραγουδάκι και τράβηξε με ζήγα-ζήγα για το σπίτι του.

Σαν έφτασε εκεί, ανέθηκε τη στήλα και, όπως πάντα, άνοιξε την πόρτα του διαδρόμου και προώθησε φλογεύοντας στο σκατάκι. Έπειτα σιγά-σιγά, πατώντας στις υμένες των ποδιών του, προώθησε και μπήκε στην κρεββατοκάμαρα...

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

ΜΙΑ ΑΒΑΝΑΘΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΑΓΑΠΗΣ

ΕΓΓΗ ώρα, άφου γευμάτισαν στο πανδοχείο, ξαναμπήκαν στο δρόμο τους. Η Αλφρονσίνια, λιχνισμένη από το κούνημα του αμαξίου, έκλεισε σιγά-σιγά τα μάτια και, γέρνοντας το κεφάλι της στον ώμο του Αρμάνδου, αποκοιμήθηκε.

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ

κουλούν απ' το μέτωπό της.

—Κρυώνω! Φιθόρισε σά λίγο κι' αφίνοντας απ' την αγχαλία της τή λουλούδια που σωριστήκαν μπρός στα πόδια της, διπλώθηκε ως τή λαιμό μέσ' στο γούνοιο επανωφός της και μαζεύτηκε στο πλευρό του φίλου της, ο οποίος πιάνοντάς την απ' τή μέση τήν ώδηγησε μέσα στο σπίτι. Εκεί τήν έβαλε να καθήση σ' ένα ντιβάνι, τής έδωσε μισό ποτήρι παλιό κρασί και συγγρόνωις διέταξε τή Βουρά ν' ανάψει φωτιά στο τζάκι. Μά ή Αλφρονσίνια έτρεμε τώρα... Τά χέρια της ήσαν παγωμένα και τήν κάκου ο Αρμάνδος προσπαθούσε να τή θερμάνη κλεινοντάς τα σαν δυό λευκά περιστέρια μέσα στα δικά του...

ήθελε ν' απομακρύνη φοιχτές όπτασίες που τή βασάνιζαν. Συλλαβές υπερθεμενές έθγαναν κάθε τόσο από τή στόμα της και τινάζονταν κάθε τόσο σύγκορη. Ασφαλώ; έβλεπε στον ύπνο της τρουμερούς εφίλιτες, που τούς είχε προκαλέσει ο πυρετός της. Ο Αρμάνδος καθισμένος κοντά της, κρατούσε πάντα τή χέρι της που ήταν τώρα θερμό, πολύ θερμό μά- λιστα και παρακολουθούσε με πραγματική αγωνία τήν κατάσταση της, γιατί, αλλοίμονο! ήξερε πως ή ζωή της κρεμόταν σε μία κλωστή και πώς ο θάνατός της ήταν ζήτημα ήμερών. Στο τέλος ήσυχασε κάπως. Η αναπνοή της έγινε κανονικότερη και κά- ποια γαλήνη απλώθηκε στα τραγα- μένα χαρακτηριστικά της.

—Ναι, μά πο σέ μου δέν έρω ξανά... δει τέτοια όνειρα... Φοβάμαι... Φοβάμαι... Αρμάνδος, θά πεθάνω... Ακούγοντας τήν τελευταία αυτή λέξη, ο Αρμάνδος αναχάρι- τηση... Πρώτη φορά ή Αλφρονσίνια μίλουσε για θάνατο. Ως τή στιγμή εκείνη, μολονότι είχε υποφέρει πολύ, δέν είχε καμιά συναίσθηση πόσο κρείσμη ήταν ή θέσις της... Ούτε και στις κρισσιώτερες ακόμα στιγμές δέν είχε σκεφτεί τή θάνατο... Πιστευο πως δλ' αυτά ήσαν περαστικά και πως γόγγυρα πάντα θά γινόταν καλά. Μά τώρα είχε αρχίσει να φοβάται... Αυτό φανερώσε ή φυσιογνω- μιά της, ή όποια από τή στιγμή που ξύπνησε είχε γίνει μελαγχολική και τάλόγια της. Τά άσχημα όνειρα είχαν έξασκή- σει άπάνω της τήν επίδρασι τους... Ο Αρμάνδος προσπαθούσε να τήν καθυσοχή και να τής δώση έλπί- δες, μά τού κάκου...

Η απελπισία ζωγραφιζόταν πεισ- τικά μέσα τής Αλφρονσίνιας, των όποι- στήν λάμψη; είχε αρχίσει να παίρνει μια σκοτεινάδα και μία θολούρα, που έκανε ακόμα μεγαλύτερη τή γοητεία τους... —Ναι, εξακολούθησε πάλι σε λί- γο. Τό καταλαβαίνω τώρα και μόνη μου πως θά πεθάνω... Γιατί τσους υήνες είμαι άρρωστη;... Γιατί δέν μπορώ να γίνω καλά, ενώ μ' έχουνε δει δλ' οι καλύτεροι γιατροί τής Γαλ- λίας κι' έκανα δυι μου ύπέδειξαν;... Γιατί;... Γιατί;...

Και, μ' ένα τόνο σπαρχατικό στή φωνή της, είπε, απαντώντας μόνη της στήν ερώτησή της: —Τό ξέρω τή γιατί... Γιατί είμαι καταδικασμένη... Γιατί θά πεθάνω... Θά πεθάνω, Θεέ μου... Λυγμοί έπιπνιζαν τή φωνή της και χοιρισε να κλαίη, ενώ συγγρόνωις τι- νάζονταν σπασμωδικά.

Ο Αρμάνδος τήν αγχαλίωσε κι' άκουμπώντας τή κεφαλή της επάνω στο στήθος του, άρχισε να τή χαιδεύη με τρουσορότητα, προσπαθώντας να τήν καθυσοχή... Και πράγματι, τή καθάρωσε. Σε λίγο ή Αλφρονσίνια σήκωσε τή κεφαλή της και, σκουπίζοντας τή δάκρυα της, είπε με εγκαρτέριση: —Μά καλύτερα να πεθάνω έτσι... Πειθαίνοντας κοντά σου, θά φύγω απ' αυτό τόν κόσμο ευτυχισμένη...

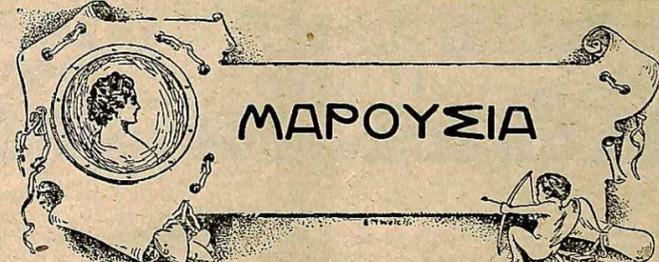
Τήν άλλη μέρα, ή κατάσταση τής Αλφρονσίνιας βελτιώθηκε κάπως κι' έτσι ή δυστυχισμένη άρρωστη μπό- ρεσε να κατέη κάτω στον κήπο που δέν ήλθελα τίποτ' άλλο παρά νά ζω στα πόδια τής Μαρούσιας, χωρίς ίσως να τολμήσω να τής ζητήσω τίποτε πα- τέ.

Εγκαταστάθηκα λοιπόν στο φιλόξε- νο εκείνο σπίτι σαν ένας ξένος άξιο- πρεπής και σοβαρός, προσπαθώντας ο- σο μαρούσια να καταπλήσω τή ταρά- χη τήν όποια μου προκαλούσε ή γοη- τευτική Μαρούσια. Η μέρα πέρασε γογγυρα κι' έφτασε τή θορόδυ μεγα- λώνοντας τή στενοχώρια μου, τή γλυ- κεία μαζύ κι' οδύνη... Τό δωματίο που μου παραχώρησαν για να περάσω τή νύχτα μου είχε ένα μεγάλο παράθυρο, απ' τή όποια φαινό- ταν ο ποταμός κι' ή άνθοστόλιστες όγ- ρες του—ένα θέαμα μοναδικό για τήν ώραότητά του. Μά επειδή από καιρό δέν έμενε κανείς σ' αυτό, απ' έξω απ' τήν κλειστό παράθυρό του είχε σχημα- τισθεί ένα ζωντανό παραστάσιμα από άνθισμένες κληματόβεργες, από καπου-

(Ακολουθεί)

ΤΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ

ΤΟΥ ARMAND SILBESTRE

ΜΑΡΟΥΣΙΑ

ΕΙΧΑ αφήσει πριν από δυό μέρες τή Μόσχα με τήν καρδιά περιλυ- πη, σαν ναφευγα από μία πατρίδα που τήν ξαναβρήκα και τήν ξανάχασα για πάντα, και πήγαινα προς τή νότο σκο- πεύοντας να περάσω από τήν Πολο- νία για να ξαναγυρίσω στη Γαλλία. Πριν ακόμα βγά από τή ρωσικά σύνορα, στάθηκα σε μία μικρή πολι- τεία τής μεθορίου, μία πολιτεια με ά- γροτικό παρουσιαστικό και κατάφατη από τόν πρωινό ήλιο που τήν έκανε να φαίνεται ωραióτερη και ποιητικώ- τερη.

Αν και ήμηνον εκεί δυό-τρια ξε- νοδοχεία πρώτης τάξεως, ώστόσο μου σύστησαν να πάω στο σπίτι κάποιου προεστού τού τόπου που ήξερα να μιλά γαλλικά και που άγατούσε πολύ τούς συμπατριώτες μου.

Επήγα λοιπόν εκεί κι' ή χαρά μου ήταν μεγάλη όταν είδα πως ο προε- στός αυτός κατοικούσε στ' ωραιότερο σπίτι τού χωριού, σε μία χαριτωμένη άγροικια που λιγάκι άπομονωμένη από άλλα σπίτια και σχεδόν θαμμένη κά- τω από τή πολύχρωμα φυλλώματα τών αναρρηχτικών φυτειών. Ο οικοδεσπό- τής ήταν ένας πολύ ώραιος άντρας, ευγενικός και καλόκαρος, και με υπο- δέχτηκε με χαμόγελο και με μεγάλη κλωσύνη. Ονομαζόταν Ροσσίδον και ζούσε από τή εισοδήματα τών κτημά- των του και τών κημελών του.

Στό ίδιο σπίτι έμενε κι' ή άνεψιά του Μαρούσια, μία όφρανη νέα που τήν είχε υπό τήν προστασία του. Πο- τέ μου δέν είχα δει θελτικώτερο πλά- σμα. Στή Μαρούσια έναρκαίνονταν όλη ή πλαστική χάρη τών Ροσσίδον και στή μορφή της ήταν προσωποποιημέ- νος ο τύπος τών γυναικών που εινε γεννημένους για να ζουν μέσα στα λου- λούδια και στα τραγούδια.

Τά μαλλιά της είχαν ένα βαθύ χου- σαφένιο χρώμα και τή μάτια της ή- σαν καστανά και ξεπετούσαν φρωτινές αναλαμπές. Κάτω από τή λεπτό δέρμα τού προσώπου φαινόταν σαν να κυλοί- σε λιωμένο κεχρημάρι που τή ζωντα- νό άρωμα του διαπερνούσε τήν επιδε- ρμίδα της. Κανένα άνθος, ούτε και τή τριαντάφυλλο ακόμα, δέν ήταν όξιο να συγκριθί με τή κατακόκκινα χεί- λι της.

Ενώ τήν έβλεπα, ο θαυμασμός μου ήταν τόσο μεγάλος, που έβνιξε μέσα μου κάθε σκέψη και με δόθησε σ' ένα έιδος θεροικευτικής λατρείας. Μου φαι- νόταν πως βρισκόμουν σε όνειρο και δέν ήθελα τίποτ' άλλο παρά νά ζω στα πόδια τής Μαρούσιας, χωρίς ίσως να τολμήσω να τής ζητήσω τίποτε πα- τέ.

Εγκαταστάθηκα λοιπόν στο φιλόξε- νο εκείνο σπίτι σαν ένας ξένος άξιο- πρεπής και σοβαρός, προσπαθώντας ο- σο μαρούσια να καταπλήσω τή ταρά- χη τήν όποια μου προκαλούσε ή γοη- τευτική Μαρούσια. Η μέρα πέρασε γογγυρα κι' έφτασε τή θορόδυ μεγα- λώνοντας τή στενοχώρια μου, τή γλυ- κεία μαζύ κι' οδύνη... Τό δωματίο που μου παραχώρησαν για να περάσω τή νύχτα μου είχε ένα μεγάλο παράθυρο, απ' τή όποια φαινό- ταν ο ποταμός κι' ή άνθοστόλιστες όγ- ρες του—ένα θέαμα μοναδικό για τήν ώραότητά του. Μά επειδή από καιρό δέν έμενε κανείς σ' αυτό, απ' έξω απ' τήν κλειστό παράθυρό του είχε σχημα- τισθεί ένα ζωντανό παραστάσιμα από άνθισμένες κληματόβεργες, από καπου-

τίνους, από άγροστριανταφυλλίες και άλλα αναρρηχτικά φυτά που τήν ελχαν σκεπάζει σαν μία τεράστια άράχνη. Για να τ' άνοιξουν λοιπόν αναγκά- σθηκαν να σπάσουν όλα αυτά τή φυτά και να τή γκρεμίσουν κάτω... Δέν ξέρω γιατί, αλλά δοκίμασα ένα άσθημα άνεκαρστης φρέξης, διαν ά- κουσα τή λυπητερό κρότο με τόν όποιο ξεσκίστηκαν τή πρόσιμα φυλλώματα. Τό τριξισμό τους μ' άγγιξε τήν καρδιά και μου φάνηκε σαν να πέθαινε κάτω ζωντανό μέσα μου.

Ο οικοδεσπότης και ή Μαρούσια που με είχαν ακολουθήσει ως τήν κώμαρή μου, μου ειχρήθηκαν φιλικώτατα κα- ληρύχια και μ' άφησαν έπειτα μόνο μου. Έσβυσα τότε τή λάμπα και ά- κοίμητσα στο παράθυρο πούταν άνοι- μένο προς τήν έξοχη, πάνω από τή τσακισμένα φυτά που ή πηγήδες τον ανάδιαν δέν έξω κι' έγώ πούδ κατα- θλιπτικό και μεθυστικό άρωμα.

Κύτταξα τή σακατεμένα κλαδιά που ο χυμός τον κρεμύταν σε λαγαρά δά- κρυα, και ήμουν βυθισμένος σε μία γλυ- κεία όνειροπόληση... Έπαιναόθαινα κά- θε τόσο τ' όνομα τής Μαρούσιας και ή επανάληψη αυτή μούφερνε στο λαιμό

Ποτέ μου δέν είχα δει θελτικώτερο πλάσμα από τή Μαρούσια.

Έθγαινε από τή λουλούδι μιάς περι- πλοκάδας, που τή κοστάνι της είχε μεί- νει άπειρωχο μέσα στη γενική κατα- στροφή...

Ναι... τή κλεισμένο λουλούδι τής πε- ριπλοκάδας τραγουδούσε. Σε λίγο ά- κουγα τόσο καθαρά τή τραγούδι, που μου φαινόταν σαν να θγαινε μέσ' απ' τήν ψυχή μου.

Συλλογίζομουν τήν αγάπη μου που μόλις είχε γεννηθεί και που με πότιζε κίολας με τήση φλήρη. Μήπως κι' αυτή δέν είχε κλείσει τή μάτια της μόλις έφτασε ή νύχτα ή σκληρή συνεπαίφοντα- σας σαν έναν ήλιο μέσα σ' άγνωστο σκοτάδι και τή φωτεινά μάτια τής Μα- ρούσιας;

Ναι, τή παράτονο αυτό τού λουλου- διού, που τώχαν κλείσει τή κρύα δά- χτυλα τής έσπείρας, ήταν παράτονο δι- κό μου. Η άχτιδα τού θέλου φωτός που είχα πάρει από τή βλέμμα τής λατρευτής μου γινόταν τόρα δάκρυ φλογερό και μου κατάκαγε τήν καρ- δια.

Τά φτερούγια τού όνειρου μου, που ήσαν έτοιμα ν' άνοιχτούν και ν' άπλω- θούν, έξαφνα τάπισσε ένα άπονο χέρι και τή κράτησε, άνήμπορα να πετά- ξουν στο γαλάσιο τού ούρανο.

Αυτό που έφαλλα τή λουλούδι, τή αδιόκοσο κι' άρμονικό παράνότι του, τή κομωμένο από χίλιες λαχάρες για τή τή φως, ήταν ή λιπημένη αγάπη μου κι' ή πονεμένη συλλογή μου για τήν κόρη τήν όφραια πουχε φύγει.

Κι' έτσι πέρασα τήν ύπόλοιτη νύ- χτα μου, με τή τραγούδι τού λουλουδι- ού που έλεγε τόν άπελιωμένο θήρινο του και πού κάθε τόν στροφά μου φαι- νόταν πως άνέβαινε μέσ' απ' τήν ίδιο μου τή στήθος.

Με τή ζύγωμα τής μέρας τή τρα- γούδι γινόταν παδ ντινατό κι' ή φωνή του παδ παθητική. Κύτταξα τή λουλού- δι και θαρρούσα πως τόβλεπα να κη- νήται ρυθμικά με τή τραγούδι μου, σαν νάχε μέσα ένα κομμάτι απ' τήν καρ- δια μου.

Αυτή ή ιδέα μ' έκανε τρελλάς. Ναι, γινόμουν σαν τρελλάς βλέποντας τή ζωή μου έξω από μέσα. Έξαφνα μία μεγάλη δόση άχτιδών ήρώθησε απ' τή μέρος τής ανατολής. Ήμέρασε!

Με μία τελευταία κνησι τή άνθος, που τή πέταλα τού είχαν άρχισει σι- γά-σιγά ν' άνοίγουν, άνοιξε όλόκληρο. Τότε είδα να πετά από μέσα μία μέ- λισσα που είχε κλειστεί άποβοαδής και που κινιόταν όλη τή νύχτα μέσ' στην καρδιά τού λουλουδιού.

Έτσι έμαθα τή μυστικό τού άνεξή- γητου νυχτερινού τραγουδιού.

Έπρεπε να φύγω τήν ίδιο πρωί. Άλ- λα πριν αφήσω τή δωματίο μου, έκο- μωσα τή σιστηλό τώρα λουλούδι και τή πήρα μαζύ μου.

Στόν κήπο, τόν πλημμυρισμένο από ήλιο, βρήκα τή Μαρούσια χαμογελαστή και τής πρόσφερα σιστηλό τή λου- λούδι, μαζύ με τή όποια όλη τή νύχτα ύπαφεί για χάρη της.

Τό ήθε με μία χάρη θελτικώ, άλλ' άμέσως μούδειξε με βλέμμα μελαγχο- λικό τή άνθος που είχε κίολας μαραθεί και ξεψυχήσει.

Φτωχο λουλούδι!... Δέν ήξερα πως τή λουλούδια τής περιπλοκάδας μόλις κοπούν γέγονιν τή γαλανά τους μάτια και πεθαίνουν.

Εγώ ώστόσο δέν έξερα ποτέ τή Μαρούσια, τή μακρινή μου αγάπη. ARMAND SILVESTRE

ΟΛΛΑΝΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ PIETER VAN DER MEER

Η ΜΙΝΑ

Μπρός στο παράθυρο, μέσ' στο χλωμό φως ενός φθινοπωρινού δειλιού, η Μίνα, καθισμένη σε μια καρέκλα, έγραφε. Τα έπιπλα πίσω της, ακίνητα κι' ήσυχα σαν πλάσματα φρόνιμα και σιωπηλά, φαινότουσαν να την παρακολουθούν στη δουλειά της με σοβαρότητα και καλωσύνη. Ένα μικρό ρολόι, άπλωτο στο τζάκι, ανάμεσα στα λαμπρά κάδρα, έλεγε ακούραστα το ξερό τικ-τάκ του, μετρώντας το χρόνο, που τόσο άργα περνούσε. Μια βαθειά σιωπή γέμιζε το δωμάτιο σαν νερό που στάζει και μέσα στο οποίο το τικ-τάκ του ρολογιού, φαινόταν κάθε τόσο σαν να πνίγεται. Η Μίνα, μη ακούγοντας πείρα τίποτε, άφηνε τη δουλειά της... Τότε φάνηκε σαν να περίμενε ν' ακούσει κάποιο θόρυβο και τα χλωμά γαλάζια μάτια της, γεμάτα από μια άπροσδιόριστη θλίψη, κύτταξαν έξω.

Μέσ' στο κανάλι με τις όχθες τις φουρμιμένες με ψηλές φτελιές, ή όποιες καθρεφτίζοντουσαν στα ακίνητα νερά του, ένα διαποράκι περνούσε, γλιστρώντας αθόρυβα σαν όνειρο. Μια βάρκα το ακολουτούσε από πίσω δεμένη στην πρύμνη του μ' ένα σκοινί.

Το βράδυ έπεφτε. Το φως γινόταν τεφρό, πυκνή ομίχλη ανέβαινε πέρα απ' το κανάλι, απ' τ' άπεράνα ληθάδια, όπου αγγελάδες έδωσαν ήσυχα στα πυκνά χόρτα. Δεξιά, ένας μύλος κρατούσε τα φτερά του ακίνητα. Όλα συγκεντρωνόντουσαν στον έναυτό τους, μέσα στην άπεραντη αυτή σιωπή. Ο ουρανός ήταν γκριζός, χωρίς σύννεφα, άπελπιστικά μονότονος.

Σε λίγο τ' αιώτα της Μίνας άκουσαν πάλι το γνωστό τικ-τάκ του ρολογιού και γύρισε τα μάτια της προς το δωμάτιο που το γέμιζε το βραδυνό σκοτάδι.

Καμιά φορά, πολύ σπάνια, ένας άντρας ή μια γυναίκα περνούσε στην προκυμαία. Η Μίνα, μέσ' στο μεγάλο κενό που την περιτοίχιζε, μόλις άκουγε βήματα, προσπαθούσε ν' αναγνωρίσει το πρόσωπο του διαβάτου... Μα ό διαβάτης περνούσε κι' αυτή ξανάριζε τη δουλειά της.

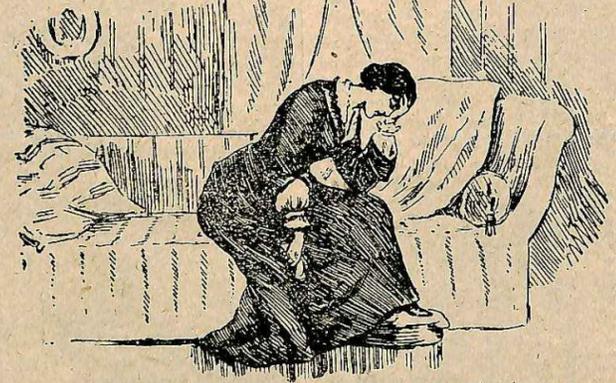
Έτσι είχε περάσει όλο το απόγευμα. Το μικρό της σπίτι, που βρισκόταν σε μια εξωτερική συνοικία της πόλεως, αντίκομο στα λειβάδια, που τόσο καλά τ' ήξερε η Μίνα με όλες τις μορφές, που τους έδιναν ή τέσσερες εποχές τού έτους. Η Μίνα ε γε έγκασασαθαί σ' αυτή την επομένη του γάμου της, ένα καλοκαιρινό βράδυ... Τά λειβάδια γρούσαν τότε κάτω απ' το φως του ήλιου που βασιλεύει, ο ουρανός ήταν βαθύς και καθαρός... Απέναντι στο σπίτι της, με τα πράσινα και κόκκινα παράθυρά του, ά γρουσές δίπλας του ήλιου γαμογελούσε σ'ε έρωτικό όνειρο της που είχε πραγματοποιηθεί επιτέλους...

Μά τώρα, σ' αυτό το φθινοπωρινό δειλιό, η Μίνα δεν θυόταν καθόλου την ευτυχισμένη εκείνη ημέρα. Σκεφτότανε αλίεστα μελαγχολικά: «Σήμερα είναι η τελευταία φορά που βρίσκομαι εδώ, καθισμένη μπρός σ' αυτό το παράθυρο όπου έγραβα σχεδόν κάθε μέρα κατά τα έννεα σιωπηλά χρόνια του γάμου μου!...»

Και κάθε φορά που ή σκέψη αυτή ξαναγύριζε στο υαλό της, όλα τα πράγματα της φαινότουσαν ξένα και σαν να τ' έβλεπε μέσα σε όνειρο. Είχε πάρει την άποφάση να πη τ' όδιο βράδυ στο σύζυγό της ότι θά έφρυνε για ν' ακολουθήσει τον άντρα που αγαπούσε... Μα όσο ζύγωνε ή κρίσιμη στιγμή, τόσο περισσότερο τή ροδόνταν...

Το βράδυ άπλωνόταν όλοένα κι' η Μίνα έσκυβε διαρκώς περισσότερο πάνω απ' τη δουλειά της, πλησιάζοντας συγχρόνως πιο πολύ στο παράθυρο.

Όταν πεία το σκοτάδι σκέπασε

Κάθισε στον καναπέ, άκούμπησε το κεφάλι στο χέρι της κι' έμεινε θυθυμένη σε σκέψεις...

τά πάντα, έγκατέλειπε τη δουλειά της κι' άφηνε τα μάτια της να πλανηθούν στο τοπίο. Με την καρδιά γεμάτη από μια άοριστή θλίψη, σκέφτηκε πάλι: «Είπ' η τελευταία φορά που βρίσκομαι καθισμένη μπρός σε τούτο το παράθυρο... Μα σ' άλληθεια θά γίνω αυτό σήμερα; Δεν θά έπρπε να είμ' ευτυχισμένη τώρα που πήρα την άποφάση να φύγω...»

σθήματά του, ούτε τις σκέψεις του... Ποτέ δεν είχαν μεταξύ τους μακρές συνενμιλιές για να επικοινωνήσουν ψυχικώς. Ζούσαν ό ένας πλάι σ'ε άλλο σαν ξένοι από την άρχή του γάμου των...

Δέν έπρπε λοιπόν να είναι χαρούμενη, γεμάτη ένθουσιασμό, τώρα που ή εύτυχία της έρχόταν επιτέλους. Μήπως ή ίδια δεν ε'χε λαχαρήσει μ' όλη την ψυχή ν' άρχισή μια καινούργια ζωή; Κι' όμως δεν καταλάβαινε τώρα γιατί έννοιωθε την καρδιά της να σφιγγεται...

Έξαφνα, το ρολόι μιάς γειτονικής έκκλησίας σήμανε θλιβερά... Η ώρα ήταν έξη...

Η Μίνα σηκώθηκε, έβαλε τη δουλειά της στην καρέκλα στην οποία καθόταν προηγουμένως, διέσχισε μια κάμαρα κι' έφτασε στη μικρή κουζίνα, της οποίας το παράθυρο κι' ή τζαματιά πόρτα έδωσαν σ' ένα μικρό λαχανόκηπο... Έμεινε εκεί μερικώς σιωπηλή, ακίνητη... Της φαινόταν

ή προσοχή της φαινόταν πάλι κυριευμένη ολόκληρη από τις φροντίδες του δειπνίου... Μα ενώ ετοίμαζε το κρέας, τα χόρτα και τις πατάτες, σκεφτόταν το παρελθόν και το μέλλον... Ήταν ή τελευταία φορά που τ' άκανε όλ' αυτά... Σε λίγο θά έγκατέλειπε αυτό το σπίτι, αυτή την κουζίνα, αυτό το τζάκι, όλ' αυτά τα πράγματα που τ' ήξερε τόσο καλά... «Έννεα χρόνια...» ψιθύριζε κάθε τόσο, κοινιώντας έλαφρά το κεφάλι της.

Η ζωή της Μίνας και του Γκέριτ, του σύζυγου της, ήταν άλλοτεκα θλιβερή. Όταν τον παντρεύτηκε, ήταν άκόμα είκοσι χρόνων... Γιατί όμως παντρεύτηκε αυτόν κι' όχι έναν άλλο... Ούτε κι' ή ίδια δεν τ' ήξερε. Ήταν ένα τίμιο παλληκάρι, δεν έπινε, δεν έκανε έξοδα κι' ήταν άφοσιωμένος στην έγργασία του... Δεν είχε τίποτε να του κατηγορήσει... Όταν παντρεύτηκε περίμενε ό ίδιος... Δεν έδωσε έζω ούτε πεντάρα κι' έφρυνε και γύριζε στο σπίτι την ίδια ώρα, από το συντομότερο δρόμο... Δεν παραφερόταν ποτέ, δεν έλεγε χαμένα λόγια, είχε διαρκώς τ' όδιο κέφι και μ' άδιαφορία άπογοητευτική... Τίποτε δεν τον συγκινούσε, τίποτε δεν τον τρώαζε, τίποτε δεν τον έκανε ν' αλλάξει τις άμεταβλήτες συνήθειές του... Από τότε που τον γνώρισε, ή Μίνα ποτέ δεν τ' ήχε άκούσει να σιγοτραγουδά ή να σφουαίξει... Όταν τ' άνοιχε πάλι τους ήφους στον κόσμο, έμεινε ψυχρός κι' άδιάφορος. Κι' έπειτα, όταν τ' άνοιχε πάλι τους ήφους, σε ήλικία πρώτων χρόνων, ό πατέρας του δεν συγκινήθηκε περισσότερο... Θά έλεγε κάποτε ότι, όλ' αυτά τα γεγονότα δεν τον ένδιέφεραν καθόλου. Ποτέ δεν είχε πεί μια γλυκειά λέξη στη γυναίκα του, ποτέ δεν τ' ήχε κάνει

ήθελε σ' ένα καγάκι, άκούμπησε το κεφάλι της στο χέρι της κι' έμεινε επί ώρα θυθυμένη σε σκέψεις...

Έπειτα ξαναγύρισε στην κουζίνα και συνέχισε τ' άκαθάρια των χόρτων. Το άοριστο τραγουδι του νερού που έβραζε, ήταν ό μόνος θόρυβος μέσα στη σιωπή. Η λάμπα, στη μέση του τραπέζιού σκόρπισε στα πράγματα τ' ό χρυσό της φως.

Κι' έξαφνα τ' ό κενό που έννοιωθε ή Μίνα στην ψυχή της γέμισε από ένα θερμό φως, που φαινόταν σαν να έρχεται κατ' ευθείαν από την πηγή της εύτυχίας. Ανάπνευσε βαθειά και μ' άπλάουσι...

Επιτέλους αυτή ή ζωή θά τελειωνε πεία... Της φαινόταν μάλιστα πως έβλεπε κίολας τον αγαπημένο της να της άνοιξη την άγκαλιά του...

Με τ' ό πρόσωπο φωτισμένο από χάρη, άπλωσε κι' αυτή τ' ά χέρια της. Μα, σαν να ντράπηκε έξαφνα, κοκκίνησε και, σκύβοντας πάνω απ' τ' ή φωτιά, άρχισε να τ' ή φουάτ...

Η προσοχή της φαινόταν πάλι κυριευμένη ολόκληρη από τις φροντίδες του δειπνίου... Μα ενώ ετοίμαζε το κρέας, τα χόρτα και τις πατάτες, σκεφτόταν το παρελθόν και το μέλλον... Ήταν ή τελευταία φορά που τ' άκανε όλ' αυτά... Σε λίγο θά έγκατέλειπε αυτό το σπίτι, αυτή την κουζίνα, αυτό το τζάκι, όλ' αυτά τα πράγματα που τ' ήξερε τόσο καλά... «Έννεα χρόνια...» ψιθύριζε κάθε τόσο, κοινιώντας έλαφρά το κεφάλι της.

Η ζωή της Μίνας και του Γκέριτ, του σύζυγου της, ήταν άλλοτεκα θλιβερή. Όταν τον παντρεύτηκε, ήταν άκόμα είκοσι χρόνων... Γιατί όμως παντρεύτηκε αυτόν κι' όχι έναν άλλο... Ούτε κι' ή ίδια δεν τ' ήξερε. Ήταν ένα τίμιο παλληκάρι, δεν έπινε, δεν έκανε έξοδα κι' ήταν άφοσιωμένος στην έγργασία του... Δεν είχε τίποτε να του κατηγορήσει... Όταν παντρεύτηκε περίμενε ό ίδιος... Δεν έδωσε έζω ούτε πεντάρα κι' έφρυνε και γύριζε στο σπίτι την ίδια ώρα, από το συντομότερο δρόμο... Δεν παραφερόταν ποτέ, δεν έλεγε χαμένα λόγια, είχε διαρκώς τ' όδιο κέφι και μ' άδιαφορία άπογοητευτική... Τίποτε δεν τον συγκινούσε, τίποτε δεν τον τρώαζε, τίποτε δεν τον έκανε ν' αλλάξει τις άμεταβλήτες συνήθειές του... Από τότε που τον γνώρισε, ή Μίνα ποτέ δεν τ' ήχε άκούσει να σιγοτραγουδά ή να σφουαίξει... Όταν τ' άνοιχε πάλι τους ήφους στον κόσμο, έμεινε ψυχρός κι' άδιάφορος. Κι' έπειτα, όταν τ' άνοιχε πάλι τους ήφους, σε ήλικία πρώτων χρόνων, ό πατέρας του δεν συγκινήθηκε περισσότερο... Θά έλεγε κάποτε ότι, όλ' αυτά τα γεγονότα δεν τον ένδιέφεραν καθόλου. Ποτέ δεν είχε πεί μια γλυκειά λέξη στη γυναίκα του, ποτέ δεν τ' ήχε κάνει

ήθελε σ' ένα καγάκι, άκούμπησε το κεφάλι της στο χέρι της κι' έμεινε επί ώρα θυθυμένη σε σκέψεις... Έπειτα ξαναγύρισε στην κουζίνα και συνέχισε τ' άκαθάρια των χόρτων. Το άοριστο τραγουδι του νερού που έβραζε, ήταν ό μόνος θόρυβος μέσα στη σιωπή. Η λάμπα, στη μέση του τραπέζιού σκόρπισε στα πράγματα τ' ό χρυσό της φως. Κι' έξαφνα τ' ό κενό που έννοιωθε ή Μίνα στην ψυχή της γέμισε από ένα θερμό φως, που φαινόταν σαν να έρχεται κατ' ευθείαν από την πηγή της εύτυχίας. Ανάπνευσε βαθειά και μ' άπλάουσι... Επιτέλους αυτή ή ζωή θά τελειωνε πεία... Της φαινόταν μάλιστα πως έβλεπε κίολας τον αγαπημένο της να της άνοιξη την άγκαλιά του... Με τ' ό πρόσωπο φωτισμένο από χάρη, άπλωσε κι' αυτή τ' ά χέρια της. Μα, σαν να ντράπηκε έξαφνα, κοκκίνησε και, σκύβοντας πάνω απ' τ' ή φωτιά, άρχισε να τ' ή φουάτ... Η προσοχή της φαινόταν πάλι κυριευμένη ολόκληρη από τις φροντίδες του δειπνίου... Μα ενώ ετοίμαζε το κρέας, τα χόρτα και τις πατάτες, σκεφτόταν το παρελθόν και το μέλλον... Ήταν ή τελευταία φορά που τ' άκανε όλ' αυτά... Σε λίγο θά έγκατέλειπε αυτό το σπίτι, αυτή την κουζίνα, αυτό το τζάκι, όλ' αυτά τα πράγματα που τ' ήξερε τόσο καλά... «Έννεα χρόνια...» ψιθύριζε κάθε τόσο, κοινιώντας έλαφρά το κεφάλι της.

Η ΙΤΑΛΙΑ ΤΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

Ο ΠΑΠΑΣ ΣΙΞΤΟΣ ΕΝΑΝΤΙΟΝ ΤΟΥ ΛΑΥΡΕΝΤΙΟΥ ΤΩΝ ΜΕΔΙΚΩΝ

Μια συνωμοσία μέσ' στο Βατικανό. Μίσση, φιλοδοξίες και αντίληψεις. Τα σχέδια του Λαυρεντίου και τα σχέδια των συνωμοτών. Μέσ' στη Μητρόπολη της Φλωρεντίας. Η άγρια δολοφονία του Ίουλιανού των Μεδίκων. Πώς έσώθη ό Λαυρεντίος. Ο άφορισμός του Πάπα. Ένας άμειλίχτος πόλεμος. Πώς έπεβλήθη ό Λαυρεντίος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

ΙΑ νύχτα του Φεβρουαρίου του 1478, μέσ' στο Βατικανό, στον αντίπαλο του διαιερισμού του τότε Πάπα Σίξτου 4ου, βρισκότουσαν συγκεντρωμένοι τέσσερες Ιταλοί με γόστανες, οι όποιοι κούδεντιζαν και παρσώρηνε και τ' ό προνόμιο της εκμιαλλεύσεως του μεταλλείου.

Οι τέσσερες αυτοί μεγιστάνες συνωμοτούσαν εναντίον του ήγεμόνα της Φλωρεντίας και μεγάλου δουκά της Τοσκάνης Λαυρεντίου των Μεδίκων του Μεγαλοπρεπού.

Όταν όμως ό καρδινάλιος Σαλβιάτι, πρωτοπύχη στη Φλωρεντία, όλος ό κόσμος με τους έννεους έπί κεφαλής, μαζεύτηκε στην είσοδο της πόλεως και με άποδοκιμασίες και βρισιές, τον έδιωξε κακόν κακός. Συγχρόνως δέ ό Λαυρεντίος ό Μεγαλοπρεπής, για να εκμηνόση την έξουσία του Πάπα, έσχεδιάζε να ή δούση και δεύτερο Παπάτο με έδρα τη Φλωρεντία, και ν' ανακηρύξη Πάπα τον θείο του.

Μια συνωμοσία μέσ' στο Βατικανό. Μίσση, φιλοδοξίες και αντίληψεις. Τα σχέδια του Λαυρεντίου και τα σχέδια των συνωμοτών. Μέσ' στη Μητρόπολη της Φλωρεντίας. Η άγρια δολοφονία του Ίουλιανού των Μεδίκων. Πώς έσώθη ό Λαυρεντίος. Ο άφορισμός του Πάπα. Ένας άμειλίχτος πόλεμος. Πώς έπεβλήθη ό Λαυρεντίος, κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Ο Ίουλιανός των Μεδίκων.

Τότε τ' ό Βατικανό άπεράσισε με κάθε τρόπο να έξωνόση τον Λαυρεντίο και να εκθρονόση την δυναστεία του απ' την ήγεμονία της Φλωρεντίας. Πιά τ' ό σκοπό δέ αυτό, έκαινε τ' ό νύχτα, ήταν μαζευμένοι στον αντίπαλο του Πάπα οι τέσσερες πεί άφοσιωμένοι άνθρωποι του. Έπειτα από λίγη ώρα μάλιστα μπήκε μέσα

κ' ό ίδιος ό Σίξτος 4ος κι' έμεινε πολλή ώρα κούδεντιζοντας μαζύ τους. Το σχέδιο που κατεστρώθη ήταν τ' ό εξής: Να κινή τ' ό Βατικανό ότι δ' όθεν ξανααμφιλόνηται με τους Μεδίκους, όποτε να υπορέση ό καρδινάλιος Σαλβιάτι να ξαναγορήσει στη Φλωρεντία και να προσελκύσουν με τ' ό μέρος τους τούς Φλωρεντινούς ευπατέριδες, που ήταν δυσαρεστημένοι εναντίον του Λαυρεντίου.

Συγχρόνως ό κόμης ντε Μοντεπέκο με τούς μισθοφόρους του θά στρατοπέδευε κοντά στη Φλωρεντία και μια όρισμένη μέρα οι άνθρωποι τους θά δολοφονούσαν τον Λαυρεντίο και

φίος του Πάπα καρδινάλιος κόμης Ριάριο, ό τραπεζίτης ντε Πάστο και γύρω τους ό άλλοι συνωμοτά.

Όλοι οι συνωμοτά που βρισκότουσαν μέσα στην έκκλησία, ώρησαν κατεπάνω του. Άλλά ό Λαυρεντίος ήταν πολύ γεροδύναμος. Βοηθούμενος από τούς σύλικούς του και ίκλουθούμενος απ' τον πιστό τ' ό φίλο, τον ποιητή Άγγελο Πολιτισίνο, καθάρθηκε να φθάση δέ την Πόλη του Ίερου και να μπη μέσα. Οι δολοφόνοι τον εκουήγησαν ως εκεί. Άλλά ό φίλος του Πολιτισίνο είχε την έμπνευση να σπρώξή την μεγάλη, βαρύν πόρτα του Άγιου Βήματος, και να την κλειδώση από μέσα.

Έτσι ό μέγας δούξ έγλύτωσε. Οι συνωμοτά, είδαν ότι είχαν άποτύχει στον κυριώτερο σκοπό τους, ένδω ό Λαυρεντίος ήταν ζωντανός δεν θά καθάρθηκαν τίποτε, κι' εκινήθηκαν να φόνουν. Ένωματάδ' όμως οι πύλκοι είδοποίησαν την συνωμοτική του μεγάλη δουκία, ή όποια βρισκόταν παραταγμένη έξω απ' την εκκλησία και με την βοήθεια πλήθους χόρτων που έτρεξε ένωματάδ' τους εμπόδισε. Οι περισσότεροι απ' αυτούς κατασκορυγήθηκαν μέσα στη Μητρόπολη.

Τ' ό πλήθος παρέλαθε τον καρδινάλιο Σαλβιάτι και τον τραπεζίτη ντε Πάστο και τούς έννεους απ' τα παράθυρα της Άεροντίας. Έπειτα τούς άποκεφάλισε και ως τ' ό βράδυ έσπευσε στους δούλους τα κεφάλια τους και τ' ό πτώματά τους, σφύνοντας και κλυτοσπυλώνοντας τα.

Ό Σίξτος 4ος έξήγησε ίκανοποίησι για τον φόνο του καρδινάλιου του. Κι' έπειδή ό Λαυρεντίος άρνήθηκε, ό Πάπας έξέδωσε άφορισμό εναντίον ό Πάπα της οικογενείας των Μεδίκων. Άλλά ό Λαυρεντίος ό Μεγαλοπρεπής έκανε συμμαχία με τον τότε βασιλέα της Γαλλίας και ό Πάπας, έπειτα από μια μεγάλη ήττα των στρατευμάτων του, αναγκάστηκε να υποκύψει, ν' άκυρώση τον άφορισμό και να ύπονόση μια έξευλιστική για τ' ό Βατικανό συνθήκη είρήνης με την μέγα δούκα.

Όλοι οι συνωμοτά που βρισκότουσαν μέσα στην εκκλησία, ώρησαν κατεπάνω του. Άλλά ό Λαυρεντίος ήταν πολύ γεροδύναμος. Βοηθούμενος από τούς σύλικούς του και ίκλουθούμενος απ' τον πιστό τ' ό φίλο, τον ποιητή Άγγελο Πολιτισίνο, καθάρθηκε να φθάση δέ την Πόλη του Ίερου και να μπη μέσα. Οι δολοφόνοι τον εκουήγησαν ως εκεί. Άλλά ό φίλος του Πολιτισίνο είχε την έμπνευση να σπρώξή την μεγάλη, βαρύν πόρτα του Άγιου Βήματος, και να την κλειδώση από μέσα. Έτσι ό μέγας δούξ έγλύτωσε. Οι συνωμοτά, είδαν ότι είχαν άποτύχει στον κυριώτερο σκοπό τους, ένδω ό Λαυρεντίος ήταν ζωντανός δεν θά καθάρθηκαν τίποτε, κι' εκινήθηκαν να φόνουν. Ένωματάδ' όμως οι πύλκοι είδοποίησαν την συνωμοτική του μεγάλη δουκία, ή όποια βρισκόταν παραταγμένη έξω απ' την εκκλησία και με την βοήθεια πλήθους χόρτων που έτρεξε ένωματάδ' τους εμπόδισε. Οι περισσότεροι απ' αυτούς κατασκορυγήθηκαν μέσα στη Μητρόπολη.

Τ' ό πλήθος παρέλαθε τον καρδινάλιο Σαλβιάτι και τον τραπεζίτη ντε Πάστο και τούς έννεους απ' τα παράθυρα της Άεροντίας. Έπειτα τούς άποκεφάλισε και ως τ' ό βράδυ έσπευσε στους δούλους τα κεφάλια τους και τ' ό πτώματά τους, σφύνοντας και κλυτοσπυλώνοντας τα.

Ό Σίξτος 4ος έξήγησε ίκανοποίησι για τον φόνο του καρδινάλιου του. Κι' έπειδή ό Λαυρεντίος άρνήθηκε, ό Πάπας έξέδωσε άφορισμό εναντίον ό Πάπα της οικογενείας των Μεδίκων. Άλλά ό Λαυρεντίος ό Μεγαλοπρεπής έκανε συμμαχία με τον τότε βασιλέα της Γαλλίας και ό Πάπας, έπειτα από μια μεγάλη ήττα των στρατευμάτων του, αναγκάστηκε να υποκύψει, ν' άκυρώση τον άφορισμό και να ύπονόση μια έξευλιστική για τ' ό Βατικανό συνθήκη είρήνης με την μέγα δούκα.

Ό Σίξτος 4ος έξήγησε ίκανοποίησι για τον φόνο του καρδινάλιου του. Κι' έπειδή ό Λαυρεντίος άρνήθηκε, ό Πάπας έξέδωσε άφορισμό εναντίον ό Πάπα της οικογενείας των Μεδίκων. Άλλά ό Λαυρεντίος ό Μεγαλοπρεπής έκανε συμμαχία με τον τότε βασιλέα της Γαλλίας και ό Πάπας, έπειτα από μια μεγάλη ήττα των στρατευμάτων του, αναγκάστηκε να υποκύψει, ν' άκυρώση τον άφορισμό και να ύπονόση μια έξευλιστική για τ' ό Βατικανό συνθήκη είρήνης με την μέγα δούκα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΩΣ: Τ' ό τέλος.

Τ' ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΕΝΟΣ ΜΕΓΑΛΟΥ ΤΥΧΟΔΙΩΚΤΟΥ

Η ΖΩΗ ΤΟΥ ΑΠΑΤΕΩΝΟΣ ΜΠΡΕΝΓΚΟΛΦ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)
Τό κρέας της αντιλόπης, την ό-
ποία ψήσαμε με ξύλα ήταν περίφημο
και μας ξαναδώσε τις δυνάμεις μας
για να συνεχίσουμε την πορεία μας
προς τα σύνορα της Χιλής.

Δεν άπείχαμε πεινά απ' αυτά, θ-
πως με βεβαίως ο Λεονέλλο, παρά
εκατό χιλιόμετρα μόνο.
Την άλλη μέρα κιάλας θα βρι-
σκόμουν εν ασφαλεία στη Χιλή, θ-
που με τις χιλίες λίρες, τις όποιες
τόσο ήλιθως είχε την καλωσύνη να
μοσ προσφέρει ο αντιπρόσωπος του ύ-
πουργού των Έξωτερικών της Βρα-
ζιλίας, θα μπορούσα ν' αγοράσω μία
καινούργια σταδιοδρομία... Θά φρόν-
τιζα να εξαλειφώ εντέλως από τον
έσωτό μου τον καλή άνθρωπο και
να υπό ξαναγεννημένος στη ζωή.

Θά κρατούσα βέβαια κοντά μου
και τον Λεονέλλο, ό οποίος τόσο γοή-
τισμος μου είχε φανεί και είχε δείξει,
προς χάριν μου, μία τέτοια αυτοθυ-
σία... Θά του έκοβα ένα καλό μισθό,
ό οποίος ασφαλώς δεν θα πήγαινε χα-
μένος... Θά μου τον απέδιδε με τι
υπηρεσίες του στο δεκαπλάσιο...

Ένω έκανα τις ώρες αυτές σκέ-
ψεις, άξαφνα άκουσα κοντά μου ένα
άγριο μούγκισμα που μ' έκανε ν' ά-
νασχοτήσω και να πεταχτώ όλόκληρος.
Τό ίδιο έκανε κι' ο Λεονέλλο.

— Ένα λιοντάρι! Ψιθύρισε φοβι-
σμένος και μου έδειξε με τό χέρι του
ένα σύδεντρο, τά φυλλώματα, του ό-
ποίου σάλεψαν για ν' αφήσουν σε λί-
γο να φανή μέσ' απ' αυτό, άγριο
και μεγαλοπρεπές, τό κεφάλι του βα-
σιλεύος της έρήμου...

Η θέσι μας ήταν πολύ κρίσιμη...
Τό λιοντάρι προχωρούσε όλοένα προς
τό μέρος μας, μωγκρίζοντας απειλη-
τικά.

Μόλις τριάντα μέτρα μας χώριζαν,
τά όποια ασφαλώς θά μπορούσε να
διασχίση με πέντε-έξη πηδήματα.

Τι έπρεπε να κάνουμε;
Νά πυροβολήσουμε;... Αυτό βέβαια
έπρεπε να γίνει... Έπρεπε όμως να
χρησιμοποιήσουμε θανάσιμα τό θηρίο,
γιατί άλλως θά εξαγριωνόταν και πριν
προφτάσουμε να πυροβολήσουμε για
δεύτερη φορά, θά βρισκόταν μπροστά
μας.

Την ίδια σκέψη ασφαλώς έκανε έ-
κείνη τη στιγμή κι' ο Λεονέλλο,
γιατί τον είδα εξαφνα να σηκώνη
γρήγορα τό όπλο του, να τό στερεώ-
νη στον ώμο του και να πυροβολή...
Μά, είστε γιατί τό χέρι του έτρεψε,
είπε γιατί διαλύταν, δεν έπέτυχε τό
σκοπό του.

Τό λιοντάρι έβγαλε ένα τρομερό
μούγκισμα που γέμισε όλη τη σιω-
πή της έζοχής κι' αυτό που είχα
προβλέπει έγινε...

Σέ μία στιγμή, τό έδα να τινάζε-
ται μ' όρμη και, με μερικά τεράστια

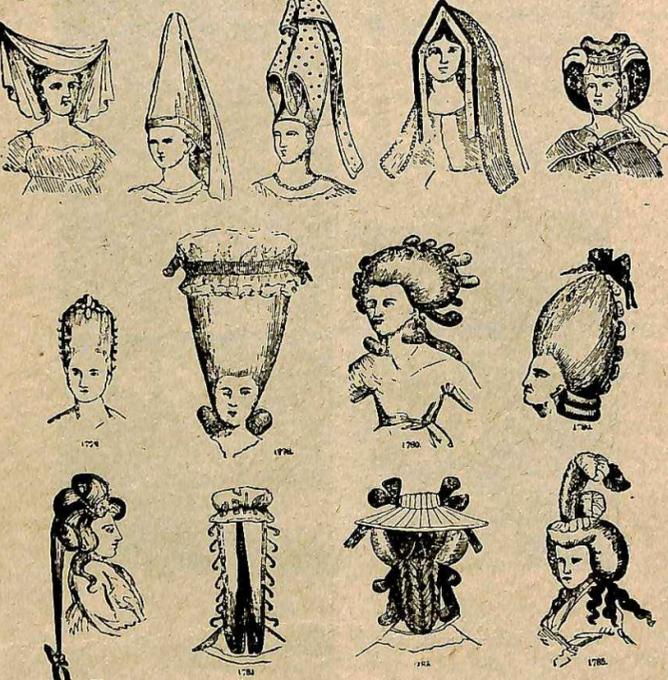
πηδήματα, να πέφτη άπάνω στο Λεο-
νέλλο, τον όποιο έορριζε κάτω, με τον
όγκο του σώματός του.

Ό σφάγος μου φίλος ξεφώνησε ά-
παλπισμένα, νοιώθοντας τά τρομερά
νόγια του θηρίου να χώνονται μέσα
στις σάρκες του και να τις κατασπα-
ράζουν...

Παρ' όλη τη θανάσιμη άγνία
αυή με κατείχε—όμολογώ ότι για
πρώτη φορά στη ζωή μου, έννοιωθα
αυτό τό συναισθηματικό—σχήματα τη κα-
ραμπίνα και με χέρι σταθερό πυρο-
βόλησα, σπινδαλώντας τό θηρίο στο
κεφάλι...

Είδα άμέσως τό λιοντάρι ν' άνα-
πνέθη ψηλά και να σωριάζεται ά-
πανά...

ΟΙ ΕΞΩΦΡΕΝΙΣΜΟΙ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Τό χτένισμα και τό καπέλλο από του 8ου μέχρι του 18ου αιώνας.

μέσως βαρό πάνω απ' τό σώμα του
Λεονέλλο... Ένα ούρλιαχτό τρομε-
ρό, βρυχηθιάς και θρήνος μαζί, άν-
τίχησε για μία στιγμή.

Ότόσο, για νάμαι σίγουρος, πυ-
ροβόλησα για δεύτερη φορά, πάλι πύ
σταθερά άντη τη φορά, φώτογραφα και
μ' άλλη σφαίρα στο κεφάλι του θη-
ρίου και πλησίασα προς τό φοβερό
σύμπλεγμα που άποτελούσε ο σκοτω-
μένος βασιλεύς του δάσους μαζί με
τό δυστυχισμένο μου σύντροφο...

Μέ μεγάλη δυσκολία κατόρθωσα
ν' αποτραβήξω τό πτώμα του θηρίου,
που σκέπαζε σχεδόν όλόκληρο τό Λε-

ονέλλο.

Έσχυσα άμέσως από πάνω του
και τον ξεκούμπωσα για να δω τις
στιγμή μ' εύγνωμοσύνη της έκδουλεύ-
σεις, τις όποιες μου είχε προσφέρει,
και κατόπι συμπλήρωσα τά θλιβερά
μου καθήκοντα ως νεκροθάπτη, σκε-
πάζοντάς τον με χώμα.

Κατόπι, άν και δεν ήξερα ποιό
δρόμο ν' ακολουθήσω, θέλησα να φύ-
γω άμέσως από τό άπαισιό εκείνο
μέρος, στο όποιο είχα ένταφιάσει τό
μόνο άνθρωπο, ό οποίος είχε δείξει
στο άλήθεια μεγάλα αισθήματα απέ-
ναντί μου.

Δεν θέλησα να δω περισσότερα και
τον σκέπασα πάλι με τά κομματια-
σμένα του ρούχα.

Έτσι είχα χάσει ένα πιστό και ά-

και στο τέλος τά κατώφερα...

Απόθεσα μέσα σ' αυτό τό πτώμα
του Λεονέλλο, άναλογίστηκα για μία
στιγμή μ' εύγνωμοσύνη της έκδουλεύ-
σεις, τις όποιες μου είχε προσφέρει,
και κατόπι συμπλήρωσα τά θλιβερά
μου καθήκοντα ως νεκροθάπτη, σκε-
πάζοντάς τον με χώμα.

Κατόπι, άν και δεν ήξερα ποιό
δρόμο ν' ακολουθήσω, θέλησα να φύ-
γω άμέσως από τό άπαισιό εκείνο
μέρος, στο όποιο είχα ένταφιάσει τό
μόνο άνθρωπο, ό οποίος είχε δείξει
στο άλήθεια μεγάλα αισθήματα απέ-
ναντί μου.

Μά με πραγματικό τρόπο είδα τό-
τε πως τά άλογα μας είχαν γίνει ζ-
φραντα... Η παρουσία του θηρίου τό
τρόμαξε, καθώς φαίνεται τόσο, ώστε,
σπάζοντας τά λουριά με τά όποια ή-
σαν δεμένα στα δέντρα, είχαν τραπει
εις φυγή.

Και τώρα τι θά έκανα;... Πώς θά
έφευγα από κει;

Έπρεπε με κάθε θυσία να βρω τό
ένα από τά δυό άλογα μας, γιατί άλ-
λοίως ήμουν στα σίγουρα χαμένος.

Ασφαλώς κάπου εκεί κοντά θά
τριγυρίζαν και, γι' αυτό, ακολουθώ-
ντας τά ίχνη των πετάλων τους επά-
νω στο χώμα και στην πατημένη
γλήτη, άρχισα να τ' αναζητώ...

Μά τά ίχνη αυτά σε πολλά σημεία
υπερδεδούσαν κι' αυτό με δυσκό-
λευε πολύ στην αναζήτησή μου.

Έβγαλα περισσότερο από μία ώ-
ρα και μ' απελπισία πραγματική εί-
δα τό σκοτάδι ν' απλώνεται στον ό-
ρίζοντα. Μέσα σε λίγες δε στιγμές,
χωρίς να τό αντιληφθώ τότε, είχα
υπχώσει...

Ήμουν πεινά έκμηδενισμένος, συν-
τριμμένος, τόσο από την κόυρα: όσο
κι' απ' την άγνία...

Μά αυτό του είδους ή ψυχικές
κταστάσεις δεν διαρκούν πολύ σε
μένα. Ποτέ ή απελπισία μου δεν έί-
νε συνεχής. Και πολλές φορές μου
τυχαίνει, έπειτα από μ' απόλυτη ή-
θική κατάρπηση, ν' ανακτήσω έξα-
φνα κι' άπροσδόκητα όλη την ενερ-
γητικότητα μου...

Τό ίδιο μου συνέβη και τότε... Με
μιά έννοιωσα όλες μου τις δυνάμεις,
φυσικές και ήθικές να μου ξαναγυρί-
ζουν και τη θαλωμένη σκέψη μου, να
ξεκαθαρίζη...

Άμέσως, για να είμαι ασφαλισμέ-
νος έναντιον των θηρίων, μάζεψα
κλαδιά και άναψα μία μεγάλη φω-
τιά. Δεν είχαν περάσει λίγα λεπτά
κι' άκουσα ένα άδύνατο χροεισματό
κοντά μου... Γύρισα άμέσως και κύ-
ταξα και είδα τά δυό χαμένα άλογα
να παρουσιάζονται μέσ' από τά κλα-
διά των δέντρων, που τό φωτίζε ή
άνταγνεια της φωτιάς.

(Ακολουθεί)

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟΥ

ΑΙ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΕΙΣ ΜΑΣ
ΤΟ ΠΟΔΟΣΦΑΙΡΟ ΣΤΙΣ ΕΠΑΡΧΙΕΣ

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΑΚΙΑ
ΤΑ ΜΙΚΡΑ ΜΑΣ ΜΥΣΤΙΚΑ

ΑΙΓΙΝΑ.— Την παρελθούσαν Κυρι-
ακήν συντηρήσαν εις φιλικόν άγώνα
ή ποδοσφαιρική ομάδα της πόλεώς μας
«Σαρωνικός» μετά του «Παιπειραι-
κό» Πειραιώς, «Ο Σαρωνικός» κατά
τό πρώτον ήμυχρόνιον, έχον... αντίθε-
τον τον πνόντα σφοδρόν άνεμον, δεν
ήδυνήθη να κάμη τίποτε! Κατά τό δεύ-
τερον πάλιν ήμυχρόνιον, όποτε είχε εν-
νοικόν τον άνεμον, δεν έπρόφασεν ού-
τε την πρώτη του καθόδον να κάμη,
διότι ο Πειραιεύς, προβλέπωντες την
άσφαλή ήτταν τον, απέχωσαν του
γρηδέου ένεκα ενός μικρού έπιεσοδίου,
τό όποιον έδημιούργησαν οι ίδιοι και
οιτω ό άγών έματαιώθη.

Λέξανδρος διά τεριμάτων 4-0 (3-0).
Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Μαλέσκος, Κοσμάς, Σουλόςπουλος,
Ίωάν. Κοσμάς, Κουτσούσιος, Φαρ-
δέλλας, Παπαδημητρίου, Ζάννας, Τα-
ξίδης, Μεταξάς, Σκλιασιδής.
ΔΗΜΟΣ. Α. ΓΑΛΑΖΟΥΛΑΣ
και ΓΕΩΡΓ. ΣΑΜΑΛΗΣ
ΜΑΚΡΥΧΩΡΙΟΝ.— Την παρελθού-
σαν Κυριακήν συντηρήσαν εις τό
γήπεδον «Νέστου» Χρυσουπόλεως ή
Α' ομάδα Μακρυχωρίου «Λαλαψ» μετά της
Α' ομάδος «Διαλεκτού» Τούρανλη—
Χρυσουπόλεως. Νικήτρια άνεδείχθη ή
πρώτη διά τεριμάτων 7-0.
ΤΡΕΒΑΛΟΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΣ

ΑΡΤΑ.— Την παρελθούσαν Κυρια-
κήν βιν Σεπτεμβρίου συντηρήσαν εν-
ταύθα εις τό γήπεδον του «Πανα-
θρακικού» Α. Ο.
«Άρης» ή νεοσύ-
στατος ποδοσφαι-
ρική ομάδα της πό-
λεώς μας «Πανε-
γατικός Γ. Σ.» με-
τά της ποδοσφαι-
ρικής ομάδος «Α-
τρώμιτος» Ίωανί-
νων.

Κατόπιν θραίου
και τεχνικό άγώ-
νος άμφοτέρων
των ομάδων, νική-
της άνεδείχθη ό
«Ατρώμιτος» διά
τέρματος ενός έ-
ναντι μηδενός.
Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

ΕΥΑΓ. ΑΙΓΕΛΟΥΛΟΣ
ΗΡΑΚΛΕΙΟΝ (Άττικής). — Την
παρελθούσαν Κυριακήν βιν Σεπτεμβρί-
ου συντηρήσαν οι ομάδες «Ολυμπια-
κός» Νέου Ηρακλείου και «Αχιλ-
λεύς» Παλαιού Ηρακλείου, εις τό γή-
πεδον της τελευταίας.

Κατόπιν θραίου
και τεχνικό άγώ-
νος άμφοτέρων
των ομάδων, νική-
της άνεδείχθη ό
«Ατρώμιτος» διά
τέρματος ενός έ-
ναντι μηδενός.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

Κατόπιν σκληρού άγώνος, νικήτρια
άνεδείχθη ό «Ηφαιστου» με τέματα
3-2.

Την νικήτριαν ομάδα άπέτελουν οι
κ.κ. Σ. Φιλίππου, Ι. Σούρης, Ι.
Σωτηρόπουλος, Β. Ρούλος, Δ. Φιλί-
ππιδης, Γ. Χριστοφίδης, Χ. Βάγγεο,
Ν. Βούζιας, Π. Κοτσίνας, Ι. Κουρά-
κλεις, Σ. Θεοφιλόπουλος.

Έκ των ήττηθέντων διεκρίθησαν οι
κ.κ. Σπύρος Παντελάτος, τεριματοφύ-
λαξ, όστις έπαιξε ύπεροχα, καθώς και
δ κ. Μαυρίτης.

Έκ του «Ατρω-
μίτου» διεκρίθη-
σαν ό σνέτερ-
χων και οι έπισθοφύλα-
κες, εκ δε του
«Πανεγατικού» οι
άδελφοί Τουμπολί-
δης, Καρμαγιάννης
και Σουμής. Γ. Ζ. ΛΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ
ΚΑΣΤΡΟΝ (Λήμνου).— Την παρελ-
θούσαν Κυριακήν βιν τρέχοντος συ-
νητήθησαν εις τό γήπεδον του «Η-
φαιστου» οι ομάδες «Ηφαιστου» και
«Ομήρι» υπό την διατηρίαν του κ.
Παντ. Κοσινά.

SCARLO

Το όνειρό σας, όπως το όνειρο κάθε χρυστού πολίτου, είναι να βρείτε την άνοδο που σας πρέπει, μέσα στο γαλήνιο περιβάλλον του σπιτιού σας, μέλις γλυτώσετε από τη σκληρή καθημερινή βιοπάλη.

Αυτό το όνειρο μπορείτε να το πραγματοποιήσετε αν εγκαταστήσετε στο σπίτι σας ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ.

Υπό την εξευγενιστική επίδραση της τελείας μουσικής που θα αναδίδεται από τα γραμμοφώνων Στάρρ, με τους σημερινούς απαραίτους ηλεκτρικούς δίσκους, θα ζήτε ευτυχισμένες ερηνικές στιγμές, ξεχνώντας τον βέρυβο και την αγωνία του σκληρού αγώνος για τη ζωή.

Αλλά το πιο σπουδαίο από όλα είναι το εξής: Η πραγματοποίηση του όραίου τούτου ονείρου σας δεν θα φέρη καμμιαν άνωμαλιαν στα οικονομικά σας, γιατί μπορείτε με πολύ λογικές τιμές, και με πολύ μικρές δόσεις κατά μήνα, να αποκτήσετε ένα ΓΡΑΜΜΟΦΩΝΟΝ ΣΤΑΡΡ από την

ΕΤΑΙΡΕΙΑΝ ΠΙΑΝΩΝ ΣΤΑΡΡ Α. Ε.

Αθήναι: Σταδ. Άρσακείου 13

Πειραιεύς: Όδός Φιλανός 45

Πάτραι: Όδός Ρήγα Φερραίου 84

Θεσσαλονίκη: Όδός Βενιζέλου 2

Βέλος: Όδός Έρμου 111

Και από τους αντιπροσώπους της εις όλες τας πόλεις της Ελλάδος.